

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*I want you. Around me, Against me,
Inside me...*

WHAT MY BODY WANTS

KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VÜCUDUMUN İSTEDİĞİ ŞEY

ONUN SEKS BAĞIMLILIĞI

{Erotik Romantik Roman}

YAZAN: KISS LEILANI

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU:

Sevgili okuyucu,

Bu kitabın zorla seks, randevu tecavüzü uyuşturucusu ve seks bağımlılığı gibi tetikleyici durumlar içerdiğini belirtmek isterim. Herhangi bir endişeniz varsa veya bu kitabın size uygun olup olmadığından emin değilseniz, lütfen dikkatli olun.

Ayrıca, bu kitap çoğunlukla birinci şahıs ağzından yazılmış olsa da, ana karakterler arasında sık sık bakış açısı değişiyor ve üçüncü şahıs zamirleri/bakış açısı kullanılıyor. Bunun neden olabileceği rahatsızlık için şimdiden özür dilerim.

Bu kitap seks içerir. Çok fazla seks. 18 yaş ve üstü için uygundur ve çocuklar için uygun değildir.

Sevgi ve ışıkla, [Kiss
Leilani]

OceanofPDF.com

ADANMA

Her zaman ilham ve destek kaynağım olan sevgili aileme. Bana inandığınız ve iyi ve kötü günlerimde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitap, sizin sevginiz ve teşvikiniz olmadan mümkün olamazdı.

Bu yolculuğun iniş çıkışlarında yanımda olan sevgili arkadaşlarıma. Sarsılmaz dostluğunuz benim için çok değerli.

Ve nazik sözleriniz ve cesaretlendirmenizle beni destekleyen değerli Facebook hayranlarıma. Desteğiniz paha biçilemez ve her birinize minnettarım.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2017-2023 Kiss Leilani
Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan kişilere benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

YAZARIN NOTU:

ADANMA

BÖLÜM 1. İSİMSİZ. YÜZÜSÜZ.

BÖLÜM 2. SANTOS ROME HATHAWAY'IN DÖNÜŞÜ. BÖLÜM 3.

SANTOS İLE BULUŞMA.

BÖLÜM 4. BİR AHMAK

BÖLÜM 5. KÜÇÜK ATEŞKESİMİZ.

BÖLÜM 6. CEHENNEMİN KAPILARINDAN AŞAĞI.

BÖLÜM 7. CEHENNEMİN ÇUKURUNDA.

BÖLÜM 8. ACIYLA DOLU ANILAR. BÖLÜM 9. ACI

VE İNTİKAM.

BÖLÜM 10. ATEŞİN ÖPÜCÜĞÜ. BÖLÜM

11. KARŞI SALDIRI.

BÖLÜM 12. BİR İYİLİK VE DİL KAYMASI. BÖLÜM

13. TUZAK.

BÖLÜM 14. SADECE BİR BELGE ALMAK İÇİN.

BÖLÜM 15. MAHSUR KALMAK

BÖLÜM 16. KARŞILIĞI.....?

BÖLÜM 17. KONTROL EDİLEMEZ.

BÖLÜM 18. UYUŞTURULMUŞ VE KAFASI

KARIŞMIŞ. BÖLÜM 19. GÜNDÜZ VAKTİNDE...

BÖLÜM 20. ÖFKENİN SİLAHI.

BÖLÜM 21. DUYGUSAL ÇÖKÜŞ VE TOPARLANMA. BÖLÜM 22.

SAHİLDEKİ AŞIKLAR.

BÖLÜM 23. RUHLARIN AŞKI. BÖLÜM 24. GEÇMİŞ VE

TEHDİT.

BÖLÜM 25. EVİM, GÜZEL EVİM.

BÖLÜM 26. HAYATIMDAKİ İKİ ERKEK.
BÖLÜM 27. RÜZGARIN ARDINDAN GELEN
FIRTINA. BÖLÜM 28. ESKİ HALİM.
BÖLÜM 29. DÜŞMANLAR VE SEVGİLİLER
AY IŞIĞI AY IŞIĞI ALTINDA.
BÖLÜM 30. HENÜZ BİTMEDİK!
BÖLÜM 31. CENNETİN TADI VE HER ŞEYİ ELE GEÇİREN
SAHİPLİK DUYGUSU.
BÖLÜM 32. AYNİ AMA FARKLI. BÖLÜM 33.
ÖNCELİK.
BÖLÜM 34. ...ANNE!!!
BÖLÜM 35. BOŞ HAYALLER...
BÖLÜM 36. MASADAKİ YEMEK.
BÖLÜM 37. SEVGİLİNİN KOLLARINDA HUZUR.
BÖLÜM 38. ROMANTİK OLMAYAN
ROMANTİZM. BÖLÜM 39. FELÇLİ VE
YATAKTAN KALKAMAYAN...! BÖLÜM 40
.....UZAKTA AMA ÇOK YAKIN.
BÖLÜM 41. KİŞİSEL BİR İYİLİK.
BÖLÜM 42. GÜÇLÜ KADINIM İÇİN BİR ÇARE BULMAK. BÖLÜM
43. DAHA BÜYÜK BİR AMAÇ İÇİN ERTELEME.
BÖLÜM 44. İYİ HABERLERİN HAVASI.. VE KORKUNÇ BİR
BAŞLANGIÇ.
BÖLÜM 45. VÜCUDUM. AĞRIM.
BÖLÜM 46. A EN ACI VERİCİ DENEMELER VE EN
KORKUNÇ SIKINTILAR.
BÖLÜM 47. KALPLER BİRLİKTE. BEDENLER ÇOK UZAK. BÖLÜM
48. AŞK, ACI VE FEDAKARLIK.
BÖLÜM 49. KALBİN YATTIĞI OKYANUS... BÖLÜM
50. BİR KURBAN. BİR HASTALIK. ÜZÜCÜ BİR
HABER.

BÖLÜM 51. EN KARANLIK SAAT, ŞAFAK ÖNCESİDİR.

BÖLÜM 52 HAYAL KIRIKLIĞI VE BEKLEMEDE.

BÖLÜM 53. YÜZ YÜZE.

BÖLÜM 54. PLANLAR VE HAZIRLIKLAR.

BÖLÜM 55. ŞEYTANIN KAPISINDA. BÖLÜM

56. GÖZ GÖZE.

BÖLÜM 57. GERÇEK İTİRAF.

BÖLÜM 58. İKİ DÜNYA ARASINDA KALMAK.

BÖLÜM 59. SANTOS VE ROSIANNA.

SONUÇ/EPILOG

AYNI YAZARIN DİĞER KİTAPLARI. TEŞEKKÜR

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1. İSİMSİZ. YÜZÜSÜZ.

ROSIANNA

"Evet, bebeğim. Oh... evet...!" Adam içime daha derine girerken daha yüksek sesle bağırdım. Siktir, çok iyi geliyordu.

Adam büyük kalçama şaplak atarken, büyük sikiyle beni daha sert bir şekilde sikiyordu. Ona bana şaplak atmamasını söyledim, ama sikişin tadını o kadar çok çıkarıyordum ki, onu görmezden geldim.

Bağımlılığımı besliyordum. Burada başka seçeneğim yoktu.

"Aww siktir," diye inledi, klitorisimi okşadıktan sonra sinsi parmakları daha da aşağı indi ve arkamdan tekrar tekrar içime girdi.

Vücudumun gerildiğini hissedebiliyordum. Çıglık attığımda boşaldım. Vücudum tatlı bir zevk fırtınasına kapılırken yıldızlar gördüm. İnlemesi kulağıma ulaştı ve kendi boşalmasını bulduğunda vücudu benimki üzerinde titredi.

Sonra kalktım ve arkama bakmadan çıplak olarak banyoya yürüdüm. Ziyaretçim gitmiş olsa da umurumda olmadan, yıkandım. Keşke gitseydi. Bu, işleri çok daha kolaylaştırırdı.

Bir saat sonra çıktığımda odanın boş olduğunu görünce rahatladım. Adını bile bilmiyordum.

Umurumda

da değildi.

Hiç

umursamadı

m.

Kendimi tanıtayım. Adım Rosianna Bells ve yirmi dört yaşındayım. Küçük ama başarılı bir tekstil şirketinin sahibiyim, yani beni zengin bir kadın olarak görebilirsiniz. Sekse bağımlıyım. Bu benim gizli yönüm.

Dış dünyaya göre, ben karşı cinse neredeyse hiç gülümsemeyen, zengin, işine odaklanmış bir kadındım. İnsanlar toplumda bana saygı duyuyordu, ki bunu hak ediyordum da. Soğukkanlı, çekingen ve sakin bir insandım. Ama iç dünyamda, düzenli seks yapmadan

düzenli seks olmadan işlev göremeyen bir seks bağımlısıydım; on sekiz yaşından beri böyleydi. Birkaç günde bir farklı erkeklerle yatıyordum.

İsimsiz. Yüzsüz. Tek istediğim onların penisleriydi. Bana yaşatabilecekleri orgazmdı.

Beni yargıladığını biliyorum ama nefesini boşa harcama. Senin ya da başka birinin ne düşündüğü umurumda değil.

Kimsenin beni yargılama hakkı yok. *Kimsenin.*

İyi dikilmiş bir takım elbise giymiş olarak, ertesi gün iki katlı tekstil fabrikasına girdim ve ofisteki kargaşaya bakmak için durdum.

Normal bir günde herkes işini mükemmel bir şekilde yapar. "Sanırım bugün normal bir gün değil," diye mırıldandım. Hepsi bir grup halinde, dedikodularını fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Bu gürültü de ne?" diye yüksek sesle konuştum, kaşlarımı çatarak.

Herkes nefesini tuttu. Hepsi gözlerini kocaman açarak bana döndü ve gruplar hemen dağıldı.

"Neler oluyor?" diye tekrarladım, davranışlarından dolayı zaten endişelenmeye başlamıştım. Bu çok olağandışı bir durumdu.

Çalışanlarımdan biri konuşmaya başladı, ama o anda ofisimin kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Adamın kim olduğunu görünce donakaldım.

Bu bir rüya olmalı, kötü bir rüya. Şu anda benim ofisimde olması imkansız. Bir tür halüsinasyon olmalı.

"Rosy, canım, hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye sordu adamın derin sesi.

O ses...

Vücudum titredi ve dizlerim titremeye başladı. *Tanrım, o gerçek.*

Santos Rome Hathaway. Altı yıl geçmesine rağmen, amcamın evlatlık oğlunun sesini her yerde tanırdım. Santos ve ben hiç anlaşılamazdık. Birbirimizden hep nefret ettik. Hep.

Sürekli kavga ediyorduk. Sürekli tartışıyorduk. Sürekli çekişiyorduk. Santos Rome bazen gerçek bir pislik olabiliyordu.

Çok yakışıklı olması ve kadınların ona hayran olması da durumu daha da kötüleştiriyordu. O, tanınmış ve ünlü bir playboydu. Altı yıl önce ülkeyi terk etmişti

önce ülkeyi terk etti ve ben de onun bir daha asla geri dönmeyeceği
—onu bir daha asla göremeyeceğimi kabullenmişim.

Santos, bu dünyada asla seks yapmayacağıma yemin ettiğim tek erkekti. Bu yemini, son nefesimi verene kadar tutmayı planladığım bir yemindi.

"Burada ne işin var?" diye sordum, sakın bir şekilde. *Ne zaman şehre dönmüştü ki?*

Gözleri, sevgilinin dokunuşu gibi okşayarak, tüm vücudunu baştan aşağı süzdü. "Güzel kız kardeşimi görmeye geldim," diye kışkırtıcı bir şekilde konuştu. "Biz akraba değiliz." Neden bunu her zaman belirtme ihtiyacı duyduğumu bilmiyordum

Omuzlarını, "Mesele o değil" der gibi silkti.

Zaten dikkat çekiyorduk. Olay çıkarmak istemediğim için, onun yanından geçip doğrudan ofisime doğru yürüdüm ve onu takip etmesi için bıraktım. Takip etmemesi için dua ettim.

Takip etmesine şaşırmadım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2. SANTOS ROME HATHAWAY'İN DÖNÜŞÜ.

Santos beni ofisime kadar takip etti ve davet edilmeden bir sandalyeye oturdu. Kendinden emin adımlarla sandalyeme doğru yürüdüğümde ve oturduğumda, onun gözlerinin sırtımda olduğunu hissettim. Konuşmadan ona baktım.

"Çok zarif bir kadın olmuşsun. Son gördüğümde de güzeldin, ama bu kadar muhteşem değildin. Vücudun da daha dolgunlaşmış," dedi, omurgamdan aşağı titreme geçiren o tembel, ağır aksanlı ses tonuyla.

Bu iltifatlar içimi kıpır kıpır etti ve vajinamın kasıldığını hissettim. Ona atlamamak için tuttuğum kağıdı parmaklarımla sıkıca kavradım. Gözlerimi sıkıca kapatıp, kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım.

Dünyadaki tüm erkeklere ilgi duymayı kabullenebilirdim - bu, uzun zaman önce kabullendiğim bir şeydi - ama Santos'a cinsel olarak ilgi duymak asla kabul edilemezdi. Artık değil.

"Sen de fena görünmüyorsun." Sesimin kontrol altında kalmasına sevindim.

"Fark ettiğine sevindim," dedi sırtarak.

"Neden buradasın, San? Soruyu geçiştirmeyi bırak. Altı yıldır ortalarda yoktun. Neden birdenbire buradasın?" diye sordum, mavi gözlerine bakarak.

Sessizlik. Sonra, "Bana San dediğinde hep hoşuma gitmiştir. Senin söylediğin şekilde kulağa hoş geliyor."

Sessiz kaldım, sadece onu izledim.

Sonunda iç geçirdi. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve alaycı tavırları da ortadan kalktı. Sanki gülümsemesi hiç olmamış gibiydi. "Babam çok hasta. Sağlığı kötüleşiyor. Elbette bunu biliyorsundur."

Tüm isyanım kayboldu ve suçluluk duygusu beni sardı. Santos'un babası annemin kız kardeşi. O her zaman üvey ailesini sevmiştir. Ve bunu saklamaya çalışsa da, gözlerinde hala acıyı görebiliyorum.

"Biliyorum. Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

O, önemsizmiş gibi omuz silkti, ama ben gerçeği biliyordum. "O tedavisine odaklanabilsin diye şirketi ben yönetmek zorundayım. Başka bir neden için burada değilim, Rosianna. Kesinlikle senin için değil."

Karşısına oturdum, sakın davrandım, yüzümde hiçbir ifade olmamasına dikkat ettim, böylece sözlerinin beni nasıl etkilediğini görmesin diye, ama aslında çok etkilemişti. Beni çok etkilemişti.

Santos ve ben hiçbir zaman aynı fikirde olmadık, ama bir ara ateşkes yaptığımız bir dönem olmuştu.

O zaman...

Aniden ayağa kalktı. "Seni tekrar görmek çok güzel, Rosy. Annem Afrika'ya seyahate çıktı. Bir süredir ailemin işlerini yürütmesine yardım ettiğini duydum, bunun için minnettarım. Bu akşam birlikte akşam yemeği yiyelim. Bana her şeyin nasıl gittiğini anlatabilirsin."

"Üzgünüm, ama vaktim yok..."

"Benimle vakit geçirmek istemediğini biliyorum, Rosy. Ben de mümkünse seninle vakit geçirmek istemiyorum, ama bu konuşmayı yapmam gerekiyor, o yüzden farklılıklarımızı bir kenara bırakıp yetişkin gibi davranalım. Benim için yapmak istemiyorsan, amcan için yap." Her kelimeyi meydan okurcasına gözlerini kısarak söyledi.

Haklıydı. Bu konuda olgun davranabilirdim ve bunu onun için değil, amcam için yapıyordum.

"Tamam o zaman. Bana yeri mesajla. Saat yediye kadar orada olurum," dedim sakın bir şekilde.

"Güzel." Sonra kapıdan çıktı.

O çıkarken gözlerimi onun sıkı kalçalarından ve geniş omuzlarından zorla ayırdım. Vücudum baştan aşağı titriyordu. Vajinam o kadar sıkı büzülmüştü ki, sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdadım.

Seks. Sekse ihtiyacım vardı.

İşten çıktığımda, her zamanki gibi asistanımın raporunu getirmesini beklemedim. Bunun yerine Mercedes'ime binip binadan ayrıldım. Eve döndüm, Donald'ın eviyle benim evimi ayıran çimleri geçtim, onun bahçesine adım attım ve kapısını çaldım. Donald benim en iyi arkadaşım/seks arkadaşımdı. Buraya taşındığımdan beri

ve benim tek arkadaşımıydı. Normalde yabancılarla yatmayı tercih ederdim, ama bu normal bir durum değildi. Şu anda barda erkek avına çıkacak zaman yoktu. Santos'un dönüşü dünyamı altüst etmişti.

Bir kadın kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Donald'ın gömleğini giyiyordu. "Oh, bana bahsettiği komşusuymuş."

Donald'ın kız arkadaşları vardı, neredeyse bir erkek fahişeydi, ama Santos'a kıyasla yürüyen bir melekti.

"Donald nerede?" diye sordum.

"Dün seyahate çıktı. Onu arayabileceğinizi, ancak Cumartesi gününe kadar dönmeyeceğini söylememi istedi. Ona iletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?"

Cumartesiye iki gün vardı. Kahretsin.

"Teşekkürler." Kıza tek söylediğim buydu, sonra arkanı dönüp uzaklaştım.

Evime girince, doğruca odama gittim. Genellikle cinsel dürtülerin ortaya çıkması üç dört gün sürerdi. Yeni bir erkek bulmak için yeterli bir süre. Ama bugün...

Santos. Onun varlığıydı.

Zihnimde tanıdığım tüm erkekleri gözden geçirdim, ama aklıma gelen kimse yoktu. Komik olan, birkaç erkekle birlikte olmuş olmam, ama sadece birinin adını bilmemdi. Donald, sahip olduğum tek erkek arkadaştı.

Valizimi bıraktım, kıyafetlerimi çıkardım ve doğruca banyoya gittim. Küvette, vücudumu okşamaya başlayarak kendimi rahatlamaya bıraktım. Gözlerimi kapattım ve zihnimde birkaç erotik görüntü canlandırdım, sonra iki parmağımı ıslak vajinama soktum. İstem dışı olarak zihnim Santos'a gitti. Parmaklarım daha da ıslandı, zevk omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Kahretsin. Zihinsel olarak onu dışarıda tutmaya çalıştım. Bu, bir kasırgayı durdurmaya çalışmak gibiydi. Gerçekten çok uğraştım, ama zevk çok fazlaydı ve sonunda, klitorisimi okşayıp göğüslerimle oynarken kafamı onun düşünceleri doldurdu. Yıllar önce engellediğim o görüntüler serbest kaldı; çıplak vücudu, zevkten bükülmüş yakışıklı yüzü, benim vücudumu saran güçlü vücudu. Beni öpüşü. Göğüslerimde dudakları...

Dudaklarımdan bir inilti daha kaçtı, parmaklarım içime girerken, yaklaşan orgazmı kovalıyordum. Çok geçmeden doruğa ulaştım, hisler beni sararken onun adını haykırdım.

Her zamanki gibi, yükselmeye başlayan iğrenme duygusunu bastırdım. Ayrıca, Santos'a mastürbasyon yapmanın verdiği utancı da görmezden geldim. Katılıyorum.

Yıllar önce Santos'un kötü bir haber olduğunu ve benim açımdan çok kötü bir karar olduğunu kendime söylemişim.

İç geçirdim ve küvetten çıkmadan önce iyice yıkandım. Mastürbasyon hiçbir zaman işe yaramadı, ama yine de, yarısı hiç yoktan iyidir.

Hazırlıklı olmak daha iyiydi. Bir saat sonra Santos'la görüşmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3. SANTOS İLE BULUŞMA.

Giyinip kuşanmıştım, ara sıra aldığım üç farklı renkli hapı çıkardım ve uzun zamandır benim bir parçam haline gelmiş olan bu küçük ilaçlara baktım.

Kırmızı olan doğum kontrol hapı. Beyaz olan sakinleştirici.

Kahverengi lastik olanı ise seks hormonu baskılayıcı.

Yan etkisi olmayan haplar olduğu için bir servete mal olan üç hap. Hayatımda oldukça gerekli olan haplar. Onları ağzıma attım ve su içerek yuttum.

Hazır olduğumda çantamı aldım ve dışarı çıktım. Santos'a ofisimde bir yer seçmesini söylemediğim için hala kendime kızıyordum. Onun evine giderken. Benim büyük bir hatamdı.

"Eve gel, Rosy," diye çekerek konuşmuştu. "Buraya nasıl gelineceğini unuttuğunu söyleme."

Unutmamıştım, ama ona bunu söylemedim. Tereddüt etmemin nedeni, o evde tek kişinin Santos olduğunu bilmemdi ve Santos evde yalnız olduğunda meşgul olurdu. O zampara.

O ev benim için de harika anılar barındırıyordu — yıllar önce gömdüğüm ve öyle kalması için daha fazla çaba sarf etmem gereken anılar.

"Geliyorsun, değil mi?" diye sordu, ben sessiz kaldığımda.

"Geliyorum," diye cevap verdim, çünkü durumumuzu bir yetişkin gibi ele almak istiyordum. Sonuçta, bunu amcam için yapıyordum.

Saat 8'de, Santos'un evinin binasına girerken topuklarım karo zeminde tıklıyordu. Kapıda tereddüt ettim. Bir an için, sadece bir an için, gitmeyi düşündüm. Ama sonra vazgeçtim.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım ve kapı aralandı. Kapıyı itip açtım ve koridora adım attım. Santos'un geldiğini bildiğini bildiğim için gelişimi haber verme zahmetine girmedim. Lüks evinin içini iyi bildiğim için uzun koridordan geçip

ve oturma odasına giden dönüşü geçtim. Sonra kadınsı bir inilti duydum.

Donakaldım. Ses koridorun sonundan, yatak odasından geliyordu.

Başka bir kadın sesi daha iniltiyle havayı doldurdu.

"Oh, bebeğim..." diye inledi biri, diğerrinin sesi ise daha boğuktu.

Görünüşe göre biri ona oral seks yaparken, diğeri muhtemelen onun tarafından emiliyordu. Omurgam karıncalandı ve bacaklarım lastik gibi oldu. Beni saran heyecan dalgalarına karşı dişlerimi sıkarken, destek için duvara tutundum. Tanrım, o *gerçekten* bir pislikti. Neden şaşırdığımı bilmiyordum, gerçekten; Santos daha önce daha kötüsünü de yapmıştı. Neden altı yılın onu değiştireceğini düşündüğümü bilmiyordum.

İçimde başlayan heyecan, endişemin artmasına neden oldu. Bir günde iki kez... ve hapları alalı bir saat bile olmamıştı. Bu hiç normal *değildi*.

Kendine gel, Rosianna. Bunu yapabilirsin.

Dişlerimi sıkarak, kendimi kontrol etmeye çalışırken, aklıma gelen tüm kötü sözlerle Santos'a hakaret ettim. Benim geleceğimi bilmesine rağmen, eve kızları getirerek böyle bir şey yapması ilk kez değildi. Aslında bu onun için normal bir şeydi.

Ancak, altı yıl sonra Santos benim neye dönüştüğümü bilmiyordu.

Derin ve titrek birkaç nefes aldım. Biraz sakinleşince kapıyı açıp içeri girdim. Tahmin ettiğim gibi, bir kadının bacaklarının arasında başını tutarken, diğerr kadın onu emiyordu.

Koridorda yaptığım her şey, odadaki manzaraya hazırlıklı olmamı sağlamadı. O kadar yoğun bir heyecan dalgası beni sardı ki, bir an için ayaklarımın üzerinde sallandım.

Yüzüm ifadesizdi ve vücudum sakinliğini korumaya çalışıyordu, ama kanepeye doğru yürüdüm ve üzerine oturdum, önümdeki pislige sert bir bakış attım.

SANTOS

Aptal olduğumu biliyorum. Gerçekten biliyorum ve umursamıyorum.

Bana bir yabancıya veya iş arkadaşlarına davrandığı gibi davranması sinir bozucunun ötesindeydi. O soğuk resmiyet sinirlerimi bozuyordu

sinirlerimi bozuyordu çünkü bu, benim tanıdığım Rosianna değildi. Ona ne oldu bilmiyordum, ama sanki eskiden tanıdığım kız artık yokmuş gibiydi.

Tanıdığım Rosy o odaya girmezdi. Girseydi bile, yanakları kızarır ve masum gözleriyle yaptıklarını azarlardı. Sonra da gösteriyi mahvedip kızları kaçırdı.

Odadaki, hiçbir duyguya sahip olmayan sakın kadın, benim tanımadığım biriydi. Ve benim kalmasına izin vermeyeceğim biriydi. Lanet olsun, o kadar güzeldi ki, onu yemek isteyecektim. Onu izlerken dudaklarımı gülümsemeye zorladım. Bakalım, çevresinden bu kadar kopuk kalarak ne kadar dayanabilecekti.

Gözlerimi ondan ayırmadan, yüzümün önündeki klitorise dilimi değdirdim ve kız inledi. Sikimin üzerindeki kız beni derin boğazladı ve ben yüksek sesle inledim. Sonra kadını ciddiyetle emdim, en sevdiği ödülün önündeki bir köpek gibi onu yalayıp çılgınca yaladım. İki parmağımı içine soktum ve orospu neredeyse yataktan düşecekti.

Rosy'nin gözleri parladı. O soğuk ifadenin arkasında bir açlık vardı.

Gülümsememi saklayarak gözlerimi kapattım ve kendimi zevke teslim ettim. Lanet olsun, kız iyi bir sakso çekiyordu, kabul ettim. Rosy bu kadar değişmemiş olsaydı, bana öyle acı çektirmemiş olsaydı, zevki ondan almayı tercih ederdim.

Kadından uzaklaştım ve ayağa kalktım, sessizce sikimi diğer kadının ağzından çıkardım. Önümde uzanan sersemlemiş kadının üzerine yerleştim. Gözlerim Rosy'nin gözlerine kilitlendi, kadının içine derinlemesine daldım ve o çığlık attı.

Rosy'nin yanakları kızardı ve onun da inlediğini duyduğuma yemin edebilirim.

İki kadın yatakta öpüşüp sevişirken, ben yatmış olan kadını sert ve kararlı bir şekilde sikiyordum. Rosy'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmek beni tahrik ediyordu. Kendimi bu dolgun vücutta kaybettim ve unutulmaya yüz tutmuş bir şekilde sikmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra, bir süre önce pozisyon değiştiren ikinci kadının içine derinlemesine girerken sertçe inledim. İkisi de benden önce boşalmıştı ve şimdi kanepede oturan yeni ziyaretçiyi hiç umursamadan birbirlerini giydirenken oynuyorlardı.

"Görüşürüz tatlım." Sarışın, çıkmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz çocuklar."

Onlar ayrılırken sessizlik çöktü. Gözlerim, bana öfkeyle bakan ve çenesini meydan okurcasına kaldıran kadına takıldı. Ama en azından ifadesi sakın olmaktan uzaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4. BİR AHMAK

ROSIANNA

Aptalca bir şey yapmıştım. Gerçekten aptalca bir şey yapmıştım.

Neden odaya girmek zorunda kaldım ki? Dışarıda kalmalıydim. Neden on sekiz yaşındayken yaptığım gibi bunu da başarabileceğimi düşündüm ki? Artık on sekiz yaşında değildim. Artık o tatlı, küçük bakire değildim. Hayır, tam tersiydim. Öyleyse neden odaya girdim ve daha da kötüsü, bunu izlemeye devam ettim?

Bütün vücudum yanıyordu. Her bir parçam. Rahatlamaya ihtiyacım vardı ve bunu çabuk yapmalıydim, yoksa Santos'un önünde çökecektim. Onun önünde yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğim tek utanç verici şey buydu.

"Rosy? İyi misin?" diye sordu, pek endişeli değil, daha çok eğlenmiş bir şekilde.

"Sen birinci sınıf bir pisliksin, Santos," diye fısıldadım, sesim öfkem ve o adama olan arzusun gücüyle neredeyse titriyor ve kısılıyordu.

O yumuşak bir şekilde güldü ve benden uzaklaşarak yatağa doğru yürüdü ve çarşafı katlamaya başladı. "Bunu ben yurt dışına çıkmadan çok önce belirlemiştik."

Kızım sıkıştı. İçim titriyordu. Gitmem *gerekiyordu*. Hemen.

Ayaklarım titriyordu ama aciliyetimi ve içimdeki arzuyu gizlemek için sessizce ayağa kalktım. Yüksek topuklu ayakkabı giydiğime pişman oldum çünkü ayaklarım titriyordu.

"Rosy, daha yeni geldin, gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Oh, yeni gelmedim. Sen benim önümde iki kadını becermek için harcadığın bir saat boyunca ben buradaydım," diye tükürdüm.

"Sesinde kıskançlık mı seziyorum?" Bu ihtimal onu eğlendirmiş gibiydi.

"Sadece inanç," diye yalan söyledim.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce koşma dürtüsü hissettim. Santos'a beni becermesi için yalvarmak gibi.

Kapıya neredeyse varmıştım ki, bir el omzuma dolandı. Birdenbire kendimi duvara yaslanmış, Santos ile duvar arasında sıkışmış buldum.

"Oh, Rosy," diye fısıldadı, sesi ateşli bedenimde titremeye neden oldu. "Hatırlıyor musun?"

"Neyi?" diye sordum, onun ne sorduğunu zaten bildiğimden korkmama rağmen.

Kulağıma yaklaştı. "Altı yıl önceki o gece? Tam burada, bu evde, bu odada... beni sikkem için yalvardın."

Anının acısıyla gözlerimi tekrar kapattım. "Beni istemiştin," diye fısıldadım.

"Oh, istedim," diye itiraf etti. "Çok istedim. Çaresizce. O zamanlar sen benim için bir arzuydun, neredeyse çok pahalı bir içki gibi. Sana dokunursam sana bağımlı olacağımı biliyordum."

Sessizlik.

"Bu yüzden mi yapmadın?" diye sordum sonunda, basit tutmaya çalışarak, ama bu benimle hep birlikte olan bir acıydı. Nasıl bilmezdim ki?

Santos başını salladı, gözleri dudaklarıma dik dik bakıyordu. "Durdum çünkü sen daha fazlasını hak eden bir bakireydin. Benim gibi bir adamdan daha iyisini hak ediyordun. Seni mahvederdim."

Göğsüm bu kadar acımamış olsaydı gülerdim. Vücudum bu adam için yanıp *tutuşmasaydı*.

"Bırak beni, Santos."

Beni görmezden geldi. Bunun yerine, bana doğru eğildi. "O gece aptallık ettim, biliyorsun. Masumca sunduğun şeyi kabul etmemekle aptallık ettim, oysa çok, çok istiyordum."

Seni sevmiştim! Seni sevmiştim, seni adi herif! Bu sözleri yüzüne söylemek istedim, ama kendimi tuttum. Bilmesine gerek yoktu.

Elinin belimden elbisenin kenarına doğru kayıp içeri girdiğini hissettim. Elini okşayarak hareket ettirip külotuma dokunduğunda elbise yukarı kaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Santos?" diye protesto ettim, içimi kaplayan zevk dalgalarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Siktir, sırılsıklamsın," diye mırıldandı, ipek külotumun üzerinden amımı okşayarak.

"Beni rahat bırak, Santos. Seni istemiyorum. Artık istemiyorum." Sesimdeki acıyı gizlemeye çalışarak onu ittim, ama bu bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi.

"Vücudun öyle demiyor, sevgilim." Külotu kenara itti ve çıplak klitorisimi okşadı. İnememi engelleyemedim.

"Vücudumun istediği ile benim istediğim iki farklı şey," dedim dürüstçe, bu durumda vücudum ve ben aynı şeyi istesek de.

Kafasını eğip boynumu öperken, öfkesi gözlerini kararttı, uyarılmışlığı uyluğuma bastırıyordu. "Ama sen ne yaptın, Rosy? O gece öpüştükten sonra, o gece seni tattıktan sonra, ne yaptın?"

Beynim hala bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, aniden benden uzaklaştı ve tüm teması kesti. "Ertesi gün, en iyi arkadaşşıma bana sunduğunla aynı şeyi sundun!" diye zehirli bir şekilde tükürdü.

Nefes almayı kestim. İçimde bir şey kıvrıldı ve öldü. "N-ne?" O neşeyle güldü. "Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Jason'ın sessiz kalacağını mı sandın? En iyi arkadaşşımla yatmaya devam ettin

arkadaşımla yattın, nankör sürtük!"

Santos bu sözleri bağırarak söylemedi, ama derin, öfkeli sesi yine de kırbaç gibi keskin bir etki yarattı. *Tanrım. Aman Tanrım.*

"Benim gittiğim gün, sen de kendini ve bekaretini en iyi arkadaşşıma verdin. Neden, Rosianna? Kendini tutamadın, değil mi? O gece bana aşkını ilan ettiğin aynı ağız, benim lanet olası en iyi arkadaşşım için çığlık attığın aynı ağızdı!" Çok kızgındı, elleri yumruk olmuştu. Gözleri nefretle doluydu ve bana bıçak gibi bakıyordu. "Bunu sana asla affetmeyeceğim, Rosianna. *Asla.* Bekaretini Jason'a vermiş olabilirsin, ama senin vücudun bana ait ve benim olanı alacağım. Bir gün seni yatağıma yatıracağım ve sana ait olan her şeyi ve daha fazlasını alacağım. Sana olan aşkımdan değil, hayır, artık değil. Ama bana borçlusun, Rosianna. Vücudun bana ait."

Bunu söyledikten sonra, arkasını dönüp banyoya doğru yürüdü, arkasına bakmadan, kafası karışmış, ağlamak üzere olan beni geride bıraktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5. KÜÇÜK ATEŞKESİMİZ.

Santos uzaklaştıktan sonra orada durmadım. Bunun yerine, titreyerek, sendeleyerek yatak odasından çıktım. Uzun zamandır ilk kez, on sekiz yaşımdayken olanlar yüzünden gözlerim doldu.

Jason, o piç kurusu. Tanrım, o piç kurusu!

Dışarıda beni karşılayan soğuk hava, heyecanımı hiç de dindirmedi. "En yakın kulüp nerede?" Santos'un evinin hemen dışında tanıştığım bir kadına sordum. Hava karanlık olduğu için Tanrı'ya şükrettim. Kadın gözyaşlarımı göremiyordu.

"Bir sonraki blokta, canım," diye cevapladı ve yoluna devam etti.

Kulübe doğru yürürken hem beni kemiren heyecan hem de Santos'un az önce yaptığı suçlamalar yüzünden derin bir titreme içindeydim. Kulübün ön kapısında gözyaşlarımı sildim. Çenemi kaldırarak kulübe girdim, yavaş dans edenleri atlatarak, öpüşen çiftlere bakmamaya çalışarak. Erkeklerin bana bakması uzun sürmedi. Erkeklerin beni çok çekici bulduğu gerçeğiyle uzun zaman önce barışmıştım. Bu hem bir lanet hem de bazen bir lütuftu. Böyle zamanlarda bir lütuftu.

Zaman kaybetmeden, zihnimde tüm erkekler arasından en çekici olanı seçtim. Kararlı bir şekilde ona yaklaştım ve ben yaklaştıkça gülümsemesi genişledi.

"Sen çok güzelsin..." diye başladı.

"Tuvalete gidelim." Sesimi alçak ve şehvetli tutarak, sadece onun duyabileceği şekilde konuştum.

Bu açık davet karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı, ama başını sallayıp beni takip etti. Kolunu belime doladı, ama ben ondan uzaklaşarak ona uyarıcı bir bakış attım.

Ben seks istiyordum, yanlış yönlendirilmiş bir romantizm değil.

Tuvaletlerin hepsi doluydu, ama neyse ki boş bir tane buldum ve kokusu da o kadar kötü değildi. Onu içeri çektim ve kilidi kapattım. Bir şey söyleyecekti, ama ona fırsat vermedim. Bunun yerine,

ona atladım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Ateşlenmişim; ne kadar çabuk söndürülürse o kadar iyi olurdu.

"Konuşma," diye fısıldadım dudaklarına, elimi aşağıya kaydırıp ereksiyonunu kavradım. Beklenmedik bir şekilde, Santos'un iki kadını tatmin ederkenki çıplak vücudunun görüntüsü zihnimde canlandı. Penisi ağız sulandıracak kadar uzun ve kalındı, kalın damarları vardı.

Lanet olsun! Dur, Rosianna.

Bu düşünceyi kafamdan silip, yabancıнын pantolonunun kemerini çözdüm ve penisinin serbest kalmasını izledim. Santos'un penisiyle kıyaslanamazdı, ama en azından ortalama büyüklükteydi. Başını iyice masaj yaptım, dilimi boğazına gömdüm ve ön sıvı döküldüğünde memnuniyetle inledim. O da inledi, elleri açgözlülükle vücudumun her yerini dolaştı.

Sonunda öpüşmeyi bırakıp çantama uzandım. Prezervatifi çıkardım ve işi aceleyle hallettim. Elbisemi yukarı çekip belimin üstünde asılı bıraktım, aynaya döndüm ve ona sırtımı döndüm. "Devam et," diye nefes nefese emrettim.

Bu, onun beklediği tek kelime gibi görünüyordu, çünkü bacaklarımdan birini tezgaha kaldırdı, tangamı kaydırıp ve içime daldı. Önümdeki aynada yansımanızı görmek dayanılmaz olduğu için gözlerimi sıkıca kapatarak çığlık attım. Asla dayanamazdım.

Sert ve hızlı hareketlerle beni beceriyordu ve arkamda zevkini inleyerek dile getirirken, ben dudaklarımı ısırarak kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Başka bir adam beni bir kulübün tuvaletinde becerirken, Santos'un sözleri aklımdan çıkmıyordu.

"Aynı bedeni en iyi arkadaşşıma da teklif ettin! Jason bana söyledi!"

Gözlerim yaşlarla doldu. Onları tutmak için çok uğraştım. Zevk bedenimi sararken, karnımın altındaki karıncalanma azaldı, ama kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi çok acıyordu. Orgazmım beni sararken çığlık attım, bedenimi yakarken zihnim bir an boşaldı ve arkamdaki adamın da boşalırken inlemesini duydum.

Sonra kıyafetlerimi düzelttim, prezervatifi ondan aldım ve tuvalete attım. Sonra çantamı aldım ve tuvaletten çıktım.

"Hey! Bana adını bile söylemedin," dedi arkamdan seslenen adam. Onu görmezden gelerek, ondan uzaklaşıp kulüpten çıktım.

O gece yatağa uzandım ama uyku gelmedi. Odamın sessizliğinde saatin tik takları yüksek sesle duyuluyordu, ben de uyumaya çalışıyordum

Zihnim sürekli altı yıl öncesine gidip geliyordu. Bunu düşünmemeye defalarca çalıştım, ama uyku gelmek bilmediğinde bunu yapmak gerçekten zordu. Sonunda zihnim dalıp gitti.

Santos'un kavga ederken bana Paris'e gideceğini söylediği o günü, 5 Ağustos'u hatırladım. O zamanlar o yirmi dört, ben on sekiz yaşıyordum.

ALTINCI YIL ÖNCE...

"Biliyor musun, yarın Paris'e gitmem iyi oldu. En azından birbirimizin kafasına girmeyi bırakınız," dedi Santos bana sert bir bakış atarak.

Bu sözler beni şok etti ve dilim tutuldu. "Ne?" Onun gideceğini biliyordum ama tarih belirlediklerini bilmiyordum. Çok erken!

Omuz silkti. "Yarın gidiyorum."

İçimdeki düşmanlık bir anda yok oldu. Ailelerimiz, Santos ve benim birbirimizi üvey kardeş gibi gördüğümüzü düşünüyordu, ama nedense biz kendimizi hiç öyle görememiştik. Santos'un evlatlık olduğu ve aramızda kan bağı olmadığı benim için her zaman açıktı.

Ağlamaya başladım, gitmemesi için yalvardım. Beni sıkıca kucakladı ve yakında geri döneceğini söyledi.

"Bir yıldan fazla kalmayacağım. Sen buradayken neden kalayım ki? Kavgalarımız olmadan o kadar uzun süre kalamam," diye alay etti.

Ona sulu bir gülümseme attım, ama kollarından çekilmedim. Bu geçici bir ateşkesdi. Sonra beni öptü ve daha önce var olduğunu bilmediğim duyguları uyandırdı. Dudakları benimkini okşadı, benimkini alay etti, dili benimkiyle dolandı, o kadar cennetsi bir duyguydu ki, tüm mantığımı kaybettim ve kollarında eridim.

Sırtım yatağa değdiğinde, şaşkınlıkla nefesimi tuttum çünkü ona o kadar kapılmıştım ki, ne zaman ve nasıl oturma odasından yatak odasına geçtiğimizi bilmiyordum ve o beni baştan çıkardı. Her yerime dokundu; dudakları her yerimi okşadı. Dudakları göğüslerime kondu, onlarla oynadıktan sonra sol meme ucumu ağzına aldı ve dudaklarımdan zevk dolu bir inilti çıkardı. Daha fazlasını istemiştim. Çok daha fazlasını.

"Yapalım," diye ona ateşli bir şekilde fısıldadım.

Hafifçe titredi ama başını salladı. "Yapamayız, bebeğim."

"Seni istiyorum, lütfen," diye yalvardım, sesim ona olan aşkıma ele veriyordu, vücudum onun vücuduna eriyor ve daha fazlasını istiyordu.

Ama o hafifçe uzaklaştı ve tekrar başını salladı. "Geri döndüğümde seni alacağım. Tatlı, güzel bir aşk yaşayacağız ve sana bir erkekle bir kadın arasındaki ilişkinin nasıl olduğunu göstereceğim. Bir yıl sonra, Rosy." Sonra beni öptü ve ekledi, "O zaman on dokuz yaşında olacaksın ve benim olacaksın. Söz veriyorum, tatlım."

Yatağında bana söz verdi ve o sözünü tuttu. Artık bana dokunmadı, ama eve gitmeden önce çok öpüştük. Hayatımın en güzel gecesi idi.

Bu sözü kalbimin güvenli bir köşesine sakladım, onu kucakladım ve değer verdim.

Ama ertesi gün, şeytan benim için cehennemin kapılarını açtı ve benden bir şeyi sonsuza dek çaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6. CEHENNEMİN KAPILARI CEHENNEMİN KAPILARI.

ALTINCI YIL

Santos bana seyahat edeceğini söyledikten sonraki sabah, kendimi berbat hissederek uyandım. Aşk acısı çekiyordum ve onu şimdiden özlemiştim.

Konuştuğumuzdan çok kavga ettiğimiz doğrudu, ama onunla ilgili her konuda her zaman güçlü duygular hissediyordum. Bu duyguları ona düşmanlık göstererek dışa vuruyordum ve o da aynısını yapıyordu. Santos'un ailesi ölümcül bir trafik kazasında öldüğünde teyzem onu evlat edindi. O zamanlar o on iki, ben ise altı yaşındaydım. O çok uzundu, ben ise küçüktüm.

O zaman bile birbirimizi aile olarak görmüyorduk. Sadece birbirimizin başının belasıydık.

Hemen yataktan kalkıp alışverişe gittim. Dün vedalaştığımız için onun yolculuğunu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Aklım vedalaşmamıza geri döndü ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Ellerimi yüzüme götürdüm ve gizlice gülümseyerek kıyafet alışverişine çıktım. Daha sonra arkadaşlarımla takıldım.

Ama saatler sonsuza kadar uzamış gibiydi; zaman istediğim kadar hızlı geçmiyordu. Onun ayrılığı düşüncesi zihnimi ağırlaştırıyordu. Artık dayanamayacak hale geldiğimde, arkadaşlarımı bırakıp gizlice dışarı çıkmaya çalıştım.

"Nereye gidiyorsun?"

Lauren'in sesini duyunca, yakalandığım için iç geçirdim. Lauren en iyi arkadaşımdı, ama yine de ona cevap veremedim. Bunun yerine, başımı salladım, döndüm ve kapıdan çıktım, o benim adımları tekrar tekrar çağırırken onu görmezden geldim.

Geç kalmış olabileceğim düşüncesi beni otobüs durağına koşturdu, Lauren'in evinde cüzdanımı ve araba anahtarlarımı unutmuş olduğum için kendime her türlü küfürü ettim. Neyse ki, kot pantolonumun cebinde birkaç dolar vardı, bu yüzden bir taksi çağırdım.

Sabırsız ve huzursuz bir şekilde Santos'un evine gittim. Taksi şoförüne hızlıca ödemeyi yaptım ve bahçeye koştum. Ailesi seyahate çıktığı için, kapıya dokunduğumda kilitli olmadığını görünce çok sevindim.

Santos hala buradaydı! Oh, şükürler olsun.

Ancak, oturma odasının boş olduğunu görünce heyecanım kısa sürdü. Santos'u hiçbir yerde göremedim. Yatak odasında da yoktu, ama üç arkadaşı yatakta oturmuş bira içip video oyunu oynuyorlardı.

En iyi arkadaşı Jason bana bakıp geniş bir gülümsemeyle, "Oh, güzel Rosy," dedi.

"Santos nerede?" diye sordum, gözlerim etrafı tararken.

"O çoktan gitti," diye dürüstçe cevapladı. "Her zaman takıldığımız odasında son biralarımızı içiyoruz." Jason birasını bıraktı, yataktan kalktı ve bana yaklaştı. Gözleri, vücudumu okşarken şeytani bir parıltı vardı. "Sen her zaman çok güzelsin, Rosy."

Jason'ın bana bakışlarından hiç hoşlanmazdım, ama o gün, nefret duygum had safhaya ulaşmıştı. Sesini de sevmiyordum.

"Sanırım artık gideceğim," dedim ve kapıya doğru döndüm.

Ama birdenbire Jason önümde durarak çıkışı engelledi. "O kadar acele etme, güzel Rosy."

Düşünmeden veya başka bir şey söylemeden önce, beyaz bir mendili burnuma bastırdı ve neredeyse beni boğdu. Ne olduğunu anlamadan mücadele etmeye başladım. *Jason neden bana bunu yapıyordu?* Korku ve kafa karışıklığı beni ele geçirdi. Çok geçmeden başım dönmeye başladı. Santos'un diğer iki arkadaşı Kane ve Marde'nin kahkahaları, bilincimi kaybetmeden önce duyduğum son şeydi.

Tanıdık olmayan bir ortamda uyandığımda ellerim arkamdaydı. Soğuk zeminden kendimi kaldırdım ve etrafa baktım. Benden biraz uzakta bir yatak ve kapalı bir kapı olan boş bir oda gördüm. Bir pencere vardı. Başım çok dönüyordu ve susamıştım. Birçok şey hissediyordum. En çok da korkuyordum.

Kapı açıldı ve Jason içeri girdi. "Sonunda uyandın, güzel Rosy. Hayatının geri kalanını uyuyarak geçireceğini düşünmeye başlamıştım." "Neredeyim?" diye sordum, histerinin eşiğinde.

Omuzlarını silkti. "Bunu bilmen gerekmiyor."

"Bırak beni, Jason. Ne yapıyorsun? Bu bir oyun mu?" diye sordum, gerçekten şaşkın bir şekilde. O, Santos'un en iyi arkadaşıydı, Tanrı aşkına! Neden bana

bunu bana yapıyordu? Bu bir tür hastalıklı şaka mıydı?

Sırıtarak başını bir kez salladı.

Yutkundum. "Ailem beni aramaya başlamadan önce eve gitmeliyim."

"Aslında eve gidebilirsin," dedi ve ben umutlanmaya başladım. "Ama önce benim için bir şey yapmalısın."

"Ne?" diye sordum, eve gidebileceğimi söylediği için kendimi daha iyi hissederek.

Beni, bedenimi baştan aşağı süzdü. "Seni istiyorum, Rosianna. Sen ve Santos sürekli birbirinize saldırıyorsunuz, ama bu ikinizin sergilediği tek kardeşlik davranışı. Santos'a seni bana bırakmasını söylemek istedim hep, ama boğazıma yumruk atmasından korktum. Sana karşı alışılmadık derecede koruyucu."

"Şu anda yaptığın şeyi hiç hoşuna gitmez." O anda oldukça korkmuş bir şekilde ona hatırlatırken sesim titriyordu.

Yine omuz silkti. "O şu anda burada değil. Seni istiyorum, Rosianna. Benimle seks yaparsan, gitmekte özgürsün."

Bir an için şaka yaptığını sandım, ama yüzü ciddi görünüyordu. Gerçekten öyle düşünmüyordu...!

"Şaka yapıyorsun," diye kasıtlı olarak fısıldadım. "Yapmıyorum."

"Aman Tanrım," dedim dehşet içinde. "Bunu kabul edeceğimi düşünmüyorsun herhalde! Seninle yatmak istemiyorum!"

O zaman biraz gülümsedi. "Kadınları zorlamayı sevmem, Rosy." Rahatladım. "Tanrıya şükür, çünkü bunu hiç istemiyorum."

"Oh, ama isteyeceksin, Rosy," diye söz verdi. "Kadınları zorlamaktan hoşlanmadığımı söylerken yalan söylemiyorum, ama bunu isteyeceksin. *İsteyeceksin ve yalvaracaksın.*"

O anda, onun gerçekten delirdiğini düşündüm. "Bu mümkün değil..." Kendimi tanıyordum. Hiçbir zaman başka bir erkekle birlikte olmak istememiştim. Sadece Santos.

"Mümkün," diye karşılık verdi ve yakışıklı yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Bugün bitmeden, benim sikimi yalvaracaksın. Onu arzulayacaksın."

Yüzümden kan çekildi. "Bu asla olmayacak."

"Göreceğiz," dedi sonunda, ayağa kalkıp kapıdan çıkmadan önce.

Onun temelli gittiğini sandım, ama çok sonra elinde üç iğneyle geri geldi. İğneler turuncu sıvıyla doluydu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu sinsi bir gülümsemeyle. Korkuyla başımı salladım, ellerim arkamda çok acıyordu. "Bunlardan sadece biri bir erkeği şehvetle deliye çevirebilir, Rosy. Hemen tatmin edilmesi gereken bir şehvet

hemen tatmin edilmesi gereken bir şehvet, yoksa korkunç sonuçları olur."

Oh, Tanrım... Hayır, lütfen, hayır.

"Üç tanesi bir adamı öldürebilir," diye devam etti, iğneleri kaldırırken. "Bunlardan birine nasıl tepki vereceğini görelim. Öğleden sonra bitmeden yalvarıyor olacaksın."

"Bu iğne ne?" Korkumu yine saklayamadım; sesim neredeyse titriyordu.

"Bir tür ilaç, afrodizyak. Ama çok daha güçlü ve tehlikeli." Düşünerek başını yana eğdi. "Sen bir kadınsın; bir tane yeter."

Bana yaklaştı ve ben sırtım duvara değene kadar ondan uzaklaştım. "Lütfen Jason, dur, bunu yapma!" Gözlerim yaşlarla doldu.

"Beni isteyeceksin, Rosy. Aslında, bizi isteyeceksin. Bizi yalvaracaksın." Ben başka bir şey söyleyemeden, bana uzandı ve iğneyi koluma batırdı. İçeriği tamamen vücuduma girene kadar başını sertçe bastırdı, sonra iğneyi çıkardı ve benden uzaklaştı.

İşte böyle cehennemin kapılarından içeri girdim. Ve bu sadece başlangıçtı.

Bir şantiyede ve tamamlanmamış bir binada, acı dolu inlemeler havayı doldurdu, ardından işkence çığlıkları geldi. Tekrar tekrar.

"Üç saat oldu Jay. O kız şu anda çok acı çekiyor," dedi Kain, gözleri heyecanlı arkadaşının arkasını takip ederek.

"Onun bu kadar inatçı olacağını bilmiyordum. Üç saat oldu lan!" Jason kızgındı. Rosy'nin, ilaç vücuduna girdiğinde hemen yalvarmaya başlayacağını ummuştum, tıpkı o ilacı normal dozda alan tüm kadınlar gibi. Rosy'ye aşırı doz vermiş olmasına rağmen, onun pes etmemesi onu çok kızdırmıştı! Yalvarmayı reddetmişti!

"Santos bunu öğrenirse kafalarımızı koparır," dedi Kain, sesinde korku belirgindi.

Jason, Santos'un ne yapacağından da çok korkuyordu ve bu yüzden kıza yaklaşamamıştı. Rosy'yi kaçırmak, pişman olmadığı bir anlık karardı.

ve pişmanlık duymuyordu. Rosy'nin işleri zorlaştırmasından çok kızgındı!

"O kamera hâlâ sende, değil mi?" Jason, başını sallayan Marde'ye yöneldi.

"Sadece ben onu sikerken ve yüzü zevkten parıldarken fotoğraf çekeceksin. Bu ve benim birkaç sözüm, Santos'u ikna etmek ve ondan çok nefret etmesini sağlamak için yeterli olacak. Onunla iletişimi kesecek ve bir daha asla geri dönmek istemeyecektir."

Kain, mükemmel planlarının çok mükemmel olduğunu bilerek başını salladı.

"Peki ya Rosy? Ya bizi ihbar etmeye karar verirse... belki polise?" diye sordu Marde.

Jason sırtıttı. "Asla yapmaz. Çekeceğimiz seks kaseti varken olmaz. Hiçbir kadın seks kasetinin internette dolaşmasını istemez, özellikle de saygın bir aileden gelen Rosy. Asla yapmaz."

Yine acı dolu bir çığlık havayı doldurdu.

Marde telefonundan gözlerini ayırıp diğerlerine baktı. "Bence onu hemen hastaneye götürelim. O ilaç, seks yapmadan vücudunda çok uzun süre kalırsa ona zarar verebilir."

"Hastaneye gitmeyeceğiz. Onu elde edene kadar olmaz," diye homurdandı Jason, Rosianna'nın tutulduğu odaya açılan kapalı kapıya bakarak. "Başladığımız işi bitirelim bari."

Kız son iki saattir inliyordu, ilaç vücudunu deli gibi tahrik ediyordu, ama yine de yardım istemeyi reddediyordu. Yalvarmayı reddediyordu! Jason onu istiyordu ve bunu başaramazsa lanetlenecekti!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7. CEHENNEMİN DERİNLİKLERİNDE.

ALTINCI YIL ÖNCE.

ROSIANNA

Bütün vücudum yanıyordu. Bu hızla gidersem, delireceğimi düşündüm. Meme uçlarım o kadar hassastı ki, elbiseye değdiğinde acıyordu. O kadar ıslaktım ki, bir havuz doldurabilirmişim gibi hissediyordum. Kendimden çok iğreniyordum, ama elimde değildi. Dakikalar geçtikçe, bu his daha da kötüleşiyordu.

"Lütfen, bırakın beni," diye fısıldadım, ağlamaktan sesim kısılmıştı. Vajinam saatlerdir yanıyordu.

"İstemen gereken bu değil, aptal!" Jason diğer odadan bağırdı. Kızgındı.

"Tanrım," diye inledim, rahmimin derinliklerinde yine acı verici bir kasılma başladı. Saatlerdir ağlıyordum. Kasılmalar yeniden başladığında, o kadar yorgundum ki sadece inleyip sızlanabiliyordum. Santos'un adını defalarca haykırdım. Çok acı çekiyordum.

Kapı çok geç açıldı. Bulanık gözlerimle Jason, Kain ve Marde'nin içeri girdiğini gördüm.

"Tanrım. Durumu kritik." Bu Marde'nin sesiydi.

Gözlerim bulanıktı ama Jason'ın yanaklarının gerildiğini görebiliyordum. Bana doğru yavaşça yaklaştı. Önümde diz çöktü.

"Yalvar, Rosy..." Terli alnımdan ıslak saçlarımı çekip aldı. "Sana yardım edebiliriz. Tek yapman gereken istemek."

"Lütfen, bırakın beni," diye ağlayabildim sadece.

Bu Jason'ı daha da kızdırmış gibi görünüyordu ve kot pantolonunun cebine uzanıp başka bir iğne çıkardı. Vücudum geri çekildi.

"Dur! Ne yapıyorsun sen!? Jay, deli misin sen!? Onu öldüreceksin!" Bu Kain'in sesiydi.

"Görünüşe göre daha fazlasına ihtiyacı var," dedi Jason sırtarak.

Marde ve Kain tekrar itiraz edeceklerdi, ama Jason onları keserek iğneyi kaldırdı ve koluna sapladı.

Boğazımdan bir çığlık kopardı.

Aniden kanım çok fazla yanmaya başladı, o kadar ki bir an için içimden alev aldığımı sandım. Kasılmalar vücudumu sararken boğazımdan bir çığlık daha kopardı. Yoğun bir heyecan ve acı içimde karışmıştı ve ben ölümün eşiğindeydim. Kendimi gerçekten bağlanmış hissediyordum. Çok acı vericiydi. Hayatım boyunca hiç bu kadar dayanılmaz bir acı hissetmemiştim.

"Lütfen! Lütfen, sik beni, lütfen! Oh, lütfen!" Kendi sesimin bu kelimeleri haykırdığını duydum, ama geri alamadım. *Acı veriyordu.*

"Siktir, çok tahrik oldum," dedi Jason, diğerlerine kendini beğenmiş bir şekilde bakarak. "İki iğnenin sihir gibi işe yarayacağını söylemiştim."

"Lütfen, durdurun! Lütfen!" Vücudum yanarken ağladım.

"Ben ilk ben yapacağım." Marde'nin sesi sisli zihnime nüfuz etti ve onun aceleyle soyunduğunu gördüm. "Bir şey yapılmazsa birkaç dakika içinde ölecek."

Jason'ın kahkahası havayı doldurdu. "Evet, tabii. Sanki bunu onun için yapıyormuşsun gibi.

Onu o kadar çok sikmek istiyordun ki, sikin saatlerdir sertleşmiş durumda."

"Evet, ama o kıçı olan çok güzel bir kız." Marde, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Ben de her zaman onu istedim, tıpkı ikiniz gibi."

"Lütfen! Lütfen!" İçimde güçlü bir kasılma başladı ve tüm vücudumu sarsarken boğazımdan başka bir çığlık kopardı. *Tanrım... Demek ölmek böyle bir şey. Çok acı verici.*

Çılgın bir sisin içinden, kendimi yerden kaldırıldığını hissettim. Üzerimdeki eller bile çok acıtıyordu. Giysilerimin vücudumdan yırtıldığını hissedince inledim. Marde içime daldı ve bir çığlık daha ağzımdan çıktı, çünkü tüm vücudumu sarsan kör edici bir orgazma zorla sürüklendim, bekaretimi kaybetmenin fiziksel acısı bile sisin içinden sızıyordu.

Üçü beni kaba ve acımasızca tecavüz ederken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Sırayla beni aralarında paylaştılar. Bana yapılanlardan zevk alırken, bir orgazmdan diğerine atılırken ve daha fazlasını isterken kendimden çok utanmış ve tiksinimiştim. Çok daha fazlasını.

Vücudum çok fazla
arzuluyordu. Vücudum
beni ihanet etti.

Gece çöktüğünde, vücudum morarmış ve kanamış olsa bile, hala daha fazlasını istiyordum. Yerde yatarak acı çeken vücudum için inliyordum.

"Bu gidişle ölecek," diye birinin söylediğini duydum, uzun bir maratonun ardından yorgun bir şekilde yatağa uzanmışlardı.

"Bu gidişle o bizi öldürecek," diye inledi Jason yorgunluktan, göğsü inip kalkıyordu.

"Daha fazla... daha fazla," yüzümden gözyaşları akarken sadece ağlayabiliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8. ACILARLA DOLU ANILAR ACILI

ŞİMDİKİ ZAMAN.

Acı dolu anıları zihnimin derinliklerine iterek, son altı yıldır gömdüğüm yere gömdüm. Şarap dolabına yürüdüm ve bir şişe kırmızı şarap çıkardım. Şarabı bir kadehe döktüm, gece bir pelerin gibi etrafımı sardı.

"Geçmiş düşünmemelisin," diye yavaşça kendimi uyardım.

Eve geldiğimde, ev çok sessizdi. Kanepeye doğru yürüdüm ve kendimi üzerine bıraktım. Ailem, kızlarının iki gün boyunca kaçırıldığını ve berbat bir halde geri döndüğünü biliyordu. Ayrıntıları bilmiyorlardı ve beni kaçıranları da tanımıyorlardı.

İki gün geçtikten ve sonunda hastaneye kaldırıldıktan sonra bile, hala daha fazlasını istiyordum. Bacaklarım lastik gibiydi, vücudum dev bir çürük gibiydi, vajinam içten çürümüştü ve çok acıyordu. Yine de vücudum daha fazlasını istiyordu.

Bugüne kadar.

Hastanede, doktorlar ellerinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, içlerinden biri bana ve anneme acıyarak baktı. "Birçok tecavüz ilacı ve afrodizyak biliyorum, ama onun vücudundaki bu ilaç tıbben bilinmeyen ve tanınmayan bir ilaç. Böyle bir ilacı hiç görmedim, bu yüzden yeni ve yasadışı olarak üretilmiş olmalı. Burada körlemesine çalışıyoruz," dedi pişmanlıkla. Ona ilacı verdikten birkaç dakika veya bir saat sonra hastaneye getirilseydi ona yardım edebilirdik, ama günler geçti. Bu tehlikeli, ölümcül ilaç kan dolaşımına çoktan karışmış ve çıkarılması imkansız. Kanını son damlasına kadar boşalttık ve tekrar tekrar doldurduk, ama işe yaramıyor."

Yatakta yatarken, ağlayıp aynı zamanda daha fazlasını isteyen inlemeler çıkardığımı hatırlıyorum. Doktora atlayıp beni sikmesini istediğimi hatırlıyorum. Bacaklarım bu kadar gevşek ve ağırlı olmasaydı bunu yapardım. Annem

bana baktığında, gözlerinde yaşlar vardı. Çocuğunu, zarar görmüş bir kadını, toplumun itibarını yok edecek birini gördü.

Babam her zaman sert bir adam olmuştu, ama onu ilk kez ağlarken gördüm. Beni yaralı ve acı içindeyken daha fazlasını isteyen bir halde görmek onu paramparça etti. Annem daha önce hiç duymadığım şekilde ağladı ve bu sesler kalbimi parçaladı.

O zaman kendime söz verdim, bu çilemle ailemi asla mahvetmeyecektim. Bu olayın haberlere çıkmasına asla izin vermeyecektim, sadece o piç Jason'ın elinde olan seks kasetim yüzünden değil, aynı zamanda ailem yüzünden de. Bu olay ortaya çıkarsa, onlardan geriye kalan her şeyi mahvedecekti.

Jason, Kain ve Marde, benim çilemden hemen sonra Amerika'dan ayrıldılar. Konuşmamın sonuçlarını bana iyice anlattılar.

Gözlerim yaşlarla doldu, ama onları geri çektim. Şarap kadehini kaldırıp bir yudum aldım. Artık o kız değildim. Uyuşturucu bana ne yaparsa yapsın, artık geçmişi ve kaybettiği şeyler için çok ağlayan kız değildim. Bir kadındım ve daha güçlü bir versiyonum. En azından Santos tekrar ortaya çıkmadan önce öyleydim.

Bugüne kadar sessizliğimi korudum.

Başarıya ulaştım, toplumun saygısını kazandım ve iyi bir itibarla parıldadım. Kaçırılmam o kadar uzun zamandır unutulmuştu ki, medya bile bunu bilmiyordu. Kimse, o ilacın etkilerine hala karşı mücadele ettiğimi bilmiyordu. Tecavüzün etkilerine. Babam bilmiyordu. Annem, iki yıl önce hastanede geçirdiğim son kan alımının mükemmel sonuç verdiğini ve bağımlılığımın kurtulduğumu düşünüyordu.

Onlar, bunun hala içimde canlı bir şey gibi olduğunu bilmiyorlardı. Gizlenerek bekliyordu. Bana işkence etmek için bekliyordu. Tatmin edilmek için bekliyordu.

Kimse bilmiyordu. Sadece ben, sayısız yüzsüz, isimsiz adamlar ve komşum Jason.

Hayatımda iki Jason tanıyordum. Biri bir canavardı ve Santos'un en iyi arkadaşıydı. Diğerisi ise bağımlılığım beni dibe çekmeye çalıştığında ve ben hiçbir şey yapamadığımda her zaman yardıma koşan komşumdu.

Uzun zaman önce, komşuma orta adıyla, yani Donald diye seslenmeye karar verdim, çünkü ilk adı bir canavarın adıydı. Aklımdan hep çıkıyordu. Ama ona bir daha Jason diye seslenmeyeceğime yemin ettim. Düşüncelerimde bile.

Jason benim için ölmüştü. Marde ve Kain de benim için ölmüştü. Ama hepsinden sadece biri gerçekten ölmüştü. Sadece Kain, üç yıl önce Macau'da

. O haber beni hiç etkilememişti. Ne acıma, ne sevinç. Sadece biraz haklılık hissi.

Bu beni şeytan mı yapıyordu?

Önemli değildi. Umurumda değildi.

Santos ne isterse inansın, diye kararlılıkla düşündüm. Ne isterse düşünsün. Aramızda ne olmuşsa artık geçmişte kaldı ve o, bu dünyada asla yatmayacağım tek erkekti. Çünkü böylece geçmişimin sırrı güvende olacaktı. Santos bir kadın düşkünü olabilir, ama benim gibi lekelenmiş bir vücudu hak etmiyordu.

Geçmiş i tekrar yaşamak işe yaramazdı. Hayatımın bu aşamasında, bağımlılığım yüzünden tekrar aşık olmak duygusal intihar olurdu.

Aslında, bugünden itibaren Santos'tan uzak durmak için elimden geleni yapacağım. O hiç geri dönmemiş gibi davranacağım.

Buna karar verdikten sonra yatağı gittim. Neyse ki uyuyabildim.

Santos'tan uzak durma kararım sadece bir hafta sürdü.

Cuma sabahı banyomu bitirip kendimi havluya sardım.

Saçımı kurutmak üzereydim ki kapı çalındı.

Kargo görevlisi olduğunu düşündüm. Ya da Jason'ı, yani Donald'ı.

Kapıya koştum ve kapıyı açtım. Santos'un yakışıklı, tembel gülümseyen yüzü bana bakarken şaşırdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9. ACI VE İNTİKAM.

SANTOS

Hafta bitmeden, Rosy'nin benden kaçtığı sonucuna vardım. Ofise gittiğimde ya da evine geldiğimde birdenbire ortada yoktu. Benden kaçtığını düşündüm.

Sanki ona bunu yapmasına izin verecekmişim gibi. O kadın rüyalarım o kadar çok girdi ki, bu artık doğal hale gelmişti — Paris'te onu unutmak ve hayatıma devam etmek için elimden gelen her şeyi denediğim halde.

Yani, önceki gece ona sevgini ilan ettikten sonra, seyahate çıktığın gün en yakın arkadaşınla yatan bir kadına hala ilgi duyabilir *misin*?

Bu zor bir soruydu, ama yine de anlamlı bir soruydu.

Bugüne kadar hala bir şeyi pişmanlık duyuyorum. Altı yıl önce bana sunduğu teklifi kabul etmeliydim, lanet olası onurlu bir adam olmaya çalışmak yerine, ve bunu hiç hak etmeyen bir kadına.

Onun ve en iyi arkadaşım (eski en iyi arkadaşım) çektiği o küçük seks videosunu izlediğimde, yıllar önce neredeyse mahvolmuştum. Rosianna'nın her anından zevk aldığına şüphe yoktu ve daha fazlasını istiyordu. Bebek gibi ağlamıştım, ihaneti ayak parmaklarıma ucuna kadar hissetmişim. O zaman Rosianna'yı sevdiğimi keşfettim. Ve o zaman da kalbinin göğsünden sökölüp sana verilmesi nasıl bir his olduğunu keşfettim.

Bana ait olanı geri almaya döndüm. Bir zamanlar almam için yalvardığı şeyi. Artık onu sevmiyor olabilirdim, ama bana hala borcu olan bir şey vardı: vücudu.

Hafta sonuna kadar, benden kaçınılmasından bıktım. Cuma sabahı kendimi onun kapısında buldum, çünkü en çok evde olacağı zamanın bu olduğunu düşünüyordum.

Yanılmamıştım. Kapı açıldı ve o beyaz bir havluyla karşımda duruyordu. Islak ve o kadar güzeldi ki, ağzım açık kalmıştı. Salya akıtmamak için ekstra çaba sarf etmem gerekti. Onun yüzüne bu kadar yakından bakmasaydım

yakından bakmasaydım, yüzündeki kısa süreli tepkiyi kaçırdım. Soluk ve bayılmak üzere görünüyordu. Sonra yüzü açıldı ve tekrar sakinleşti. Okunamaz bir ifade.

"Ne istiyorsun, Santos?" dedi.

Belli ki beni eve almaya hazır değildi, ama orada durup onun istediğini yapmasına izin verecek değildim. Onu omuzlayarak geçip içeri girdim ve takip edip etmemeyi ona bıraktım.

ROSIANNA

Santos oturma odasının ortasına doğru yürürken, arkasından kapıyı kapattım.

"Benden kaçınıyorsun," dedi, bu bir soru bile değildi.

"Kaçınmıyorum," diye yalan söyledim. "Sadece meşguldüm."

"Evet. Kaçmakla meşguldün. Söylesene Rosianna, neden böyle olsun ki?"

Onun önünden geçerek yatak odama gidip giyinmeye başladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Odaya girip kapıyı kapattım, sonra gardırobumdan bir şort ve bir bluz çıkardım. Ondan kaçmaya çalıştığımı itiraf etmek istemememe rağmen, giyinmek için acele etmedim.

Artık odamda kalamayacağımı anlayınca derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve oturma odasına çıktım. Oda boştu. Mutfaktan bir ses geldi, oraya doğru yürüdüm ve Santos'u elinde kurabiyelerle ve yüzünde kocaman bir kaş çatmış halde gördüm.

"Kurabiye mi? Cidden mi?" diye homurdandı. "Burada yiyebileceğin tek şey bu mu?"

En sevdiğim tatlıya olan meşhur nefretini hatırladım ve istemeden dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Buzdolabını kontrol etmedin."

Başını yana eğdi ve iç geçirdi. "Sanırım haklısın. Bir an için o odada uyuyacağını sandım. Ya da en azından ben gidene kadar orada saklanacağını."

"Saklanmıyorum."

Yalanı görmezden geldi. "Babamı hastanede ziyarete gittim," dedi aniden, konuyu değiştirerek.

"Nasıl?" diye endişeyle sordum.

"İyi. Durumu daha iyi." Santos bana döndü. "Seni sordu."

Suçluluk duydu . Bir süredir onun ailesini ziyaret etmemi tim. Gerçek  u ki, Santos'un ailesinden kaçınmaya çalışıyordum çünkü onlar neredeyse komik denecek kadar büyük   p atanlardı. Ge mi imi bilmiyorlardı ve beni "evlenmek istemeyen bağımsız bir kadın" olarak görüp, yoluma birçok erkek çıkarma e ilimindeydiler.

Aile evlerinde onları son ziyaret ettiğimde Lisa teyzenin söylediği şeyi hatırladım. "Ciddi ve aşırı başarılı davranmaya devam edersen erkekleri korkutup kaçırmaya devam edeceksin, sevgili Rosy. Erkekler bu tür kadınlardan korkarlar." Bana yaramazca gülümsedi.

"Rosy, dünyaya d n," dedi Santos, yanımdan geçip oturma odasına giderken beni şimdiki zamana geri getirerek. "Aklın nereye gitti?"

"Neden buradasın, Santos?" Bu sorunun cevabını gerçekten duymak istiyordum, ama o sürekli konuyu saptırıyordu.

Sessizlik. Rahatsız edici bir sessizlik.

Sonra bardağı masaya bıraktı, bana döndü ve yaklaşmaya başladı. "Gerçekten neden burada olduğumu bilmek istiyor musun?"

Bir adım geri attım. "Evet."

"Bazı sorular beni rahatsız ediyor, biliyorsun," diye yavaşça konuştu, yaklaşırken. "Onlara cevap istiyorum."

Bir adım daha geri çekilince ayak bileşim duvara çarptı ve sırtım duvara yapı tı. Santos daha da yaklaştı ve beni duvara sıkı tırdı. Bana baskı uygularken nefesimi tuttum, yüzü benimkinden biraz uzaktaydı. Hiçbir şey söylemedim çünkü soraca ı soruların hiç hoşuma gitmeyece ini hissediyordum.

O kadar yakinken, onun tanıdık kokusunu içime çektim. *Tanrım, onu çok  zlemi im.* Tanıdık bir yanma hissi karnımın alt kısmında başladı ve kadınlı ımın biraz kasılmasını hissettim.

Oh, hayır. Tela la ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama başarısız oldum. Tek yapabildi im, vücudumu onun vücuduna s rtmekti ve bu, her şeyden çok, heyecanımı hızlandırdı.

"Bırak beni." Sesim sert çıktı ve bunun için minnettardım.

"Bu soru son altı yıldır beni rahatsız ediyor. Beni de çok incitti."

Santos'u bu kadar incitecek bir şey hayal edemiyordum. O her zaman güçlü ve korkutucu biriydi. O kalp kıran biriydi, kalbi kırılan değil.

"Ne bilmek istiyorsun?" Sesimi hafıf tutmaya çalıştım.

Eğildi ve boynuma bir öpücük kondurdu. Nefesim kesildi, vücudumdan bir titreme geçti. Kendimi ona atıp beni sikmesi için yalvarmamak için ellerimi duvara dayamak zorunda kaldım.

"En iyi arkadaşım ile seks yaparken... beni hiç düşündün mü?" diye fısıldadı.

Sanki kalbimi parçalamış gibi hissettim. "Lanet olsun sana, Santos!" diye bağırdım.

Ama o pes etmedi. Kızgın ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Kırılmıştı. O bakış, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissettirdi. Onu inciten bir şey gördüğüm ilk andı.

"Söyle bana, Rosianna," diye öfkeyle sordu. "Onunla sevişirken ve daha fazlasını isterken, beni hiç düşündün mü?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10. ATEŞİN ÖPÜCÜĞÜ.

Uzun zamandır ilk kez, geçmişimi haykırmak dilimin ucundaydı.

Santos'a, en yakın arkadaşının beni ölümün eşiğine getirip tecavüz ettiğini haykırmak istedim.

Jason, Marde ve Kain'in bana tecavüz ettiğini ona haykırmak istedim.

Amerika'dan ayrılır ayrılmaz üç arkadaşının onu ihanet ettiğini haykırmak istedim.

O uyuşturucu yüzünden ölümle burun buruna geldiğimi ona haykırmak istedim.

Onun arkadaşlarının elinde hayatımın en dayanılmaz acısını yaşadığımı ona haykırmak istedim.

Ona, saatlerce, uzun saatlerce o lanet olası uyuşturucuya katlandığım için bugün seks bağımlısı olduğumu, çünkü onun dışında başka hiçbir erkeğin ellerinin vücuduma dokunmasını istemediğimi haykırmak istedim.

Beni duvara dayayıp öfke ve acı ile boğarken, ona tüm bunları haykırmak istedim, ama sonunda yapmadım. *Yapamadım.*

Santos bana asla inanmazdı. Asla.

Onu suçlamadım. Onun yerinde olan hiçbir erkek bana inanmazdı. Hikayem o kadar uçtu ki, bunu *bizzat* yaşamamış olsaydım, ben bile inanmazdım — o zamanlar *hala* yaşıyordum.

Santos'a anlatmanın tek sonucu, onun beni en iyi arkadaşıyla yatan bir fahişe olarak görmekle kalmayıp, aynı zamanda bir yalancı ve aldatıcı olarak görmesi olurdu. Bir şeytan.

Sonunda, orada durup ona bakarak, gözlerime dolan gözyaşlarıyla mücadele etmeye çalıştım.

"Ne? Konuşmayacak mısın?" Giderek sinirleniyordu ve bu belli oluyordu.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Santos," diye fısıldadım, gözlerimi kırptıştırarak

En kötüsü, birbirimize bu kadar yakın olmamızın vücudumu çok fazla etkilemesi idi. Seks yapmak istiyordum ve hemen ihtiyacım vardı. *Neden? Tanrım, neden? Neden*

bu hep onunla oluyor? Sanki onun yanında bağımlılığım iki katına çıkıyor.

"Bir şey söyle, lanet olsun!" diye öfkелendi.

"Ne söyleyeyim?" diye karşılık verdim, gözlerim hala kapalıydı.

Bir duraklama. Ve sonra, "Jason'la uzun zamandır konuşmadığımı biliyor musun? İkiniz de bana ihanet ettiğiniz için onunla ilişkim i kestim!"

Bu beni şaşırttı. Hâlâ birbirleriyle iletişim halinde olduklarını sanıyordum. "Şu anda nerede, Rosy?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." Sözlerimdeki kin açıkça belliydi.

Kaşlarını kaldırdı. "Onu görmemi umursamıyor musun? Onu neden görmek istediğimi biliyor musun?" Dudaklarını çeneme değdirdi ve kulağıma fısıldadı. "Onu gördüğümde canına okuyacağım."

"Lütfen, hazır başlamışken onu öldür," dedim, tüm kalbimle onun teklifimi kabul etmesini dileyerek.

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sevgilini öldürsem umurunda değil mi?" "Umurumda değil. Fransa'da federal bir kurum için çalıştığımı duydum.

bıçak ve silah kullanmada iyi olduğunu biliyorum. Onu benim için öldürebilirsin, sana sonsuza kadar minnettar kalırım."

O sadece bana baktı. Gözlerinde şaşkınlık ve inanamama gördüm, ama sonra bu ifade kayboldu ve dudakları yukarı kıvrıldı. "İkiniz de beni aldattınız. Özellikle sen, Rosy. Öyleyse neden Jason'dan başlayayım?" diye homurdandı. "Mantıklı bir adam değilim, ama Jason'ın seninle yattığını, benim sana aşık olduğumu bilmediği için mazur görebilirim. Çünkü bizim birbirimizi kardeş gibi gördüğümüzü düşünmüş olabilir."

"Bu saçmalık," diye fısıldadım, onun yakınlığının üzerimde yarattığı etkiyle mücadele ederek.

"Biliyorum. Ama dediğim gibi, bunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışabilirim." Durdu ve gözlerime baktı. "Ama sen, Rosy... seni ne mazur gösterebilir? En uçuk fikirler bile, birlikte olduktan birkaç saat sonra en iyi arkadaşım la yattığını ve bundan zevk aldığını mazur gösteremez. Hiçbir şey bunu mazur gösteremez."

Peki ya yeni, yasadışı ve tehlikeli bir afrodisyakla uyuşturulmuş olman? Ama dudaklarımı sıkıca kapattım ve hiçbir şey söylemedim.

"Senden nefret ediyorum, Rosianna." Bunlar, çenemi kaldırıp başını eğerek dudaklarımı öpmeden önce söylediği son sözlerdi.

Oh, hayır...!

Dudaklarımı onunkilerden ayırmaya çalıştım, ama o bırakmadı. Dili dudaklarıma girdi, ağzımı zorla açtı; öpücüğü derinleştirdi, dili benimkiyle birleşti. Duygularım karıştı, oluşmaya çalışan her düşünce rüzgâr gibi dağıldı.

İnleyerek kollarımı boynuna doladım ve tüm varlığımla onu öptüm. Zihnim o kadar uzaklaşmıştı ki, artık yaptıklarımın farkında değildim. Ona sürtünüyor, ona daha yakın olmaya çalışıyor ve onun için inliyordum.

"Daha fazla..." Dudaklarımdan inilti koparken, vajinam yoğun bir uyarılma içinde sıkılıp gevşiyordu.

Beni duvara dayadı ve hızlı hareketlerle ipek bluzumu kolumdan aşağı çekti, kavisli göğsümü ortaya çıkardı. Dudaklarımız hala birbirine yapışıkken, başparmağı ve işaret parmağıyla hassas meme ucumu okşadı ve tahrik etti. Ağzına inleyerek, vücuduma yayılan ezici hisle titredim.

Sadece birkaç saniye nefes almak için dudaklarımı onunkilerden ayırdım. Ağzı boynumdan çıplak göğsüme doğru indi ve meme ucumu ağzına aldı.

"Oh!" Canlı bir çıplak tel ile sarsılmış gibi nefes nefese kaldım ve sarsıldım. Tüm vücudum yanıyordu. Hayatım buna bağlı olsa bile artık düşünemiyordum.

Seks. Çok istiyorum. Hemen şimdi.

Kemer tokasına uzandım ve hızla açmaya başladım. Kot pantolonunun üzerinden sertliğini hissedebiliyordum ve bu da boğazımdan başka bir inilti çıkmasına neden oldu.

"Daha fazla, daha fazlasını istiyorum..." Bu sözler boğazımdan istemeden döküldü.

SANTOS

Rosy'nin zevk dolu "daha fazla" inlemeleri, ona olan arzusun beni içine attığı derin sersemlikten beni çıkardı. Tanrım, o bir bağımlılık gibiydi. Vücuduna biraz dokunmak bile beni daha fazlasını istemeye itti. Çok daha fazlasını. Her zaman böyle olmuştu.

Kendimi daha iyi kontrol edemediğim için kendime kızgındım. Onun için bu kadar güçlü hisler beslememeliydim. Artık değil.

"Daha fazla... lütfen...!" diye tekrar haykırdı, gözleri kapalıyken benim kot pantolonumu elleriyle arıyordu.

Ondan uzaklaşmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Başımı onun güzel göğüslerinden kaldırdım ve onun ulaşamayacağı bir yere çekildim.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, daha çok kendime değil, ona.

"Lütfen," diye nefes nefese tekrar bana uzandı, ama ben geri adım attım ve ondan uzaklaştım.

"Seninle yatmayacağım, Rosianna."

"Tanrım!" Gözleri sıkıca kapalı kaldı ve sanki oraya çivilenmiş ve acı çekiyormuş gibi duvara yapışık kaldı. "Al beni, lütfen..."

Bu sözler acı hatıraları canlandırdı. En iyi arkadaşşıma kendini satmadan birkaç saat önce bana bu sözleri söylemişti.

"Peki, bu sefer ne yapacaksın? Jason'ın kollarına koşup, seni tekrar becermesi için yalvaracak mısın? Sen gerçekten çok utanmazsın, beni iğrendiriyorsun," diye öfkeyle bağırdım ve kapıya doğru gidip dışarı çıktım, arkamdan kapıyı çarptım.

Çok kızgındım ve incinmişim. En büyük öfkem, onca yıldan sonra bile hala beni incitme, beni kendisine özlem duymamı sağlama gücüne sahip olmasından geliyordu.

Lanet olsun sana, Rosianna Bells.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11. KARŞI SALDIRI.

ROSIANNA

İçim içimi yiyordu. Santos gittikten birkaç saniye sonra, orada durup içimdeki yoğun duygudan kurtulmak için yalvarıp yakardım. Sonunda sisli kafama onun gerçekten gittiği gerçeği ulaştığında, titrek bacaklarımla kendimi duvardan uzaklaştırdım. Yürürken, külotumun ıslandığını hissettim. Odama sendeleyerek gittim, dolaba doğru yürüdüm ve haplarımı çıkardım. O ay için doğum kontrol haplarını zaten aldığımı hatırlayarak, kalan ikisini çıkardım ve cinsel hormon baskılayıcıyı ağızıma attım. Etkisini göstermesi biraz zaman alacağını bildiğimden, kıyafetlerimi çıkardım ve soğuk bir duş aldım. Ama soğuk duşların hiç işe yaramadığını uzun zaman önce öğrenmiştim.

Sonunda, asla yeterli olmasa da, kendimi tatmin etmekle yetindim, ama en azından evden çıkıp bir erkek aramaya gidene kadar beni idare etti.

Sonrasında kendimi berbat hissettim, ama bu hissi yaşamayı öğrenmiştim.

Santos'la karşılaştığımdan sonraki üç gün boyunca ondan hiçbir iz görmedim. Bunun için minnettar olmam gerekirdi, ama sonunda, son karşılaşmamızı her hatırladığımda kendimi daha kötü hissediyordum. En iyi arkadaşıyla yatarak onu incittiğimi derinden hissediyordu ve bana saldırıyordu.

Birçok nedenden dolayı ona yaşadıklarımı asla anlatmamaya kararlıyım, özellikle de gerçeği söylersem, ona kendimi bu şekilde açarsam ve o bana inanmazsa, bunu kaldıramayacağımı biliyordum. En büyük korkum, seks kasetimin hala ortalıkta olmasıydı. Santos'a —ve şaşırtıcı bir şekilde bana inandı—Jason'ın benden intikam almak için seks kasetini yayınlamasına neden olabilecek sert önlemler alacaktı. En utanç verici anımın internette bu şekilde yayınlandığını düşünmek bile boğazımı kurutuyordu.

Yapamazdım. Asla yapamazdım.

Üç gün sonra uyandım ve bunun çok gecikmiş olduğuna karar verdim. Hastanede Dante amca'yı görmem gerekiyordu. Santos'la karşılaşmak istemediğim için bunu ertelemişim, ama kendimi suçlu hissediyordum. Ayrıca annem arayıp ülkeye döndüğünü söyledi. Onu da görmem gerekiyordu, ama önce önemli olan şeyleri halletmeliydim.

Banyo yaptım, siyah bir takım elbise giydim ve saçlarımı başımın üstünde sıkı bir topuz yaptım, her zamanki gibi profesyonel ve sakın görünüyordum. Arabama doğru yürürken yüksek topuklu ayakkabılarım zeminde tıklıyordu.

"Rosy!?"

Donald'ın tanıdık sesini duyunca döndüm. Ön verandasından bana el sallıyor, gülümsüyor ve mutlu görünüyordu. Ben de ona el salladım ve hafifçe gülümsedim. Geri döndüğü için rahatlamışım.

"Ne zaman geldin?" Duyabilmesi için sesimi biraz yükselttim.

"Dün gece. Geciktim. Gecikmesem, çoktan dönmüş olurdum!" diye bağırdı.

Yine gülümsedim. Donald, tanıdığım herkesten daha fazla gülümseyen, rahat bir insandı, ama aynı zamanda büyük bir çapkındı. Sayamayacağım kadar çok kız arkadaşı vardı. Yine de bazen, Donald'ın gülümsemeler ve numaralarla saklamaya çalışsa da bana karşı bir şeyler hissettiğini hissediyordum. Emin değildim, ama bana karşı bir şeyler hissediyorsa bile bunu bana söylemediği için minnettardım. Buna ne diye cevap vereceğimi bilemezdim.

Benim için o sadece en iyi arkadaşım ve ara sıra seviştiğim biriydi, ama hepsi bu kadardı.

"Neden gitmiyorsun?" diye tekrar bağırdı. "Döndüğünde görüşürüz."

Bir kez başımı salladım ve tekrar el salladım. Sonra döndüm ve arabama bindim.

Kapıyı açıp hastane odasına girdiğimde Dante amca bana gülümsedi. Elindeki gazeteyi düşürdü ve gri-beyaz saçlarını eliyle taradı.

"Bu benim en sevdiğim yeğenim Rosy değil mi?" Sesi her zamanki gibi sağlamdı ve yüzünde bir gülümseme vardı.

Ona yaklaştım ve birkaç saniye sarıldım. "Amca. Bu sabah nasılsın?" dedim neşeyle.

"Pek iyi değilim. Buradan nefret ediyorum," diye mırıldandı ve ben güldüm. "Mariah bir şeyler almaya çıktı, yakında burada olacak."

"Teyzem de burada mı?"

"Evet. Annenin de yolda olduğunu duydum, Santos da gelecek sanırım."

Onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Pazartesi gününü özellikle seçmişim çünkü onun en yoğun günü olduğunu ve hastaneye gelme ihtimalinin daha az olduğunu biliyordum. Belli ki yanlış günü seçmişim. Kahretsin, bu çok yakında bir aile toplantısı gibi olacaktı.

Santos gelmeden önce hemen gitmem gerekiyordu. Onunla bir daha karşılaşamazdım, özellikle de orada.

Hâlâ bunu düşünürken kapı açıldı. Kafamı kaldırdığımda nefesim kesildi, ama Mariah teyzeyi görünce derin bir rahatlama iç çekişiyle nefesim geri geldi.

"Burada kim var bakalım? Sonunda bizi görmeye karar verdin, ha?" diye gülümseyerek sordu ve arkasındaki kapıyı kapattı. Her zamanki gibi, moda anlayışı beni güldürdü.

Teyzem giyinmeyi iyi bilirdi, ama bir seferde çok fazla renkli şey giyerdi. Kırmızı sandaletler. Sarı bluz. Pembe etek. Mor ve mavi saç kurdeleleri. Turuncu çanta. Renkler hiç uyumlu değildi, ama bir şekilde teyzem bunlarla oldukça güzel görünmeyi başarırdı. Bu hiç eskimiyordu, gerçekten.

"Komik olan ne?" diye sordu, dudaklarını bükerek yaklaşırken.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey. Çok güzel görünüyorsun teyze. Ziyaret edemediğim için üzgünüm. Çok meşguldüm."

Gülümseyerek el salladı. "Güzel kafanı yorma. Biz idare ediyoruz."

"İkiniz nasılsınız?"

"Oğlumuz Santos'u gördün mü? O geri döndüğünden beri görüştünüz mü?" Kocasının yanına oturdu.

Ah, teyze. Hiç bilmiyorsun.

"Evet. İyi görünüyor," dedim, daha iyi bir kelime bulamadığım için. Ailelerimiz Santos ile aramızdaki gerginliği bilmiyordu.

Ama onun ailesi biliyor gibi hissediyordum. O iki çöpçatan, istedikleri zaman çok kurnaz ve çok gizemli olabiliyorlardı. Santos'un ailesi benim geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyordu, en azından çoğunu.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Dante amca.

"Çok iyi, amca," dedim ve teyzeme döndüm. "Annem iki gün önce döndüğünden beri onu gördün mü?"

Başını salladı. Bu hareket, dikkatimi saçını iki yerinden tutan kırmızı ve sarı çocukça kurdelelere çekti ve ben

yavaşça güldüm.

"Anneni bilirsin. Muhtemelen döndüğünden beri evde oturuyordur."

"Bugün geleceğini söylemişti." Dante amca, onaylayarak gülümseyen karısına atıfta bulundu. Birbirlerine baktılar ve aralarında bir bakış alışverişi oldu.

Sonra teyzem bana döndü. "Bize büyük bir iyilik yapar mısın, Rosy?" diye yalvardı. "Bu iyiliği yaparsan, sevgilim ve benim için çok anlamlı olacak..."

Ne olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Nedense sormaya tereddüt ettim, ama ikisini de çok sevdiğim için reddedemedim.

"Tamam, teyze. Ne olduğunu söyle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12. BİR İYİLİK VE DİL KAYMASI

.

SANTOS

Arabadan inip hastanenin lobisine girdiğimde, Rosianna'nın annesinin kendi arabasından indiğini gördüm.

"Teyze!" diye selam verdim.

Bana baktı ve parlak bir gülümsemeyle bana doğru yürümeye başladı. Clarissa teyze, eğlenceli bir tipten çok ciddi bir kadındı. Rosianna'nın annesinden çok farklı olup olmadığını merak ederdim, çünkü küçükken birlikte oynar ve kavga ederdik, ama Paris'ten döndüğümde beri bu fikrim değişti.

Rosianna daha ciddi hale gelmişti. Soğukkanlıydı. Hiç ona göre değildi. Umurumda değildi. Umursamıyordum.

"Nasılsın teyze?" diye sordum, birbirimize sarılırken.

"Oh, iyiyim. Çok yakışıklı ve olgunlaşmışsın. Altı yıldır uzakta olduğun belli," dedi gülümseyerek.

"Döndüğümde eve uğradım ama tatile çıktığını duydum."

Gri saçları mükemmel bir şekilde taranmış başını salladı. "Gitmek zorundaydım.

Roberto ve benim tatile ihtiyacımız vardı. Uzun zamandır tatil yapmamıştık."

"Tatiller iyidir, teyze," diye gülümseyerek onayladım ve birlikte hastaneye girdik. "Roberto amca nasıl?"

"Hafta sonuna kadar dönmeyecek. Yarın katılmam gereken bir hayır kurumu etkinliği olduğu için geri dönmek zorunda kaldım." Birlikte yürürken topukları yere tıklıyordu, bize bakmayan birkaç hemşireyi geçtik. Hastane çok kalabalıktı.

"Paris nasıldı?" diye sordu, yüzünü bana dönüp gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim. "Canlı ve güzel bir yer. Babamın sağlığı ve arkadaşlarım olmasaydı geri dönmezdim. Yaşamak için güzel bir yer."

"Orayı çok sevdiğini biliyorum, yoksa çoktan geri dönmüş olurdun," dedi uzun koridorda yürürken. "Bazen seni çok özledim, biliyorsun."

"Ben de seni özledim teyze," diye gülerek cevap verdim.

"Sen ve Rosy hep birbirinizin boğazına sarılıyordunuz, ama birbirinizden gerçekten nefret etmediğinizi biliyorum." Gözleri düştü ve yüzü hüznünlendi. "Rosy kaçırıldıktan sonra bazı geceler senin adını haykırırdı. O zaman ikinizin arasında bir husumet olabileceğini, ama tam olarak düşman olmadığınızı anladım."

Bir dakika. Ne...? Onu doğru mu duydum?

Yürümekten vazgeçtim ve o, benim onu takip etmediğimi görünce iki adım attıktan sonra durdu.

"Kaçırılma mı?" diye dikkatlice sordum.

Biraz kaşlarını çatı. "Bilmiyor muydun...?" Telefonu çaldığında sözleri aniden kesildi. Çantasından telefonu çıkardı ve kaşlarını daha da çatı. "Üzgünüm, bunu cevaplamam gerek."

Telefonla konuşmaya başlayarak uzaklaşmasını izledim. Babamın odasına doğru yürümeye devam ettim ve onun sözleri kafamda bir alarm zili gibi çınlıyordu.

Kaçırılmış. Rosy kaçırılmış mıydı?

ROSIANNA

"Ne iyiliği?" diye teyzeme umutla sordum.

"Şu anda ihtiyacımız olan bir belge var, ama elimizde yok. Chicago'daki satmak istediğimiz mülkümüzün belgesi. Alıcılar çok yakında gelecekler."

"Elinizde yok mu?" diye şaşkınlıkla sordum.

Teyzem başını salladı. "Dante, en son adaya gittiğinde belgeyi orada unutmuş. Lütfen adaya gidip belgeyi al. Santos'tan isteyecektik ama o yeni döndü ve ofiste çok meşgul."

"Oh..."

"Adaya gidip belgeleri alabilir misin?" diye umutla sordu. "Denizciyi arayıp nehir kıyısına gelmesini söyleyeceğim. Lütfen?"

O hafta işlerim çok yoğun değildi ve teyzem nadiren benden bir şey isterdi. Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Tamam. Yarın giderim."

"Ah. Tanrıya şükür." Derin bir rahatlama nefesini aldı. "Teşekkürler, Rosy."

"Denizciyi ara ve hazır olmasını söyle. Nehir kıyısında onun gelmesini beklerken mahsur kalmak istemiyorum."

"Tabii ki!" Gülümsedi ve koşarak bana sarıldı. "Sen çok tatlısın!"

Ona gülümsedim. Başka bir şey söylemek üzereydim ki kapı açıldı ve Santos içeri girdi. Kalbim göğsümden fırladı.

"Oh, Santos, oğlum!" Annesi çoktan ona koşmuş ve ona sarılmıştı. Santos eğilmek zorunda kaldı ve iyi huylu bir şekilde sarılmayı kabul etti.

"İyi görünüyorsun anne," dedi nazik bir gülümsemeyle. Sonra gözleri kalktı ve benimkilerle buluştu.

Bakışlarımı kaçırmaya çalışmadım. Aksine, onun bakışlarına doğrudan karşılık verdim. Onun varlığı yüzünden içimdeki kaosu ona gösteremezdim.

"Merhaba, Rosianna." Derin sesi bedenimi okşadı. Gözlerinde anlamadığım bir bakış vardı.

"Santos," diye selamladım. El çantama uzanırken elim titriyordu. Yataktan kalkıp Dante amcamın karşısına geçtim.

"Başka bir zaman görüşürüz amca. İşe geç kaldım," dedim özür dilercesine, arkamda Santos'un homurdandığını görmezden gelerek. Kaçtığımı biliyordu.

"Tamam canım. Görüşürüz," diye cevapladı amcam.

"Ama şimdi gidemezsin," dedi teyzem somurarak. Santos'un bana diktiği bakışlarını görmezden gelerek ona doğru yürüdüm ve ona sarıldım.

"Ofiste yapmam gereken işler var, ama başka bir zaman tekrar geleceğime söz veriyorum."

"Tamam, peki. Bana yaptığın iyiliği unutma, tamam mı? Sana güveniyorum," diye kulağıma fısıldadı, böylece bunu sadece ben duyabilecektim.

"Unutmam," diye söz verdim ve kucaklamasından uzaklaştım.

Santos'un yanından geçtim, kapıdan çıkarken ona bakmamaya çalıştım ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

SANTOS

Onu dışarıya kadar takip etmek istedim. Onu geri çekip cevaplarını almak için kendimi zor tuttum.

Hiç kaçırıldın mı?

Hayır, bu sözler doğru gelmiyordu. Böyle bir şey olamazdı. Olsaydı bilirdim. Teyzem bu sözleri başka bir anlamla kullanmış olmalıydı. Ya da belki yanlış duymuştum.

"Kapıya bakmaktan sıkıldıysan, gelip beni selamlayabilirsin." Babamın huysuz sesi beni düşüncelerimden kopardı.

Dudaklarım babama doğru kıvrıldı ve ona yaklaştım. "Baba. Bugün nasılsın?"

"İyi değilim. Bu yataktan kalkmak istiyorum," diye homurdandı ve söz konusu yatağa öfkeyle baktı.

Annem gözlerini devirdi. "Doktor izin vermeden eve gidemeyeceğini zaten konuşmuştuk."

"Buradan nefret ediyorum," dedi öfkeyle.

"Kimse burayı sevmiyor baba," dedim yatıştırıcı bir sesle. Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. Annem bize yaklaşarak yanına oturdu. Bana umutla baktı. umutla. "Dün gece konuştuğumuz şeyi hala hatırlıyor musun?"

"Hayır" diyecektim ki hatırladım. Annem dün gece arayıp benden büyük bir iyilik istemişti. Adada bir arazi belgesini unutmuş ve benim gidip onu almamı istiyordu.

"Hatırlıyorum anne. Ama şu anda çok meşgulüm. Belki başka bir zaman giderim ve..."

"Hayır!" diye hemen itiraz etti. "Hayır, yarın olmalı. Yarın adaya gitmelisin!"

BÖLÜM 13. KURULUM.

ROSIANNA

Hastaneden çıkarken annemle karşılaştım. Mutlu bir çığlık atarak ona koştum ve ona sıkıca sarıldım.

"Rosy'm! Nasılsın, bebeğim?" diye mırıldanarak başımı okşadı.

Soğukkanlı bir gülümsemeyle ondan uzaklaştım. "İyiyim. Sen geri döndüğünden beri seni ziyaret edemedim, üzgünüm."

"Oh, sorun değil. Ben de projeyle çok meşguldüm, ama prensesimi görmekten memnuniyet duyarım, biliyorsun."

"Ben de seni özledim." Yanağına öpücük kondurdum, tanıdık ve rahatlatıcı parfümünün kokusunu içime çektim. Annemle çok güzel bir ilişkimiz vardı ve onu çok seviyordum.

"Santos'u gördün mü? Aman Tanrım, ne kadar da yakışıklı bir genç adam olmuş. Onu neredeyse tanıyamıyordum," dedi hayranlıkla.

Gerçekte ne hissettiğimi gizlemek için biraz gülümsedim. "Haklısın. Evet, onu gördüm."

"Şimdi gidiyor musun? Ama ben daha yeni geldim. Hadi birlikte içeri girelim," diye ısrar etti.

Karşı çıkarak başımı salladım. "İşe gitmem gerek. Bir müşteri için incelemem gereken bazı yeni tasarımlar var," diye yalan söyledim.

"Rosy..." diye başladı ama onu keserek sözünü bitirdim.

"Bir gün eve geleceğime söz veriyorum ve orada kalacağım." "Tabii ki kalacaksın. Seni bir yabancı gibi ziyaret etmene izin vermeyeceğim. Şimdi git, ama sonra görüşürüz. Dante'yi görmem lazım."

"Dante amcayı gördüm. Durumu iyileşiyor, ama huysuz."

Annem hafifçe güldü. "O adam hastaneleri hepimizden daha çok nefret etmiştir. Mariah'nın onu ayakta tuttuğu için şanslı."

"Mariah teyze asla değişmeyecek," diye kabul ettim, hafif bir gülümsemeyle. "Bu sefer ne giydiğini görmelisin."

"Beş renkten fazla olduğuna bahse girerim. Eğer daha iyi bilmesem, o kadının renk körü olduğunu düşünürdüm," diye güldü.

"Bu sefer yedi ya da sekiz renk var galiba," diye karşılık verdim ve annem daha da çok güldü.

"Neyse, ben gidiyorum. Görüşürüz anne." Arabaya doğru yürürken ona tekrar sarıldım.

"Neden seni öpmeme izin vermiyorsun?" Donald, orgazmdan sonra düzensiz nefes alıp vererek yatağın diğer tarafından bana sordu.

İnanamayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım ve oturdum. "Sana beni öpmen için izin verdim," diye hatırlattım.

Gözlerini devirdi ve oturdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İçine girmeden önce dilin dudaklara değdiği öpücüğü kastetmiyorum. Fransız öpücüğünü kastediyorum. Dilin dil ile birleştiği türden bir öpücük."

Kalkıp bol bir sweatshirt giydim. "Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun. Bu tamamen gereksiz."

"Evet, sen öyle diyorsun. Lanet olsun, ön sevişmeye bile izin vermiyorsun."

"Gereksiz de. Ön sevişme çoğunlukla kadını tahrik etmek için yapılır. Ben zaten tahrik olduğum için buna ihtiyacım yok," dedim açıkça, çünkü Donald benim bağımlılığımı bilen tek erkekti.

"Sadece bu nedenle yapılmaz," diye karşılık verdi, rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Ön sevişme eğlenceli olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Sikişmek daha eğlenceli. Hadi. Ben akşam yemeğini hazırlayayım, sen de bana iş seyahatin hakkında anlat."

Bir çift boxer giyip peşimden çıktı. "Biliyorsun, eve girer girmez üstüme atladığın için iş seyahatimden bahsedemedim," dedi alaycı bir şekilde. "Kabul et, beni çok özledin."

Mutfağa gidip akşam yemeğini hazırlamaya başlarken buna gülümsemeden edemedim. Neden işlerin bu kadar karmaşık olması gerektiğini merak ettim. Donald'a aşık olsaydım her şey harika olurdu. O'nun bana karşı hisleri olduğundan emindim, bu yüzden işler karmaşık olmazdı, ama ben, en iyi arkadaşlarıyla yattığımı düşünen bir adam için eski hislerimle mücadele ediyordum - hakkımda en kötüsünü düşünen ve bunun için de haklı nedenleri olan bir adam.

Bundan daha karmaşık olamazdı.

"Yarın nereye gidecektin demiştin?" diye bağırdı oturma odasından.

"Amcamın Blueberry Adası'ndaki mülküne. Son tatillerinden sonra önemli bir tapu belgesini unutmuşlar."

"Oldukça izole bir yer olmalı," dedi oturma odasından, ardından televizyonun sesi geldi.

"Öyle. Huzurlu ve güzel bir yer. Dinlenmek ve tatil yapmak için iyi bir yer. Orada uzun süre kalmayacağım. Sadece belgeyi alıp gideceğim. Burada yapmam gereken işler var." Dolaptan iki tabak seçtim.

"Haber kanalındaki meteoroloji uzmanlarından bir fırtına geleceğini duydum. Tam olarak ne zaman olacağını bilmiyorlar, ama ya sen adadayken olursa?"

Onun sözleri, tabakları yerleştirirken beni durdurdu. Adadayken bir fırtına çıkarsa, hiçbir denizci fırtınanın ortasında denize açılmak istemeyeceği için orada mahsur kalma ihtimalim çok yüksekti. Bu düşünce hiç de içime sinmedi. Bağımlılığım yüzünden insanlardan bu kadar uzun süre uzak kalmayı göze alamazdım. Bu oldukça tehlikeli olabilirdi.

"Konuşmuyorsun," diye Donald'ın sesi oturma odasından geldi.

"Fırtına yarın gelecek mi dediler? Çünkü öyleyse, şimdiye kadar belirtileri görülmüş olmalıydı," diye yüksek sesle cevap verdim ve yemeğime devam ettim.

"Meteoroloji uzmanları ne zaman olacağını kesin olarak bilmiyorlar. Sadece yakında olacağını söylediler."

"O zaman yarın olamaz." *Umarım öyledir*, diye fısıldadım. "Yemek hazır!"

SANTOS

Onun vücuduna sertçe girerken, inlemeleri havayı doldurdu.

"Beni daha fazla sik, bebeğim," diye bağırdı, elleriyle çarşafı kavrayıp sıkıyordu.

İşten sonra onu kulüpten aldım. İçimde o kadar çok gerginlik vardı ki, gevşemek için sıcak bir vücuda ihtiyacım vardı. Çalışırken aklım Rosianna ile ilgili düşüncelerle doluydu. Yanlış duyduğuma kendimi ikna etsem de, annesinin söylediklerini hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

Rosy gerçekten kaçırılmış mıydı?

Ne zaman olmuştu bu?

"Oh, bebeğim. Daha sert bebeğim!" diye inleyen kadın, beni düşüncelerimden kopardı.

Onun dolgun kalçalarını tuttum ve hızımı artırdım, zevk dalgası içimi kapladı. Onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim, ritmik bir şekilde kıkına şaplak attım.

"Evet! Evet! Evet!" Nefes nefese kalarak inlemeleri havayı doldurdu ve yüksek çığlıklara dönüşene kadar artarak devam etti ve sert bir şekilde orgazm oldu.

Gözlerimi kapattım ve kendi zevkim için devam ettim, çok geçmeden ben de inleyerek boşaldım. Ondan uzaklaştım ve prezervatifi attım. Sonra odaya geri döndüm ve gardırobumdan bir spor çantası çıkarıp eşyalarımı toplamaya başladım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu kadın, sesi yorgunluktan titriyordu. Üçüncü raundu yeni bitirmiştik.

"Yarın seyahate çıkacağım," diye cevap verdim basitçe. Annemin beni adaya gitmeye nasıl ikna ettiğini bilmiyordum, ama birkaç gün kalabilirim. Belki üç gün. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

"Ben de gelebilir miyim?" diye umutla sordu.

Aslında bunu düşündüm. Sonra başımı hayır anlamında salladım. Hayal kırıklığını dudaklarını bükerek gösterdi.

Toplanmam uzun sürmedi. Denizciyi aramış ve ertesi gün sabah erkenden nehir kıyısında olacağımı söylemiştim.

BÖLÜM 14. SADECE BİR BELGE SEÇMEK İÇİN.

ROSIANNA

Öğleden sonra erken saatlerde, basit mavi, vücudu saran bir elbise ve el çantamla nihayet nehir kıyısına vardım. Denizci beni bekliyordu.

"İyi günler, hanımefendi." Yaşlı adam, ben tekneye binerken selam verdi.

Onun arkasındaki yere oturdum. "İyi günler. Sizi beklettiğim için özür dilerim."

"Hayır, beklemediniz hanımefendi," diye cevapladı ve küreklerini çekerek tekneyi küreklemeye başladı. Önümüzde sadece su vardı.

Yelken açmayı ve su ve deniz canlılarıyla çevrili olmanın hissini her zaman sevmişimdir. Parlak gökyüzüne bakarak gülümsedim. Harika bir gün olacağına benziyordu. Yaşlı denizcinin kürekleriyle çalışmasını izlemek huzur vericiydi. Uzaklara gittik, sonra kürek çekmeyi bıraktı ve teknenin kendi kendine ilerlemesini sağlayan bir düğmeye bastı, tekne çok daha hızlı ilerlemeye başladı.

"Teyzem size ziyaretimden bahsetmiştir," dedim, rüzgar sesimi taşıdı.

"Evet, hanımefendi."

"Zamanınızı fazla almamaya çalışacağım. Belgeleri alıp, beni geri götürmeniz için tam zamanında dışarı çıkacağım."

"Evet, hanımefendi." Normalden çok hızlı cevap verdi. Ama buna bir anlam yüklememeliyim; sadece yatıştırıcı olmaya çalışıyordu.

Mariah teyzeme belgeleri nerede sakladığını, evin hangi bölümünde tuttuğunu sormadığımı fark ettim. Telefonumu çıkardığımda "şebeke yok" sinyali gördüm, ama bunu bekliyordum. Orada her zaman böyleydi. Neyse, oraya vardığımda belgeleri arardım.

Teknemiz sonunda durdu ve kulübe kıyıdan biraz uzaktaydı. Hava, huzur ve sessizlik çok güzeldi.

Tekneden inerken gülümsedim. "Bir iki dakika sürer." "Tamam, hanımefendi."

Anahtarı çıkarmak için arka bahçeye yürüdüm. Saksıyı kaldırdım, ama içi boştu. Kaşlarımı çattım. Belki Dante amca son geldiğinde kilitlemeyi unutmuştu. Evet, öyle olmalıydı. Ön tarafa dolaştım, ön kapıya çıkan merdivenleri çıktım, kapı kolunu çevirdim ve kapı gıcırdayarak açıldı. Kapıyı kilitlemedi. Yine gülümsemeden edemedim. Amcamın kafasının karışık olduğu belliydi. Yaşlılık herkese bunu yapabilir. *Bunu teyzeme söylersem nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum.*

Kapıyı açık tutarak içeri girdim ve etrafa baktım. Yüzümde bir kaş çatma belirdi. Ev boştu, ama yaşanmış gibi görünüyordu. El çantamı en yakın sandalyeye bırakarak, oturma odasında belgeleri aramaya başladım. Sonra masayı ve dolapları aradım. Onları bulamadım.

Amcam, her ziyaretinde kaldığı yatak odasının kapısını kilitlemişti. O odayı geçip diğer yatak odasına gittim ve kapıyı açtım. Santos'un çıplak vücuduna bakarken donakaldım, vücudundan su damlıyordu. Üzerinde sadece beline sardığı beyaz havlu vardı.

Sırtı bana dönüktü ve bir an için kapıyı sessizce kapatıp kaçmayı düşündüm. Ama o anda dönüp bana önünü gösterdi, bu yüzden o seçeneği deneme fırsatım olmadı. Gözleri benimkilerle aynı anda büyüdü.

"Burada ne yapıyorsun!?" Bu benim sesimdi, sesim alışılmadık derecede yüksekti. *Bu inanılmaz!*

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim. Burada ne işin var?" diye karşılık verdi, açıkça şaşırmış bir şekilde. Sonra ifadesi biraz yumuşadı ve ekledi, "Beni buraya kadar takip mi ettin? Dur. Beni takip mi ediyordun?"

"Ne? Ben mi? Seni takip mi? Ne cüret!"

"Beni buraya kadar takip ettiğin için tek açıklaması bu olabilir!" Ha! O adamın cesaretine inanamadım. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Buraya geleceğimi bildiğin halde nasıl buraya gelmeye cesaret edersin?"

buraya geleceğimi bildiğin için buraya gelmeye nasıl cüret edersin? Beni böyle pusuya düşürmeye nasıl cüret edersin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Şu anda kendi sesini duyabiliyor musun? Kendi kendine mantıklı geliyor mu?"

Hayır, mantıklı değildim. Ama bunu ona itiraf etmeden önce lanetlenirdim. Burnumu havaya kaldırdım. "Başka bir açıklaması yok çünkü benim geleceğimi bildiğin için buradasın!"

Giyerek üzere olduğu gömleği düşürdü ve bana yaklaştı. Aniden karnımın alt kısmını kaplayan sıcaklığa rağmen yerimden kıpırdamadım. İçim gerildi.

Siktir. Lanet olsun.

"Burada ne yapıyorsun, Rosianna? Buraya dinlenmeye geldim. Senin burada olmaman gerekiyor," dedi bana çok yaklaşarak.

Yakınlığı kafamı karıştırıyordu. Beynimin onun söylediklerini anlaması birkaç saniye sürdü. "Senin için burada değilim," dedim.

Vücudu benimkine yapışana kadar kişisel alanıma daha da yaklaştı. "Biliyor musun, Rosy? Sırf sevişmek için böyle bir adamı takip etmemelisin." Sesi eğleniyor gibiydi.

Bir ak saniye sonra mesajı anladım ve öfkeyle kekeledim. Onu çok sert bir şekilde ittim, ama bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi, yine de bir adım geri atmasını sağladım.

"Seni kibirli, kendini beğenmiş, hayalperest piç! Sen dünyadaki son erkek olsan bile seninle yatmazdım!" diye bağırdım öfkeyle. Sözleri sinirime dokundu.

Açıkça, çok eğleniyordu, çok eğleniyor gibi görünüyordu. "Sakin ol, sakın ol.

 fkelenmiş gibi davranırken bile çok güzel görünüyorsun." " fkelenmiş gibi davranmıyorum.  fkeliyim, seni orospu çocuğu!"

"Tsk, tsk, tsk. Madem seks yapmak için buraya gelmedin, neden beni buraya kadar takip ettin, Rosy-bebeğim?"

"Buradayım çünkü annen, senin çok meşgul olacağını düşündüğü bir işi yapmam için beni gönderdi! Belli ki yanlış hesap yapmış! Hiç de meşgul değilsin!"

Yüzündeki tembel gülümseme kayboldu. Biraz kaşlarını çattı. "Annem mi?" "Annen."

"Dur tahmin edeyim. Seni buraya bir şey almaya gönderdi..." "Arazi belgesi," diye tamamladım.

Gözlerimiz aynı anda büyüdü. Sonra ağzımızı kapattık. Sessizlik   kt .

O da benim düşündüğüm şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü yüzü aydınlandı ve dudaklarına yine bir gülümseme kondu. "Kahretsin."

"Oh hayır," diye fısıldadım, sonunda aklım başıma geldi.

"Ah, Rosy bebeğim, sana tuzak kurulmuş," dedi, ki bu tam da benim aklımdan geçen şeydi.

"Bu mümkün değil." Teyzem kesinlikle beni Santos'la evlendirmeye çalışmaz. Bulabildiği tüm uygun erkekleri denedi, ama Santos'u asla.

Muhtemelen çünkü o buralarda değildi, aptal.

"Oh, kahretsin." Gerçek anlaşıldı.

Santos hala eğleniyor gibi görünse de, inanamıyormuş gibi başını salladı. "Annem de belgelerini almam için beni gönderdi."

Duvara yaslandım, "Annen bunu kasten yaptı. Bizi birbirimize uydurmaya çalışıyor," diye inledim, gözlerimi kapattım.

"yle mi yapıyor?" diye sordu inanamayan bir şekilde. "Kendi annemi bile tanımıyorum."

"Uzun zamandır yoktun, Santos. Onu tanıyan benim, ama böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmemiştim." *Mariah teyzenin bana bunu yapacağına inanamıyorum!*

"Buradan bazı belgeler almam gerekiyordu, bu yüzden kısa bir mola vermek için iyi bir fırsat olacağını düşündüm. Hâlâ yle yapmayı planlıyorum." Dudakları kıvrıldı. "Hoş geldin, Rosy bebeğim."

Gözlerim parladı. "Hayal kurma. O kapıdan çıkacağım ve geri döndüğümde annene aklımdan geçenleri söyleyeceğim! Tanrım, onun masum yüzüne yine kanmış olmama inanamıyorum."

Santos hafifçe güldü. Benden uzaklaşıp gardırobuna doğru yöneldi. "Annem bizi gerçekten birleştirmek istiyorsa, bugün geri dnmemen için bir şeyler ayarlamıştır eminim."

Bu saçma söz beni güldürdü. "Tabii ki geri döneceğim. Denizciye gidip..." Sonunda aklıma geldi ve nefesim kesildi. "Denizci!"

"Eminim çoktan gitmiştir." Santos artık gerçekten eğleniyordu.

Ona cevap vermeye bile çalışmadım. Hızla döndüm ve odadan çıkıp n kapıya koştum. Dışarıda etrafa baktım, ama sadece boş bir alan gördüm. Adam ve tekne ortada yoktu.

"Lanet olsun!" diye öfkeyle bağırdım.

Santos'un kahkahaları arkamda yankılandı. Belli ki beni takip etmiş ve o da eğleniyordu.

"Bu komik değil, seni piç!" Ona bakmadan bağırdım, gözlerim hala çılgınca etrafı arıyordu.

Bu onu daha da çok güldürdü.

DANTE

New York'taki *Heal 'Em All Hastanesinde*, doktor muayene turunu bitirmiş ve odadan aceleyle çıkmıştı, muhtemelen küfür eden, huysuz hastasından kaçmak için. Doktor gittikten sonra hala kendi kendime söyleniyordum, lanet olası hastaneyi ve korkunç iğneleri daha da nefret ediyordum. Kahretsin, oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Sakin ol, hayatım. Bu senin iyiliğin için," dedi bana her zaman sevgi dolu eşim, yemeklerimizi hazırlarken. Onun yüzündeki o güzel gülümsemeyi görünce öfkem ve acım biraz azaldı.

Elli dokuz yaşında olan Mariah hala her zamanki gibi muhteşemdi, birbirimize olan sevgimiz de her zamanki gibi güçlüydü. Bugün basit bir elbise giymişti ama üzerinde birçok renk vardı. Onun giyim tarzındaki tuhaflığı görmeyi çoktan bırakmıştım. Hayır, onları sevmeye başlamıştım çünkü o hayatıma girmiş ve ona anlam ve renk katmıştı. Kelimenin tam anlamıyla.

Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Mariah, bana o parlak gülümsemelerinden birini atarak.

"Hiçbir şey. Çok güzelsin," dedim basitçe.

"Ah, Dante, ne kadar da klişe bir adamsın! Benim hakkımda yanlış bir şey düşündüğünde hep bunu söylüyorsun!"

Boğazımı biraz ağrıtmasına rağmen hafifçe güldüm. "Sence çocuklar adada buluşmuşlar mıdır?"

Gözleri parladı ve düşünceli bir şekilde pembeye boyanmış saçlarını kaşıdı. "Evet, sanırım. Rosy bana çok kızacak."

"Öyle olacak," diye onayladım. "Bir erkekle eşleştirilmeyi hiç sevmez. Rosy bağımsız bir kadın."

"Öyle, ama onunla oğlumun arasında bir şeyler olduğundan eminim. Birbirlerine ne kadar düşmanca davransalar da, aralarındaki gizli çekim çok güçlü. Aralarında ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu çözmelerini istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu yüzden mi karışıyoruz? Bu açıklama, geri dönüp bizimle yüzleştiklerinde işe yarar."

Mariah güldü. "Karışmıyoruz, yardım ediyoruz."

BÖLÜM 15. SIKIŞIP KALMAK

ROSIANNA

Dört saat sonra, sonunda Santos ile birlikte adada mahsur kaldığım gerçeğini kabullendim. En azından o anda geri dönüşün mümkün olmadığı gerçeğini kabullendim. Bu korkutucu bir farkındalıktı. Mariah teyze benim geri dönmemi beklemeliydi. Onun yaşlı olması ve sadece yardım etmeye çalışması umurumda değildi; onun renkli kışını tekmelemeyi planlıyordum! Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Santos'un yanındaki odanın kral yatağında oturuyordum ve önümüzdeki birkaç günün nasıl geçeceğini merak ediyordum. Orada hiçbir şeyim yoktu — giysi, ayakkabı, krema veya sabun.

Haplarım yoktu.

Özellikle haplarım. Boğazımı sıkıca yuttum ve bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşündüm. Santos'un varlığı beni çoktan etkilemeye başlamıştı. Onunla daha fazla temas kurarsam, sonuçlarından kaçınamayacaktım. Arzu. Ham açlık. Derin bir tatmin arayışı.

Bundan kaçınamayacaktım, bunu durduramayacaktım. O an geldiğinde bana ne olacağını düşünmek beni ürpertmişti.

"Neden bana bunu yaptın, teyze?" diye içimden sefil bir şekilde inledim, moralim bozuktu.

"Bütün gün orada kalacak mısın?" Santos'un sert sesi kapalı kapının arkasından yükseldi.

"Evet," diye kesin bir şekilde cevap verdim.

"Korkak," diye mırıldandı ve ardından ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Kapalı kapıya somurtarak baktım.

"Adi herif," diye mırıldandım.

Sonuçta haklıydı. Bütün gün orada somurtarak oturamazdım. Ayrıca acıkmaya başlamıştım. Bu yüzden sandaletlerimi çıkardım ve yataktan kalktım. Kapıyı açtım ve mutfığa doğru yürüdüm. Umarım Santos yatak odasındadır ve ona rastlamam gerekmez.

"Bütün gün orada kalacağını sanmıştım," dedi mutfığa girdiğimde, sırtı bana dönük olarak.

Tabii ki. Tanrı korusun, hiçbir şey benim istediğim gibi gitmiyor.

"Açlıktan öleceğim. Umarım yarın bir denizci geçer ve buradan kurtulurum." İç geçirdim ve dolaba doğru yürüyerek içindekileri karıştırmaya başladım.

O burun kıvırdı. "Sen dilemeye devam et. Dileklerinin sonucunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Annenin bizi, medeniyetten binlerce kilometre uzakta bir adada mahsur bırakmasından hiç endişelenmiyor musun?"

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Neden endişeleneyim ki? En azından burada birkaç gün dinlenmek için hazırlık yaptım. Küçük bir el çantasıyla gelen sana göre daha iyi durumdayım."

"Durumumuzdan çok keyif alıyorsun," dişlerimi sıkarak, ona öfkeyle bakarak söyledim. Tanrım, o kadar sinir bozucuydu ki.

"Ne zaman daha eğlenceli hale geleceğini biliyor musun? Banyo yapman gerektiğinde sabun olmadığında. Ya da kıyafetlerini değiştirmen gerektiğinde." Sonra kıkırdadı. "Kıyafetsiz ortalıkta dolaşmanı izlemek gerçekten eğlenceli olacak."

Öfkeyle homurdandım, elinde tuttuğu boş tencereyi kapıp onu iterek gazı açtım. "Hayatta olmaz!"

"Göreceğiz," dedi, kollarını arkamda kavuşturarak.

Saatler sonra, o gece odamda sadece bir havluyla durmuş, ne giyeceğimi merak ediyordum. Banyo yapmışım ve neyse ki banyoda küçük bir sabun buldum. Mariah teyze son geldiğinde bırakmış olmalıydı.

Bir sonraki sorun ne giyeceğimdi. Bir süre orada çaresizce durup ne yapacağımı düşündüm. Başka seçeneğim yoktu, değil mi? Santos'tan kıyafet istemek zorundaydım.

"Kahretsin. Hiç de hoşuma gitmiyor bu," diye iç geçirdim.

Havluyu sıkıca sararak kapıyı açtım ve yatak odasına doğru yöneldim.

BÖLÜM 16. KARŞILIĞINDA?

SANTOS

Rosy yine saatlerce odasında kalmıştı. Sessizce birlikte yemek yedikten sonra hemen odasına geri döndü. Sinirlenmişim. *Tatilimiz böyle mi geçecek?*

Yatağa uzanmış, televizyon ekranına bakıyordum. Erotik bir film gösteriyorlardı. Adam, Viagra'nın etkisi altında gibi görünüyordu, kızı yere itti ve deli gibi ona saldırdı. Gözleri donuklaşmış, hareketleri sarsıntılıydı. Kaşlarım çatıldı. Jason'la takıldığım yılları hatırladım. Jason bize Viagra gibi tehlikeli bir uyuşturucu sunmuştu...

"Çok iyi dostum!" demişti Jason. "Bir yudumla saatlerce, bütün gece devam edebilirsiniz!"

Gülerek ona gerçeği söylediğimi hatırlıyorum. "Zaten cinsel dürtülerim çok yüksek, Jay. Uyuşturucu almam gerek yok. Muhtemelen partnerimi öldürürüm."

Televizyondan gelen bir çığlık beni gerçeğe geri döndürdü. Televizyon izlemeye odaklandım, geçmişini hatırladığım için kendime kızgındım. Jason, o piç kurusu, geçmişte kalmıştı. Beni arayıp Rosy'nin onu baştan çıkarmasına izin verdiğim için ağladığı gün, artık aklımda yer almıyordu. Bana onların tutkulu olduğu kısa videoyu gönderdikten sonra, benim için bir arkadaş olmaktan çıkmıştı.

Lanet olsun Jason.

Rosianna'yı daha da lanet olsun.

ROSIANNA

Kapıyı çaldım ama kapı açıldı, bu yüzden düşünmeden yatak odasına girdim. Aniden, bunu yapmamış olmayı diledim.

Santos, sadece siyah bir şort giymiş, geniş çıplak göğsünü ortaya çıkaran bir şekilde yatakta uzanmıştı. Öpüşme sahnesi olan bir film izliyordu. *Çok Fransız bir öpüşme sahnesi.*

"Oh, burada kim var?" diye tembelce sordu, ellerini yastık gibi başının altına koymuş, çok rahat görünüyordu.

Onu gerçekten inceleyince, duruşunun gösterdiği kadar rahat olmadığı hissine kapıldım. Aslında, saldırmak için kıvrılmış bir yılan aklıma geldi. Ona dikkatle baktım, odaya girip arkamdan kapıyı kapattım.

"Senden bir şey istemek istiyorum," diye başladım.

Ellerini bıraktı ve oturdu. "Tamam, Rosy bebeğim. Sor, sana verilecek," diye baştan çıkarıcı bir şekilde alıntı yaptı.

Ona tek bir şey düşündüğünü söylememek için dudaklarımı ısırdım. Bunun yerine, sıkıca yuttum. "Senden bazı kıyafetlere ihtiyacım var. Sadece gömleğin olsa bile."

"Ahh... kıyafet." Başını salladı. "Neden sana kıyafet vereceğimi düşünüyorsun, Rosy? Bak, senin sadece teninle dolaşmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Söylediklerini zar zor algıladım çünkü ayağa kalkıp bana yaklaşıyordu ve gözlerim onun kaslı göğsünü ve iyi yapılı vücudunu inceliyordu. *Santos'un gerçekten çok güzel bir vücudu var.*

"Asla çıplak dolaşmayacağım," dedim ona, o yaklaşırken havluyu sıkıca tutarak.

"Sen her zaman çok güzelsin, sadece bir havlu ve ıslak saçlarla bile." Eli yanağımı okşadı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama sonraki sözleri beni durdurdu. "Nasıl alay edip baştan çıkaracağını biliyorsun, değil mi Rosy?"

Bu sözlerin nereden çıktığını sormak üzereydim ki, elini boynumun arkasına koydu, başımı eğdi ve aynı anda başını eğip dudaklarımı ateşli bir öpücükle kapattı. Vücudumda tüylerim diken diken oldu ve alt bedenimin aniden gerildiğini hissettim. Vajinam sıkıştı ve hiçbir şeyi sıkıştırmadı, ama orada ıslaklık toplandı. Arzularım geri gelmişti, tüm gücüyle.

Olamaz!

"Santos!" Dudaklarımı onunkilerden ayırdım, ama o bunu kabul etmedi. Dudaklarımı tekrar buldu ve dilini ağzımın derinliklerine soktu. Dudaklarımız düello yaptı ve birleşti.

Dili benimkiyle çırpınana kadar çırpındı, içim büyük bir karmaşa içindeydi. *Sekse ihtiyacım var. Hemen.*

Tanrım, bunu yapamam! *Santos'la yapamam!*

Yine dudaklarımızı ayırdım, nefes nefeseydim. "Biliyor musun, Santos? Giysi istediğimi unut," dedim çabucak ve ayrılmak için döndüm.

Ama o buna izin vermedi. Elleri hızla kapıyı kilitledi ve kaçmamı engelledi. "Biliyor musun Rosy, sana bir gömlek verebilirim. Karşılığında..."

"Ne için?" Hissettiğim heyecandan kelimeleri zar zor çıkarabildim. Karnımda bir karıncalanma hissettim.

"Odanıza kapanıp kalmayı bırakmanız karşılığında. Ara sıra dışarı çıkın ve bu tatili olabildiğince eğlenceli hale getirelim."

"Oh." Yanaklarım biraz kızardı. Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum.

Eğlenerek burnunu çektikten sonra eğildi. "Seks karşılığında sana bir gömlek vereceğimi düşünmüyordun herhalde?"

Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm, ama bunu söylemesine gerek yoktu. "Kibirli bir pislik olmaktan asla vazgeçemiyorsun, değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Rosy bebeğim, sonunda bu çarşaplarda birlikte yuvarlanacağımızı bildiğim halde neden seni buna şartlandırayım ki?" Daha da yaklaştı. "Yakında bunun için yalvaracağımı bildiğim halde neden bununla pazarlık edeyim ki?"

Bu sözler sinirime dokundu ve öfke, utanç ve aşağılanma duygusuyla ondan uzaklaştım. "Seni kibirli pislik! Asla yalvarmayacağım! Asla!" Gözlerimden yaşlar akarken ona bağırdım.

Neden onun seçtiği kelimeler beni her zaman incitiyordu? O benim geçmişimi bilmiyordu, bu yüzden incinmemeliydim... ama yine de!

Öfkem onu şaşırtmış gibiydi. "Duygularını incittiysem özür dilerim, Rosianna."

Samimi özrü beni şaşırttı. Sakinleşmek için derin nefesler aldım. "Sana bağırdığım için özür dilerim. Kötü bir gün geçirdim."

Sanki yüzümde aslında olmayan bir şey görmeye çalışır gibi dikkatle bana baktı. Sessizlik rahatsız ediciydi. Birkaç saniye sonra uzaklaştı, gardırobundan bir gömlek çıkardı ve bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim. Gerginliği azaltmak için, "Sadece bir gömlek mi?" diye ekledim.

Kaşları havaya kalktı. "Bütün kıyafetlerimi sana versem, belki de çıplak dolaşan ben olurum?"

Bu görüntü beni gülümsetti. Ona tekrar teşekkür edip dışarı çıktım. Titreyen bacaklarımla tökezlememek için ekstra çaba sarf etmem gerekti.

Seks yapmam lazım. Hemen yapmam lazım.

Boğazıma umutsuzluk doldu. Medeniyetten çok uzak bir adada mahsur kalmışken, şimdi ne yapacaktım?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17. KONTROL EDİLEMEZ.

SANTOS

Rosianna bütün gün odasında saklanmıştı. Bir kez bile dışarı çıkmadı ve şimdi gece olmuştu. Son derece sinirliydim, odasının kapalı kapısına öfkeyle bakıyordum.

O kapıyı tekmeleyip açıp, inatçı kışına biraz akıl vermek mantıksız mı olurdu?

Mantıksız olurdu, diye düşündüm.

Dün bu kadar çok yiyecek almasına ve buzdolabına koymasına izin vermemeliydim. Bütün o meyveler... mikrodalgayı taşıdığı zaman bile. Şimdi bütün gün odasında kalıp birbiri ardına erotik filmler izliyordu. Bunu biliyordum çünkü kapısının önünden geçerken inlemeler duydum. Düşük sesli. Boğuk. Bazen acı çekiyormuş gibi bile geliyordu...

Garipti, erkek inlemeleri duymamıştım. Bu, Rosy'nin lezbiyen pornosu izlemekten hoşlandığı anlamına mı geliyordu? *Sapıkça*, diye gülümsedim.

Şarap kadehinden bir yudum daha aldım ve kalkıp biraz temiz hava almak için evden çıkmak üzereydim ki, odasından yine inlemeler duyuldu.

Bu sefer hiç şüphe yoktu. Acı dolu inlemeler. Sanki biri acı çekiyormuş gibi. Acı içindeymiş gibi.

Birdenbire, inlemeler televizyondan gelmiyormuş gibi geldi. Kalkıp Rosianna'nın kapısına yürüdüm.

"Rosy? İyi misin?" diye yüksek sesle sordum.

ROSIANNA

Ateşler içindeydim. İçim yanıyormuş gibi hissediyordum.

Tıpkı altı yıl önceki gibiydi, hatta daha da kötüydü. Ateş alt karnımdan başlamıştı ve önceki geceden beri böyleydi. Vajinam

sıkıştı, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Alt karnım o kadar sıkıştı ki, boğazımdan çıkan çığlığı kesmek için uyuşmuş dudaklarımı sertçe ısırdım.

İçimde volkanik bir baskı oluşmuştu — bir şekilde serbest bırakılması gereken bir baskı. Soğuk zeminde ne kadar süre yattığımı bilmiyordum. Gözlerimin arkasında yine yaşlar yanmaya başladı, ama onları geri çekerek, ağlamamaya kararlıyım.

Her zamanki gibi, durum kötüye gittiğinde, kendini tatmin etmek artık yetmiyordu. Birkaç kez mastürbasyon yapmayı denedim, ama bu beni sadece uçurumun kenarına itti, düşmemi engelledi. Bu, en büyük cezaydı.

"Rosy? İyi misin?" Santos'un sesi kapının arkasından geldi.

Dudaklarımı sıkıca ısırdım, boğazımdan çıkan sesleri kontrol etmeye çalıştım, ama durduramadım. Neredeyse sessiz kalmayı başarmıştım ki, içimde başka bir kasılma başladı.

"Tanrım!" Acıyla bağırdım, parmaklarımı soğuk, sert zeminde sürüdüm. Elimi yumruk yaptım ve ağzıma sokarak çığlıklarımı bastırdım.

Santos beni bu halde görmemeli. Beni bu halde görmesini istemiyordum!

"Rosy!" diye bağırdı Santos. Sonra ayakları kapıya çarptığında yüksek bir gürültü duyuldu. *Kapıyı tekmeleyecek!*

"Ben iyiyim, Santos." Bağırmaya çalıştım, ama içimde derinlerde başka bir kasılma başladığı için sadece acı dolu bir inilti çıkabildi.

İki şiddetli tekme daha ve kapı açıldı. Santos odaya fırladı ve gözleri yerde yatan bana odaklandı.

Bir fahişe, bir sürtük gibi göründüğümü biliyordum. Sadece gömleğiyle, meme uçları dışarı çıkmış, bir tür sürtünme yaratmak için boşuna bacaklarını sıkıştırıyordum. Yüzüm terden sırlıslıktı. Gözlerim yarı baygın durumdaydı.

"Tanrım. Rosy, neyin var?" diye sorduğunu duydum.

Sıkıca yutkundum, başka bir acı verici kasılma ile mücadele ettiğim için ona cevap veremedim.

"Santos...! Santos...!" Gözlerimden utanç verici gözyaşları akarken, kendimi onun adını tekrar tekrar haykırırken buldum. Hiç bu kadar utanmamıştım. Beni bu halde görmek istemediğim tek adam kapıda duruyordu.

"Bebeğim." Beni o halde görünce şaşkın görünüyordu. Aklını kaçırmış gibiydi.

"Hissediyorum..." Aniden sözümü kestim ve başka bir spazm tüm vücudumu sarsarken çığlık attım. Aman Tanrım, aman Tanrım, *aman Tanrım...!*

"Ne oluyor lan!?" Santos'un bağırdığını açıkça duydum. Sonra bir kolunu omuzlarıma altına, diğerini kalçalarıma altına soktu. Beni nazikçe kaldırdı ve

ayağa kalktı ve beni vücuduna yasladı.

Ona doğru döndüm, ağrıyan göğüslerimi onun göğsüne bastırmaktan kendimi alamadım. Tanrım, çok iyi geldi. Çok iyi. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Sorun yok, bebeğim. İyileşeceksin," dedi boğuk bir sesle, sonra dönüp odamdan çıktı.

Gözlerimi sıkıca kapalı tutarak yüzümü omzuna dayadım ve o oturma odasından geçip yatak odasına doğru yürürken onun dışındaki her şeyi engellemeye çalıştım.

Etrafımdaki oda karanlıktı ve ışığın loş olduğunu biliyordum. Görüşümün bulanık olduğunu da biliyordum.

Ama bunun önemi yoktu. Şu anda ondan istediğim şeyden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Çaresizce.

SANTOS

Uyuşturulmuş. Rosy uyuşturulmuştu.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu kesin bir şeydi. Ona gerçek acı veren bir tür uyuşturucu almış. *Rosy neden cinsel gücü artıran bir uyuşturucu alsın ki? Açıkça, bunu istemiyor... öyleyse neden?*

Dün gecedен beri böyleydi. Porno filmden geldiğini sandığım tüm o inlemeler ondan geliyordu. *Ama bu nasıl mümkün olabilirdi, Tanrı aşkına?*

Onu yatağa yatırdığımda, ter içinde kalmış ve tekrar tekrar inleyen halini zihnimden silemedim. Bu anı istemeden aklıma geldi. Yıllar önce Jason'ın bana gönderdiği videodaki haliyle tıpatıp aynıydı. Eskiden onun seksin tadını çıkardığı için böyle olduğunu düşünürdüm, ama şimdi başka türlü düşünmek zorundayım. Her şey görüldüğü gibi değil miydi acaba? Uyuşturucu etkisinde miydi? Korku beni sardı.

"Santos...! Santos...!" Aniden nefes nefese kaldı ve beni düşüncelerimden çıkardı. Vücudunun yatakta kasılmasını izledim. Bana uzandı ve beni üstüne çekmeye çalıştı. Ama ben onun tutunan parmaklarını gevşettim.

"Kapıyı kilitleyeyim."

"Lütfen," diye acı içinde inledi.

Saniyeler sonra, ben de onunla birlikte yatakta yatıyordum. "Kafam karıştı, bebeğim. Sana ne olduğunu anlamıyorum..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18. UYUŞTURULMUŞ VE KAFASI KARIŞMIŞ.

ROSIANNA

"Sadece... sadece..." Artık çaresizliğin ötesindeydim, elini tuttum ve bacaklarımın arasındaki zonklayan yere bastırdım. Utanç gözyaşları gözlerimden akarken, tişörtümün üzerinden kendi göğüslerimi okşarken, avucunun baskısına karşı çılgınca sallanıyordum. Meme uçlarımı buldum, çekip çevirdim.

"Oh, evet!" O anda orgazm olurken inledim. Vücudumu sarsan dalga dalga gelen hisler, raylarından çıkmış bir yük treni gibiydi.

Uzun bir süre, sadece bu çarpıcı duygu dalgasının üzerinde sörf yapabildim. Sonra şok dalgası nihayet yatıştı ve her zamanki gibi kendimi berbat hissettim. Çöp gibi.

Tanrım. Neden bu onun önünde başıma geldi ki? Yüzümü gömleğine bastırıp hıçkırmaya başladım.

"Ben... ben... beni böyle görmeni istemiyorum," diye hıçkırarak söyledim.

"Sorun yok. Sen iyisin," diye mırıldandı, sırtımı ve omuzlarımı okşayarak.

"Hayır... İyiyim değilim... Daha fazlasına ihtiyacım var..." diye hıçkırarak ağladım. "Hissedebiliyorum. İçimde içimde. Yine birikmeye başlamıştı. Tanrım, Santos, bunu istemiyorum. Hiçbir zaman bunu istemedim!"

Vücudum içten dışa yanıyordu. Gözlerimden bir damla yaş sildim ve Santos'a baktım. Kafası çok karışık olmasına rağmen benimle birlikte olmak için elinden geleni yapıyordu. Neden olmasın ki?

Davranışlarımdan çok utanıyordum, ama bu benim kontrol edemeyeceğim bir şeydi.

"Hiçbir şey anlamıyorum bebeğim, sorun değil. Ben sana bakacağım." Santos bana fısıldadı, gözlerinde her zamanki alaycı, sarkastik veya şakacı bakış yoktu.

"Ve ben bir daha asla gözlerine bakamayacağım," diye cevap verdim, yüzümü saklayarak, çünkü ona bakmaya dayanamıyordum.

"Bu delilik," dedi sert bir sesle. "Bu her neyse, eminim suçlu sen değilsin."

"Ben bir felaketim," diye fısıldadım, gözlerim daha da dolarken. *Bundan nefret ediyorum... Bundan çok nefret ediyorum.*

Jason bana bunu yaptığı için cehennemde çürüsün! Marde nerede olursa olsun, bana bunu yaptığı için acı çekmesini umuyorum!

"Şşşş," diye yatıştırdı beni, ben sürekli nefes nefese kalmışken, yanağımı öptü, yüzümü kaldırdı, ıslak göz kapaklarımı da öpebilsin diye.

Ona sarıldım çünkü başka yapabileceğim bir şey yoktu — çünkü onu, hayal edebileceğimden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

"Sorun yok. Bebeğim, ben seninle ilgileneceğim," diye fısıldadı. "İhtiyacım var..."

"Her şeyi. Söyle bana," diye sabırla fısıldadı.

Kendimi yukarı ittim, gömleğimi başımın üstünden çıkardım ve altında çıplak kaldım. "Ellerin üzerimde olsun. Tanrım, ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Böyle bir şeyi ilk kez söylediğimin farkında bile değildim. Onun penisini istemeliydim. Sikişmeye ihtiyacım vardı. Ama yine de.

Yanımda uzandı, beni kendine çekti, elleri şişmiş göğüslerimi okşadı, ağrıyan meme uçlarımı okşadı. Okşamaya karşılık verdim, sonra üstüne yuvarlandım ve onun sertleştiğini fark ettim. Hıçkırarak, ağrıyan cinsel organımı sert penisine bastırdım, sonra kalçalarımı hareket ettirmeye başladım, zonklayan merkezimi onun ereksiyonuna sürtünerek, onun göğüslerimle oynamaya devam ederken ihtiyacım olan sürtünmeyi yaratmak için çılgınca ovuşturdum.

Orgazm beni nefes nefese bıraktı, kontrolümü kaybedip, tek önemli olanın boşalmak olduğu alternatif bir evrene sürüklendi. Ritmik bir şekilde hıçkırarak ağladım, beni tutuşunu zar zor fark ettim, spazm tüm vücudumu sararken elleri beni sakinleştiriyordu.

Her şey bittiğinde, elleri sırtımı okşadı, sonra gömleğimi başımdan çıkardı ve arkasına, yere attı.

"Daha iyi misin?" diye sordu acil bir şekilde beni yatağa indirirken.

Sırt üstü uzandım, nefes nefeseydim, ona bakıyordum. Üzerimde sadece sırlıklam külotum vardı, ama sıcak tenime çok sıkı geliyordu. Tenime temas eden fiziksel his dayanılmazdı. Külotumun elastik bel bandına uzandım ve onu çıkardım, böylece yatakta çıplak yatıyordum.

Saklanmak, ortadan kaybolmak istedim. Bu olanların başına gelen kişi olmak istemiyordum. Hiçbir zaman o kişi olmak istemedim.

Ama başka seçeneğim yoktu. Hiçbir seçeneğim yoktu.

"Rosy, bebeğim, neyin var?" diye sordu Santos, elini yüzüme uzatarak ıslak alnımdaki saç tellerini kaldırdı.

"Sonra sana her şeyi anlatacağım. Sadece..." Başımı omzuna yasladım. "Beni tut."

"Ne istersen. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Şu anda iyiyim. Bir nevi iyiyim. Tekrar üzerime çullanacağını biliyorum, hissedebiliyorum... bir panter gibi çömelmiş. Üzerime atlamaya hazır."

Dudakları saçlarını okşadı, ağzıma kaydı.

"Santos, kıyafetlerini çıkar. Belki sen de çıplak olursan bu durum daha az utanç verici gelir."

"Tamam." Ayağa kalktı, gömleğini başından çıkardı. Sonra fermuarını açtı. Pantolonu ve iç çamaşırı birden çıktı, onu çıplak ve tahrik olmuş halde bıraktı, penisi bana doğru uzanıyordu. Erkekçe ve sert. Uzun ve kalın.

Ağzım sulandı ve vücudumu tekrar ısı kapladığında gözle görülür şekilde yutkundum. "Yine başıma gelecek," dedim titrek bir sesle. "Lütfen, geri dön."

Lütfen."

"Ben buradayım. Bana ihtiyacın olduğu sürece."

"Bu duygudan hep nefret ettim. Hep," diye inledim sefil bir şekilde.

Santos örtüleri aşağı çekti, altına yerleştirdi, sonra çarşafı tekrar çekerek vücudumu örttü. Yanıma yatağa girip beni nazikçe kollarına aldı, yanaklarıma, boynuma, göğüslerimin üstüne yumuşak öpücükler kondurdu.

"Nazik olmak yetmez," diye inledim, elini bacaklarımin arasına çekip ona bastırdım.

"Siktir! Sırılsıklamsın," diye inledi Santos, sesi arzuyla doluydu.

Utançtan inledim ama iki parmağı nabız gibi atan ıslak ve sıcak cinsel organımın kıvrımlarına kayarken çaresizce iç geçirdim.

"Ahh... çok iyi geliyor." Gözlerim geriye devrildi, vücudum onun parmaklarını kavradı ve ben onu sürdüm.

İhtiyaç hızla arttı ve beni fırtına gibi sardı. Ellerimi omuzlarına dayadım ve güçlü kaslarının gerildiğini hissettim. Gözlerimi kapattım, bacaklarımı parmaklarının etrafına sıkıca doladım ve tekrar sallanarak, onun sağladığı sürtünmeden alabileceğim her şeyi aldım. Yaptığı şey çok zevkliydi. Elini bana maksimum iç ve dış stimülasyon sağlamak için eğdiğinde,

zevkten çığlık attım. Vücutum kasılırken dudaklarımdan yüksek bir çığlık çıktı, sonra patladı ve sistemime daha fazla orgazm şok dalgası gönderdi.

Sonuna kadar benimle kaldı, bilgili okşamalarıyla hislerimi besledi. Beni kendine çekti ve saçlarımı okşadı.

Her şey bittiğinde, yastıklara yaslanıp, zor nefes alıyordum. "Daha iyi misin?"

"Oh evet. Şimdilik."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19. GÜNDÜZ IŞIĞINDA GÜNDÜZ...

SANTOS

Yan tarafa döndüm ve Rosy'ye baktım. O kadar kafam karışmış ve öfkeliydim ki, giysilerimi giyip koridora çıkıp boks torbasıyla egzersiz yapmaktan zorlukla kendimi alıkoyabildim.

Rosy dudaklarını yaladı ve ben bu küçük harekete anında dikkatimi verdim. "Acıktım," diye fısıldadı, kararsız bir şekilde.

"Sana yemek getireyim. Susadın mı?"

Hafifçe başını salladı.

"Sana su da getireyim."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok... Yani... başka bir şey. Ben yapabilirim." Aniden kızarak kendini yukarı itti.

"Bırak ben yapayım," diye ısrar ettim, onun için elimden geleni yapmak isterken, aynı zamanda biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Yalnız başına idare edebilecek misin?" "Evet."

Onun sözüne güvenerek, bacaklarımı yatağın kenarına salladım, kapıya doğru yürüdüm ve dışarı çıktım. Mutfığa gittim.

Çift lavabolu uzun tezgahın önünde durup, içimde kabaran duyguları kontrol etmeye çalıştım. Bilerek suyu açtım ve soğuk su akarken düzenli nefes almaya odaklandım.

Onu yerde yatarken gördüğüm görüntüyü unutamıyordum, sanki biri ona uyarıcı ve sakinleştirici ilaçlar vermiş gibi görünüyordu ve içimi bir panik dalgası kaplamıştı. O yatakta söylediği her şeyle karşılaştırıldığında. Tanrım! Rosy hakkında bilmediğim çok şey olduğu açıktı. Beni dehşete düşüren şeyler. Neredeyse hiç bilmek istemediğimden eminim.

Ama öğrenirdim, onun tüm sırlarını öğreneceğime yemin ettim. Onunla ilgili yanlış olan her şeyi. Annesi bir keresinde kaçırılma hakkında bir şey söylemişti

Kaçırılmakla ilgili bir şey söylemişti... Bunu öğrenecektim.

Bebeğimin neden aniden Viagra'ya bağımlı hale geldiğini öğrenecektim... daha tehlikeli bir ilaç değilse tabii? Bu ilaç, adaya gelmeden önce vücudunda mıydı?

Ama Viagra, şehvetini daha hızlı tatmin etmezsen seni öldürür; vücutta kalmaz. Başka bir ilaç olabilir mi? Ne kadar tehlikeliydi?

Onu kim böyle uyuşturdu?

Tanrı o kişiye yardım etsin. Oyun ya da şaka olsun, o piç kurusu ya da orospu çocuğu paçayı kurtaramaz!

Bardağı suyla doldurdum, tencereden taze patates kızartması aldım, sonra yatak odasına geri dönerken yüzümü daha sakin bir ifadeye bürüdüm.

Odaya girdiğimde, Rosy yatağın yanında duruyordu, çok huzursuz görünüyordu, saçları dağınıktı, gözleri şaşkındı. Ayaklarının üzerinde birkaç kez yer değiştirdi. Yine tahrik olmuştu. Yüzündeki o çaresiz, sefil ifadeye bakıldığında, bunun yanlış anlaşılması mümkün değildi.

"Santos..." diye çaresizce inledi.

"Burada. Buradayım, bebeğim." Masadaki her şeyi bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Onu arkadan kucakladım, vücudumuzu birbirine yapıştırdım. Çıplaktı ve ben kolumu onun etrafına doladım.

"Daha fazla... Daha fazlasına ihtiyacım var..."

Donakaldım. Tanıdık sözleri duyduğumda içimdeki her şey dondu. Jason'ın gönderdiği videoda inlediği sözlerin aynısıydı. Bunu biliyordum çünkü o videoyu sayısız kez izlemiştim ve hafızama kazınmıştı. Alkol ve sarhoş tiradlar arasında izlemiştim.

*Hayır. Olamaz, bu mümkün değil! Bu
olamaz...! Olabilir mi?*

"Santos, lütfen!" Onun içten çığlığı beni geri gerçekliğe döndürdü. Onu o kadar çok istiyordum ki, penisim onun beline sıkıca bastırıyordu.

"Buradayım, bebeğim," diye sakin bir şekilde fısıldadım.

Vücudunu benim sikime doğru kıvırdı, bacaklarının arasına beni sığdırmaya çalışırken nefes nefese kalırken benden bir inilti kopardı. Onu çok istiyordum, ama o haldeyken onu istememden utanıyordum. O halden hoşlanmadığı belliyken olmazdı. Birinin ona ilaç verdiğinin dışında hiçbir şey anlamadığım halde olmazdı.

Kolumu uzatıp klitorisine bastırdım. O da saygıyla inleyerek başını geriye atıp omzuma yasladı.

"Böyle mi?" diye inledim, sesim arzu ile doluydu.

"Evet, daha fazla. İstiyorum..." diye mırıldandı ve sıkıca yuttu. "Seni içimde istiyorum..."

Kahretsin. "Yanımda korunma aracı yok, Rosy. Bu tatili planlamamıştım..."

Dudakları acı dolu bir gülümsemeye kıvrıldı, parmaklarına karşı sallanırken bile. "Hap kullanıyorum." Sonra o kadar sessizce ekledi ki, gece bu kadar sessiz olmasaydı duymazdım. "B-böyle bir durum olduğu için kullanmak zorundayım... her zaman prezervatif kullanmama rağmen. Kimseye güvenmiyorum, bana hastalık bulaştırmaları."

Güçlü Rosy'nin bu şekilde acı çekmesini görmek, içimdeki bir düğmeye basarak onu kucaklayıp bu acımasız dünyadan korumak istememe neden oldu. Eğer çok geç kalmamışsam tabii.

İki parmağımı içine soktum ve ritmik bir şekilde inerken yüzünü izleyerek tekrar tekrar salladım. Gözleri yarı baygın halde, dudaklarını çekinerek ısırdı.

"Santos, lütfen. İçime... lütfen...!" diye inledi, gözleri yaşardı, vücudu hafifçe titredi.

Hiçbir şey için yalvarmasına gerek yoktu. Bacağını kaldırdım, önündeki masanın üzerinde tutarak, benim için açtım. Yanağını eğerek dudaklarını benimkilere yaklaştırdım ve kendimi konumlandırıp ona dalarken onu ateşli ve şiddetle öptüm. Ağzıma doğru çılgılık attı. Tekrar tekrar ona dalarken, o sesi ve ardından gelenleri yuttum. Elimi uzatıp dolgun göğüslerini sıktım ve büzülmüş meme uçlarıyla oynadım.

Onun içine girerken başım zevkten dönüyordu, iç duvarları beni mükemmel bir şekilde sarıyordu. Ben hızımı artırdıkça dudaklarını benimkilerden ayırdı. Onun içine daha hızlı ve daha sert girerken, inlemeleri havayı doldurdu. Eli kollarımı kavradı, başı geriye düştü, gözleri sersemlemişti.

"Evet! Oh... evet!" diye bağırdı, sert bir şekilde orgazm olurken, vücudu benimkini o kadar sıkı sıkıyordu ki, o anda boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Bacakları tutmadı ve yere düşmeden onu yakaladım ve sırtını bana dönük olarak yatağa yatırdım. Onun içine girdim ve ona girmeye devam ettim. Alt vücudunu yataktan kaldırarak klitorisini ovuşturdum, vücudunu benden uzaklaşıp bana yaklaşarak hareket ettirirken onu yönlendirdim.

Gözleri dayanılmaz bir şekilde büyüdü ve tekrar kasılmaya başladı; çılgılığı rüzgârla birlikte havada yankılandı.

Artık dayanamıyordum. Bir homurtuyla, onun içine derinlemesine girdim ve artık yapamayacak hale gelene kadar tekrar tekrar vurmaya devam ettim. Sonra onun üzerine yığıldım ve onu boğmamak için hemen yana yuvarlandım.

Rosy orada yatıyordu, nefes nefese, gözleri artık şaşkın ama artık tahrik olmuş değildi. Onu kendime yaklaştıırken, uykuya dalmasını izledim. Vücudu yorgunluk ve terle doluydu.

Sonunda uykuya daldığında, ondan ayrıldım ve banyoya gittim. Zihnimi tekrar dalmamaya zorlayarak banyo yaptım. Islak bir bez ıslattım ve onunla yatak odasına girdim.

Onu kucağıma alıp yatağı düzgünce yatırdım, sonra onu temizlemeye başladım. O tüm bu süreç boyunca tek bir kasını bile kıpırdatmadı. Orada, dünyadan kopmuş bir şekilde yatıyordu, bedenini benim bakıma emanet etmişti.

Sonra yanına uzandım ve ışıkları kapattım. Yarın sabah, cevaplarımı alacağım.

Neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Ve öğrenecektim.

BÖLÜM 20. ÖFKENİN SİLAHI.

ROSIANNA

Kapalı göz kapaklarımın üzerine vuran parlak ışık, gözlerimi açmadan önce bile sabahın geldiğini gösteriyordu. Gözlerimi açmak istemiyordum. Bir süre gözlerimi kapalı tutarak sabahın huzurlu sessizliğinin tadını çıkardım.

Ama ben bile gerçeklerden uzun süre kaçamayacağımı biliyordum. Gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım. Yataktan kalkarken, önceki gecenin olayları zihnimde canlandı.

Tamamen kendimi kaybetmişim. Tanrım, tamamen kendimi kaybetmişim.

Hala krampları hatırlıyorum. Santos'un bariz şaşkınlığını. Dayanılmaz acıyı. Seksi.

Tanrım.

En kötüsü, beni o şekilde görmek istemediğim tek adam olan Santos'un önünde kendimi kaybetmiş olmamdı. Beni o şekilde görmekle kalmadı, aynı zamanda bana da ilgi gösterdi.

Santos'un bana karşı davranışını hatırlayınca içim ısındı. Hiç beklemiyordum. Alay, sataşma ve taklit bekliyordum. Kesinlikle ilgi ve anlayış beklemiyordum. Beni kendine çekip büyük sertliğini içime soktuğu o baştan çıkarıcı davranışı beklemiyordum.

Hızla zihnimi çamurdan çıkardım, böylece tekrar bu kadar çabuk tahrik olmam. Son krizimin hemen ardından başka bir kriz, benim ölümüm olabilir.

Başımı çevirdiğimde, yatağın onun tarafının boş olduğunu fark ettim. Seks yaptıktan sonra ne olduğunu net olarak hatırlamaya çalıştım, ama hiçbir şey hatırlayamadım. Sanırım bayılmışım.

Şaşırtıcı bir şekilde, birlikte olduğumuzu düşünmek beni kötü hissettirmedi. Her zamanki gibi tiksinti ve banyoya koşup vücudumu temizlemek için kemiklerime işleyen bir ihtiyaç hissetmedim.

Hayır, aksine, o anların hatırası vücudumu ısıtıyordu.

Yataktan kalkıp banyoya doğru sürünerek giderken iç geçirdim. Dişlerimi fırçaladım ve sıcak bir banyo hazırladım.

Suya daldığımda, zihnim düşüncelerle dolup taşıyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları görmezden gelemiyordum. Ona her şeyi anlatacağıma söz vermişim ve gerçek şu ki, onun bunu bilmeye hakkı vardı.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Bir an için, sadece bir an için, bu sözden kaçınmanın bir yolu olup olmadığını düşündüm. Geçmişimden bahsetmemenin bir yolu var mıydı? Ama ben bile bundan kaçmanın imkânsız olduğunu biliyordum. Bu sözden geri adım atmak mümkün değildi. Dün geceden sonra olmazdı.

Hayır, bu sözümünden de geri adım atmayacaktım. Dün geceden sonra, en iyisi ona her şeyi anlatmaktı. İnanıp inanmamak onun bileceği işti. Beni yalancı olarak görmeyi seçmek de onun bileceği işti.

Zaten benim hakkımda kötü bir fikri vardı. Daha kötü bir fikir de pek zarar vermezdi. Çok fazla.

Su soğuyana kadar uzun bir süre küvette kaldım. Artık daha fazla kalamayacağımı anlayınca, sadece bir havluyla banyodan çıktım.

Tam da Santos'un ütülü gömleği yatağın üzerine bıraktığını gördüğüm anda. "Giy şunu," dedi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, başımı eğerek. Onun gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Çok utanmış ve açığa çıkmış hissediyordum.

O da çok öfkeliydi. *Bu öfke bana yönelik olmalı*, diye düşündüm mutsuz bir şekilde. Kesinlikle uzun bir gün olacaktı.

Santos ve ben konuşmadan kahvaltı yaptık. Sessizlik gerginlikle doluydu. Gözlerimi açmadan önce bana tost ve peynir hazırladı ve ben teşekkürlerimi mırıldandıktan sonra, bu bizim son konuşmamız oldu.

Sadece üst bacağıma kadar uzanan gömleği ve külotuyla, kendimi rahat hissettim. Yemeğimi bitirip tabakları lavaboya götürdüm. Santos benden uzakta oturuyordu, ama gözlerinin beni takip ettiğini hissediyordum. Kendimi meşgul tutmaya çalışarak temizliğe başladım. Tabakları yıkamaktan mutfakı temizlemeye, çöpü çıkarmaya ve oturma odasını da temizlemeye kadar.

O kanepede uzanmış bir polisiye dizi izliyordu, ama pek ilgilenmiyor gibiydi.

Yatak odasına geçip orayı da temizledim. Evin hiçbir bölümünü atlamadım. Temizlik yaparken, bunu

Çünkü bu, geçmişime geri dönmeden önce bana daha fazla zaman kazandırıyordu.

Ama saatler geçtikçe evin sessizliği daha da sağır edici hale geldi ve birbirimizle tek kelime bile konuşmadık. Televizyonun sesi ve dışarıdaki dalgaların sesi sessizliği katlanılır hale getirmeye yetmedi.

Santos'un aklından neler geçtiğini merak edip duruyordum. Neden benimle konuşmuyordu? Bana gerçekten bu kadar kızgın mıydı? D n geceki davranışım onu daha da kızdırmış mıydı?

Öğleden sonra, sınırlarıma ulaşmıştım.

Santos'un telefonuyla bir şeyle meşgul olduğu oturma odasına geri döndüm. Ya da meşgul görünüyordu.

Santos'un uzandığı kanepenin karşısındaki minderli koltuğa oturdum.

Sessizlik beni çok gerginleştirmişti, artık dayanamıyordum ve sonunda bir şey söyledim... sessizliği bozdum. "Dün gece bir şey oldu."

O rahat pozunda bir kez gözlerini kırttı. "Dün gece çok şey oldu," diye düzeltti. "Kedisinin fareyle oynadığını gören bir adam kadar kafam karışık. Sabah boyunca bekledim çünkü hazır olmadığını biliyordum. Bu konuyu konuşmaktan kaçınmak için kendini meşgul tuttuğunu fark ettim. Bu yüzden hazır olman için seni yalnız bıraktım. Seni zorlamak istemedim."

Bugün ilk kez rahatlayabildim. "Bunun için çok teşekkür ederim, Santos. Gerçek şu ki... Hazır olmayı beklersem, asla hazır olamayacağım."

Kaşlarını çattı ve cep telefonunu kapatıp isteksizce yanına koydu. "Dün gece ne oldu, Rosy?"

Artık o kadar rahat görünmüyordu ve ben kurumuş boğazımı ıslatmak için zorla yutkundum. Ya şimdi ya da asla.

"Sana bir şey söylemek istiyorum, ama söz ver, sözümü kesmeyeceksin. Sonuna kadar beni dinleyeceğine söz vermelisin."

"Söz veriyorum."

"Altı yıl önce, seyahate çıkmadan önceki gece vedalaştığımızı çok iyi biliyorum, ama ertesı gün, seni bir daha görmeden gitmene dayanamadım. Kendime unutmam gerektiğini söylemeye çalıştım ama yapamadım. Bu yüzden seni görmek için evine gittim."

"Ama görüşmedik." Santos şaşkın bir şekilde dedi. "Bunun ne alakası var?"

"Bırak da konuşayım, olur mu? Söz vermiştin, sözümü kesmeyecektin," diye hatırlattım ona, burada oturup geçmişimi tartışma düşüncesinden rahatsız olarak.

İki elini kaldırarak teslim oldu. "Tamam, tamam."

O kadar huzursuzdum ki, artık koltuğumda oturamazdım, bu yüzden ayağa kalkıp bacaklarımı uzatmak ve pencereye yürümek için kalktım. Dışarıya baktım, gözlerim güzel sokağı ve süslenmiş çiçekleri içine çekti.

"Senin evine gittim ve arkadaşlarınla tanıştım. Jason, Marde ve Kain. Seni sordum ve bana senin çoktan seyahate çıktığını söylediler. Gitmek istedim ama beni bırakmadılar," diye devam ettim, boğazımı temizleyerek. "Jason bana ilaç verdi ve bir inşaat sahasında, beton zeminde yatarken uyandım."

Ona bakmak için arkama dönmedim, tepkisini görmek için dönmedim. Bilmek istemiyorum. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Meğer Jason uzun zamandır benimle yatmak istiyormuş. Niyetini söylediğinde, ben kesin bir şekilde reddettim. Onunla seks yapmak istemiyordum. Ben sadece seni istiyordum, Santos." O zaman döndüm ve ona baktım.

Santos'un yüzü ifadesizdi ama gözleri ateşle doluydu.

Derin bir nefes aldım, çenemi kaldırdım ve devam ettim. "Sonra bir iğneyle geri geldi ve kadınları zorlamaktan hoşlanmadığını söyledi. Beni zorlamayacaktı ama bana yalvartacaktı. Sonra bana iğneyi yaptı."

Dün gibi zihnimi dolduran acı nedeniyle gözlerimi kapattım. "O ilaç her neyse, beni cinsel olarak o kadar tahrik eden güçlü bir afrodisyak ki, yarı deliydim. Yine de onu reddettim ve o beni orada sonsuza kadar süren uzun saatler boyunca bıraktı. Dayanılmaz bir acı içindeydim."

Yüzünü görmek istemediğim için tekrar pencereye döndüm. Pencere ifadesizdi. Pencere beni yargılamayacaktı.

"Saatlerce o uyuşturucu ile kafam güzelken, ölümle yüz yüze geldim. Ama pes etmedim. Pes edemezdim. Ağladım, çığlık attım ve yalvardım. Jason geri geldi ama beni serbest bırakmadı. Bunun yerine, ikinci bir iğne ile kafamı daha da güzel yaptı. Artık kendime hakim olamıyordum. Beni alması için çığlık attım. İçimde yaktığı ateş dayanılmazdı." Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Jason önce bana tecavüz etti, bekaretimi aldı. Sonra Marde ve Kain de paylarına düşeni aldılar. Üçü de beni uyuşturucuyla vahşice dövdü ve defalarca cinsel tacizde bulundu. Ben sadece daha fazlasını isteyerek ağlayabiliyordum. Yaralı, kanayan ve morarmış bedenim hala kendi isteklerini dile getiriyordu." Öfkeyle gözlerimden yaşları sildim. "Beni orada üç korkunç gün boyunca tuttular. Hayatımın en kötü günleri. Sırayla, acı çekip nefes alana kadar dövülmüş bedenime sahip oldular. Ve ben hala daha fazlasını istiyordum."

İtirafım derin bir sessizlikle karşılandı.

Devam ettim. "Hastaneye vardığımda, doktorlar benim için hiçbir şey yapamadı. Daha önce görmedikleri yeni ve tehlikeli bir uyuşturucuydu ve kan dolaşımına çoktan karışmıştı. Öyle ki, beni öldürmeden çıkarmak imkansızdı. Annemi ve babamı hiç bu kadar ağlarken görmemiştim. Berbat durumdaydım. Hastanede, can çekişirken bile, hala seks istiyordum." Döndüm ve tekrar ona baktım. "Yani, haklısın Santos. En iyi arkadaşın Jason'la yattım. Bilmediğin tek şey, Marde ve Kain'le de yattığım. Defalarca. Hayatımın hikayesi bu."

"Dün gece gördüğün, en iyi arkadaşın Jason'ın yarattığı Rosianna'ydı. Bir seks bağımlısı. Seks için can atan ve onsuz uzun süre dayanamayan biri... Ne kadar ilaç alsam da! Bunu durduramıyorum!" Sözleri ona fırlattım.

Sessizlik çöktü. Ölü sessizlik.

Onun boş bakışlarına daha fazla dayanamayacağım için başımı yere eğdim.

"Lanet olası canavar! *Jason, o piç kurusu!*" Santos kükredi ve kanepeden o kadar hızlı fırladı ki, ondan birkaç adım uzaklaştım.

Bu patlamaya şaşırarak yüzüne baktım ve içim titredi. Santos'u hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Öfke yüzünü kapladığında yüzünde yeni çizgiler belirdi. Öfkesi her zaman efsanevi olmuştur. Bu seferki ölçülerin ötesindeydi.

"Sinek beyinli, yalancı, yıkıcı pislik! O tanrının lanetlediği, sık yalayan, kış yalayan, arkadan bıçaklayan *piç!*" Yine bağırarak yakındaki duvara koştu ve yumruğunu duvara vurdu. Yüksek bir ses çıktı. Parmak eklemleri kanla doldu. Yine de duvara tekrar tekrar vurdu.

"Santos! Dur!" Ona koştum ve elini tuttum. Kocaman vücudu titriyordu, kasları geriliyor, gevşiyor ve tekrar kasılıyordu.

"*O canavarı öldüreceğim!* Onu parça parça edeceğim, hepsini!" Göğsü inip kalkıyordu ve bağırıyordu. "Onları tavuk gibi parçalayacağım ve uzuvlarını vücutlarından ayıracağım! Her birini! Kain'i bile! Onun ölmeye hakkı yoktu! Onu mezarından çıkaracağım! Onu..."

"Lütfen sakın ol, Santos, lütfen!" diye bağırdım, öfke patlamasından onu geri çekmeye çalışarak. Onu hiç böyle görmemiştim! Tanrım, onu hiç böyle görmemiştim!

"...onu sakatlayacağım. Jason, o piç kurusu, benden haber alacak, o yalancı piç kurusu!" Sanki ben hiçbir şey dememişim gibi bağırmaya devam etti. Kanayan yumruğunu tekrar duvara vurdu. "O yalancı şeytan. Onu yakalayacağım! O yıkıcı tecavüzcü! Onu... Onu...!" Sözlerini bitiremedi çünkü ağzından hava püskürttü, göğsü tekrar tekrar inip kalktı.

Gözleri benimkilere takıldı ve ben acı içinde sessizce inledim. Gözleri yaşlarla doldu

—öfke, kızgınlık ve acı dolu gözyaşları.

"Hepsini öldüreceğim! Her birini. Sonuna kadar," diye boğuk bir sesle yemin etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21. DUYGUSAL ÇÖKÜNTÜ VE YÜKSELİŞ.

SANTOS

Gözlerim yaşlarla doldu ve nefes alamıyordum. Öfke ve acıdan göğsüm sıkıştı. O iğrenç *piç*, Jason! Bilmeliydim! Dün gece, tüm işaretler oradaydı... Hiçbir zaman ikinci kez düşünmeyi akıl edemedim!

Hangi erkek böyle bir şeyi düşünmeye çalışır ki?

Amerika'dan ayrıldığım gün, en iyi arkadaşlarım bir araya gelip kadınıma kaçırıp tecavüz ettiler. Onlar için o benim kız kardeşimdi! Yine de...! *Yine de...!*

Yumruğumu sıktım, öfkemi yine duvara yöneltmeye hazırdım, ama Rosie küçük elleriyle yumruğumu sıkıca tuttu.

"Santos, dur! Lütfen, yumruğunu zaten çok incittin," diye ağladı, gözleri de yaşlarla dolmuştu.

"Onları öldüreceğim!" diye soluk soluğa, yanan ciğerlerime yeterince nefes almaya çalışarak söyledim.

"Lütfen, sakın ol..."

"Benden böyle bir şeyi sakladın mı, Rosy? Nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin?" Ona baktım, gözlerimin hissettiğim ihaneti yansıtmamasına izin verdim.

O, üzüntüyle başını salladı. "Sana bunu nasıl söyleyebilirdim ki? Santos, bana inanmazdın. Hikayemin kulağa nasıl geldiğini duydun mu? Şimdi bile bana inanmanı beklemiyorum."

Titrek bir eliyle saçlarını taradı. "Nasıl inanmayayım? Dün gece gördüklerimden sonra mı? Jason, o şeytan sana acımasızca davrandı ve Tanrı şahidimdir ki, onu öldüreceğim."

ROSIANNA

Santos'un yere kaymasını izledim, yüzündeki öfke hala belirgindi. Acı çekiyordu. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Bize nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

"Santos, onu öldüremezsin. Lütfen, peşini bile düşemezsin!"
"Söz ver bana!" dedim, gözyaşları yüzümden akarken. "Ne!?"
diye bağırdı. "Onu koruyor musun!?"

"Söz ver bana!"

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

"Hayır, hayır, hayır, Santos. Anlamıyorsun. Lütfen, onun peşine düşemezsin, lütfen...!"

"Onun peşine düşeceğim. Ve onu öldüreceğim." Kan çanağı gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Seni de izlemeye davet edeceğim." Böyle diyerek ayağa kalktı ve odaya doğru yürüdü. Sırtı dik, omuzları öfkeyle kabarmış, kararlı, intikam ve azimle benden uzaklaşıyordu.

"Onda benim seks kasetim var!" Acıyla bağırdım.

Aniden dondu. Geri döndü ve bana baktı. "Az önce ne dedin?"

"Neden kimseye söylemedim sanıyorsun? Neden ailemi kaçırılmamı gizlemeye teşvik ettim sanıyorsun? Neden sana hiç söylemek istemedim sanıyorsun? Bana yapılanlardan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Hayatımı mahvettiler, Santos! Ama konuşursam, seks kasetimi internette yayınlayacaklar! Herkesin gözü önünde olacak! Kabusum herkesin gözü önünde olacak! Bana bak, kiminle yatacağımı seçemiyorum! Bir ilişki kuramıyorum! Vücudumda her yerimde hissettiğim açlık hissi olmadan birkaç gün bile duramıyorum! Kendimi haplara boğuyorum! Hiçbir şey yapamıyorum..."

Santos beni kollarına alırken ben çığlık atıyor ve ağlıyordum. Ne zaman yaklaştığını bilmiyordum, tek bildiğim, onun sıcaklığının birdenbire beni sardığı ve kolunun kasılmaya başladığıydı. Saçımı okşarken kulağıma tekrar tekrar "her şey yolunda" diye fısıldıyordu.

Ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum. Ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum. Son altı yılın acısını ve ıstırabını döktüm.

"Hayatımı mahvettiler, Santos," diye kollarında sessizce ağladım.

Birkaç saat sonra, Santos ve ben çok ihtiyacımız olan temiz hava almak için dışarıda yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Doğa ile çevrili dışarıda olmak harika bir duygu. Etrafta başka hiçbir insan yoktu, yakınlarda kimse görünmüyordu. Sadece manzara, kumsal ve su vardı. Santos'un gömleği ve külotundan başka hiçbir şey giymeden, etrafımda esen rahat rüzgârın etkisiyle kendimi tamamen rahat hissettim.

El ele tutuşarak, Santos ve ben huzurlu ve rahat bir sessizlik içinde sahil boyunca yan yana yürüdük. Daha önce tamamen çöküntüye uğradıktan sonra, Santos yüzüm berbat olduğu için tekrar banyo yapmam için beni serbest bırakmıştı.

İlk yardım çantasını bulmuş ve kanayan yumruğunu sarmıştım.

Aramızda pek konuşmadık, ama Santos'un kafasının çalıştığını biliyordum. Arada sırada çenesinin titrediğini görebiliyordum. "zgnm, Rosy."

"Ne için?" Güneşten gözlerimi kısıarak ona baktım.

"Her şey için. Seni terk ettiğim için. Jason'ın bana yalanlar ve kısa bir video klip gösterdiği zaman ona inandiğim için. Seninle alay ettiğim için. Sana zorluk çıkardığım tüm o zamanlar için." Yürürken önüne bakıyordu.

"Senin suçun değildi ve olanlar için seni hiç sulamadım. Hiçbir fikrin yoktu.

Bir süre daha sessizce yürüdük. Sonra sordu. "Hapların nasıl etki ediyor?"

"Cinsel hormonları bastırıyor. Çok etkili değil, ama yıllardır bana yardımcı oluyor."

Sonunda bana baktı. "Seni iyileştirecek bir doktor bulacağım. Buradan çıktığımızda, seni iyileştirmek için elimden geleni yapacağım."

Ona hüzünle gülümsedim. "Santos, bu mümkün değil. Ben tedavi edilemem. Yıllar boyunca birçok hastaneye gittim." Suya bakarak devam ettim. "Doktorlar, şanslıysam, yıllar geçtikçe ilacın kalıntıları vücudumdan atılacağını söylüyorlar. Bana sadece zamanla umut verebiliyorlar."

"Ne dedikleri umurumda değil. Bana bak." Durdu ve zgn gözlerimin onunla buluşması için yanaklarımı yukarı kaldırdı. "Jason'ın sana yaptıklarına daha iyi bir çözüm bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Onun sözleri kalbimi ısıttı ve yatıştırdı. Yanağını avuladım. "Bunun için teşekkürler, Santos. Benim için burada olduğun için teşekkürler. Bana inandiğın için teşekkürler. Beni intikam almak istediğin için teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri aniden karardı. "Sadece intikam almayı düşünmüyorum, Rosy. Senin intikamını alacağım."

Konuşmak için ağzımı açtığımda, parmağını dudaklarıma koydu ve devam etti. "İntikamını alacağım, ama bunu çok sinsi bir şekilde yapacağım. Hiçbir şey için endişelenme, Rosy bebeğim."

Gerçek şu ki, ben gerçekten endişeliydim. Santos'un kafasından neler geçtiğini bilmiyordum. Bu benim sorunumu çözecek miydi, yoksa daha da kötüleştirecek miydi?

"Fazla endişelenme." O zaman gerçekten gülümsedi, sesi güven vericiydi.

Ona gülümsedim. Tanrı biliyordu ki gerçekten endişeliydim. Adadan çıktığımızda ne yapacaktı? Belki de burada mahsur kalmamız iyi bir şeydi. Onu hiçbir şey yapmaması için ikna etmeye çalışabilirdim. Mantıklı davranması gerekiyordu, eski en iyi arkadaşı çok tehlikeliydi.

En büyük endişem, Santos'un ne kadar inatçı olabileceğini bilmemdi. Bir şeye kafasını takarsa, onu yapardı. Ya da yapmaya çalışırken ölürdü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22. PLAJDAKİ AŞIKLAR.

Kasvetli bir başlangıca rağmen, gün muhteşem bir şekilde sona erdi. Ya da belki de günün başlangıcı yüzündendi.

Santos'a içimi açtıktan sonra omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Sakladığım sır, benim için omuzlarımda bir yük gibiydi.

En iyi yanı, Santos'un artık bana en iyi arkadaşıyla yatan bir aldatıcı olarak bakmamasıydı. Hayır, gözleri daha rahattı. Anlayışlıydı.

Piknik yaptık ve çok ferahlatıcıydı. Plajın bir kısmına battaniye serdik ve son birkaç yılı konuşarak manzaranın tadını çıkardık, sorular sorduk ve hepsine cevap vermeye çalıştık.

Piknikten sonra saklambaç oynadık ve ormanda koştuk, güldük ve unutmaya çalıştık. Yüzme de yaptık.

Akşam geç saatlerde nihayet kulübeye girmeye karar verdik. Dışarıda kalmak için ihtiyacımız olan yiyecek ve eşyaları almak için birkaç kez dışarı çıktık.

Gün ilerledikçe, Santos'la geçirdiğim her dakika onu daha çok istedim. Önceki gece açlığım doyurulmuş olsa da, onu hala çok istiyordum ve bu beni korkutuyordu. Santos başlı başına bir bağımlılıktı. İki bağımlılığın birleşmesiyle nasıl başa çıkabileceğimi merak ediyordum.

Akşam eve dönerken, bununla savaşmanın imkânsız olduğunu anladım. Vücudum yanıyordu.

"Sence annem bizi buraya gönderdiği için suçluluk duyuyor mu?" diye sordu Santos.

"Annen mi? O gün gelmez. Eminim nerede olursa olsun çok mutludur." Mariah teyzeyi düşünerek gözlerimi kısıarak, karnımın derinliklerindeki ateşi görmezden gelmeye çalıştım.

Santos hafifçe güldü, karnından bir guruldama sesi geldi. "Döndüğümüzde, insanların hayatlarına karışmakla ilgili ona küçük bir ders vermeye çalışacağız."

"İyi şanslar," diye mırıldandım, el ele eve doğru yürürken. "Sence yarın bir tekne ya da gemi denize açılır mı?"

"Neden? Benim yanımdan o kadar mı ayrılmak istiyorsun?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

Başımı hayır anlamında salladım. "İlaçlarım yüzünden. Onlara ihtiyacım var," diye itiraf ettim, boyun eğmiş bir şekilde.

Durdu ve tüm dikkatini bana verdi. Gözleri beni delip geçerken ciddi görünüyordu. "Yine o mu? Dün geceki gibi yine başlıyor mu?"

Utançtan kızardım. "Dün geceki gibi değil. Uzun süre görmezden gelirsem dün geceki gibi olur."

"Ama vücudunun direnmeye başlamasının günler sürdüğünü söylediğini sanıyordum."

"Öyle. Genelde öyle olur. Bu..." Gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemeden dudaklarımı ısırdım. Yine de ona söyledim. "Senin yüzünden."

"Ne? Ben mi?" Açıkça şaşırmış görünüyordu.

Sana her zaman çok ilgi duymuşumdur. Her zaman sen oldun. Sanki senin varlığın bunu tetikliyor... Dur!" Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini görünce aniden koluna vurdum.

O da açıkça sıırttı. "Hey, kendimi tutamıyorum."

"Tanrım, böyle vahim bir durumda bu kadar kendini beğenmiş olmana inanamıyorum!" Nefes nefese, ona öfkeyle baktım.

O güldü. "Hangi erkek bir kadının vücudunda uyuşturucu gibi olduğunu duymaktan hoşlanmaz ki?" diye kibirli bir şekilde sordu.

"Kibirli pislik," diye homurdandım, ama içtenlikle değildi. Ondan daha hızlı yürümeye çalıştım, ama beni geri çekti. Belimi tutarak, yüzümü ona çevirdi.

"Sen de benim senden hoşlandığımı hep biliyordun, Rosy. Seninle ilgili her şeyi hep derinden hissettim. Sanırım bu yüzden, ben ülkeyi terk ettikten hemen sonra benden Jason'a geçtiğini düşündüğümde çok acı çekmiştim." Bunu söylerken dudaklarımızı birleştirdi ve beni hafifçe öptü.

"Asla böyle bir şey yapmam," diye fısıldadım, alınlarımız birbirine değiyordu. "Her zaman sen oldun. Bugüne kadar."

Beni koluna daha yakın çekti ve tekrar öptü. Daha uzun. Daha derin. Daha sert. Dudaklarımız birleşti ve nihayet bir araya gelen iki eski ruh gibi düello yaptı. Elini başımın arkasına koydu ve öpüşmemizi kontrol etti, bazen bastırdı, bazen sadece alay etti.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, vücudum yanıyordu. Bacaklarımın arası o kadar ıslaktı ki sel basabilirdi ve gözlerim bulanıklaşmıştı.

Santos her zaman herhangi bir uyuşturucudan daha hızlı bir şekilde kafama girmeyi başarırdı. "Ne istiyorsun?" diye inledi, derin sözleri zaten uyarılmış olduğunu ortaya koyuyordu. Bu manzara benim arzumun daha da artmasına neden oldu.

"Seni. Seni istiyorum." Utanç ya da başka bir şey hissetmedim. İşte her zaman istediğim adamdı. Bu his hiç bitmedi.

Elini sırtıma kaydırırken beni tekrar öpmeye başladı. Kulaklarımda çınlayan sesin arasında, geceliğimin hışırtısını ve fermuarın açılma sesini duydum.

Santos öpüşmemizi bozmadan elbisesini çıkardığında, çıplak sırtım aniden havayla temas etti. Elim onun giysilerine gitti, üstünü başının üzerinden atıp ayaklarımızın yanındaki kumsala attım.

Güneş gökyüzünden kaybolup akşam ışığının yumuşak parıltısı üzerimize çöktüğünde, biz sahilde çıplak kalmış, birbirimize olabildiğince yakın olmaya çalışan iki insandık.

Çıplak olan Santos kollarını bana doladı ve yavaşça beni soğuk kumsala yatırdı. Soğukluk içimdeki ateşi söndürmedi.

Dün gece bağımlılığımın çılgın ısrarı yüzünden onu her yerde hissedememiştim, ama şimdi onun hissini tadını çıkarıyordum.

"Güzel." Eli dolgun göğüslerimi okşarken övgüde bulundu. Sertleşmiş meme ucumu okşadı, ben de sert ve pürüzsüz sırtını ellerimle okşarken dudaklarımdan bir inilti çıktı. Başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı, açgözlülükle emdi. Çılgınlığım havayı doldurdu, elim onun başının arkasına gitti ve ağzını vücudumda tuttu.

İçimdeki ateş yeni bir cehennem başlatabilirdi; o bir göğsümü emmeye ve diğerini okşamaya devam ederken, ıslaklığım uyluklarımı utanç verici derecede ıslattı.

"Santos, lütfen." Ses boğazımdan çıktı. Oral seks konusunda hiç iyi değildim çünkü bunun zaman kaybı olduğuna inanıyordum. Heyecanıyla bir okyanus başlatabilecek bir kadına neden oral seks yapayım ki?

"Ne istiyorsun, bebeğim?" Yine o soru.

"Sen. İçimde," diye nefes nefese kaldım, o benim meme ucumu ısıtırken, eli karnımı aşağı doğru gezerek göbek deliğimin etrafında dönüyordu. Bir titreme beni sardı.

"Beni alacaksın, ama önce... Bu bedenle biraz zaman geçireceğim." Gri-siyah gözlerini kaldırıp sonunda kızarmış yüzüme baktı. "İşte uzun zamandır istediğim beden.

çok uzun zamandır istediğim bir beden. Onu yakından tanıma zevkinden beni mahrum bırakmayacaksın."

Yumuşak sesli sözleri gözlerimi yaşlarla doldurdu — mutsuzluk gözyaşları. Bu adamı, ilk erkeğim — tek erkeğim — olmasını istemiştım, ama Jason bunu benden aldı. Benden çok daha fazlasını aldı.

Parmağını kaldırıp gözümde süzülen tek bir gözyaşını sildi. "Ağlama."

"Bu beden birçok erkek tanıdı, Santos. Sokaktaki fahişelerden daha fazla erkekle birlikte oldum," diye fısıldadım, utanç içinde.

Gözlerinde parlayan acıyı gördüm. Kalkıp gideceğini düşündüm ve onu suçlamazdım bile. Hangi erkek, sahip olmak istediğı bir kadın hakkında bu kadar acı gerçekleri duymak ister ki?

Oysa o başını eğdi ve göz kapaklarımı öptü. "Umurumda değil ...hayır, umurumda. Yalan söylemeyeceğim. Bu beni incitiyor, ama bu senin suçun değildi, bebeğim. Kendini asla para için bunu yapan sokaktaki ucuz fahişelerle karşılaştırma," diye öfkeyle fısıldadı.

"Üzgünüm..." Onun öfkesini yatıştırmaya çalışarak, sesim giderek alçaldı.

BÖLÜM 23. RUHLARIN AŞKI.

"Vücudun benim için her zaman çok değerliydi ve Rosy'mi böyle hatırlıyorum. Yıllar önce bana bekaretini sunan kadınımı." Santos başını eğip boynumu öperken fısıldadı. "O an sana sunmuş olduğun şeyi kabul etmemiş olmak benim en büyük pişmanlığım."

"Çok üzgünüm..."

"Özür dilemeyi bırak. Senin hatan olmayan bir şey için özür dilemeye devam edemezsin. Güven bana, sana olanlar için özür dilenecek olursa, bunu doğru yerden alacağım."

Söylediklerini düşünmeye fırsat bulamadan, dudaklarını dudaklarıma indirdi ve beynim durdu. Birbirimize doyamayan iki sevgili gibi öpüştük, sahilde uzanmış, birbirimizin hissettiklerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ateşten yapılmış bedenim, dillerimiz birleşirken Santos'a kendini uydurdu. Elleri bedenimde dolaştı, meme uçlarımı okşadı ve meme başlarımla oynadı, benim yaptığımı bile bilmediğim yumuşak inlemeler çıkardı.

Öpüşmemizden uzaklaşarak vücudumun her yerine öpücükler yağdırdı ve ben beklentiyle dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamadım. Boynuma ve meme uçlarıma tüy gibi hafif öpücükler yağdırdı. Elleri nihayet kadınlığının merkezine ulaştığında ikiz küreleri okşadı.

"Bebeğim, sıırılsıklamsın," diye inledi, beni samimi bir şekilde okşarken, sertleşmiş penisi uyluklarıma bastırıyordu. Klitorisimin etrafında daireler çizdi, beni tahrik etti ve zihnimin her parçası onun yaptıklarına odaklanana kadar hassas düğmeye hiç dokunmadı.

Sonunda bana açıkça dokunduğunda, meme ucumu ağzına alırken klitorisimi ovuşturduğunda, dudaklarımdan saf zevk dolu bir inilti çıktı.

"Aman Tanrım!" Çığlık dudaklarımdan döküldü. Duygular beni sararken kumsalda kıvrandım. Orgazmımın yaklaştığını hissettim ve onu kovaladım, vücudumun rahatsız edici baskısından kurtulmak için.

İçimde iki parmağını kaydırıldı ve ben yerden kalkacak gibi sarsıldım. O benim meme ucumu ısırırken parmağıyla beni sikti.

"San-tos!" İnemeler havayı doldururken sert bir şekilde boşaldım. Beni fırlatıldığı duygu dünyasından geri sakinleştirirken, kollarında defalarca sarsıldım.

O anda vücudunun benimkini kaplamasını bekliyordum, ama onun dudakları göğsümden ayrılıp yolculuğuna devam etti. Dilini göbek deliğimin etrafında döndürdü ve ben titredim. Israrla aşağı doğru ilerledi, ta ki bacaklarımın arasına oturana kadar. Uyluklarımı tuttu ve bacaklarımı daha da açtı, ta ki tamamen çıplak bedenime bakana kadar. İnledim ve gözlerimi kapattım, neredeyse utanç duyduğuma inanamıyordum. Kimse bana hiç böyle bakmamıştı. Onlara hiç fırsat vermemiştim.

Takdirle mırıldandı ve bana baktı. "Bana bak tatlım. Seni yiyip bitirirken gözlerini hissetmek istiyorum." Hafifçe sırttı ve bu, başını eğip hassas klitorisimi dilini gezdirmeden önce aldığım tek uyarıydı.

Yüksek sesle inledim, elim saçlarına gitti ve ne yapacağımı bilemedim. Bunu ilk kez yapıyordum. Bunun yerine, ona sarıldım ve ona güvendim, yakışıklı yüzüne bakarak.

Sonunda, beni yemek yapacağım derken ne demek istediğini anladım. Santos beni adeta yuttu. Elleri hala uyluklarımı ayırırken, ağzını klitorisime yapıştırdı ve ısrarla emdi, bunu yaparken mırıldandı. Zevk neredeyse dayanılmazdı. Mırıldanması titreşimlere neden oldu ve bu da ayrı bir zevk kattı. O bana zevk verirken, çığlıklarım çevredeki karanlıkta yankılandı. Dilini içime sokmak için sadece bir saniye uyuşukluğumu bıraktı ve vücuduma girdi.

Nefes nefese kalarak çığlıklarım daha da şiddetlendi, o beni diliyle becerirken elim onun yumuşak saçlarını sıkıca kavradı. Boşalmam, hareketli bir his gibi yaklaşıyordu, her şey Santos'un kontrol ettiği vücudumun o kısmına odaklanmıştı.

"Yapamıyorum...! Dayanamıyorum...!" Volkanik his yaklaşırken, nefes nefese sözler dudaklarımdan döküldü.

İki parmağı dilinin yerini aldı, içime girerken dili klitorisimi sert ve öfkeyle emdi. Ben en uç noktaya gelene kadar karşı koyamadığım ve uyum sağlayamadığım bir ritim yarattı. Sonra klitorisimi ısırırken üçüncü parmağını da ekledi.

Gözlerim büyüdü ve dudaklarım, gecenin sessizliğini delen bir çığlık attı. Vücudum tekrar tekrar titreyerek, orgazmımın şiddetiyle sertçe nabız gibi atıyordu. Santos o anda bile pes etmedi, beni uzun saniyeler, hatta dakikalar boyunca bulutlarda tutacak kadar baskı uyguladı, ta ki sonunda vücudum onun altında gevşeyene kadar.

Sonunda yukarı çıktı ve vücudumu kendi vücuduyla kapladı. Dudaklarımı birleştirdi ve beni tutkuyla öptü. Dilinde kendimin tadını aldım ve baş döndürücü tadı karşısında inledim.

O içime tamamen girdi ve inleyip homurdanırken bile, biz ateşli bir şekilde öpüşürken onları yuttuk. Sonra Santos içimde hareket etmeye başladı. İlk başta sığ itmeler, sonra derin ve sağlam itmelere dönüştü.

"Dayanamayacağım. Artık yapabileceğimi sanmıyorum," diye homurdandı, ağzını benden ayırıp beni titretiren boynumun hassas kısmını öptü.

"Yapma..." diye fısıldadım, uyluklarımı kaldırıp ona sarılmak için yeterince çaba göstermeye çalışarak, ama önceki orgazmımın gücüyle felç olan gevşek kaslarım çalışmıyordu.

Bu yüzden kollarımı sırtına doladım ve o itişlerini yaparken sıkıca tutundum. Uzun, derin ve sert. Bana sadece birkaç kişinin dokunduğu yere dokundu - onlara karşı hiçbir şey hissetmediğim için neredeyse fark etmediğim birkaç kişi. Santos'a olan hislerim her yere yayılmıştı, o itişlerini açılıp içimdeki o kısmı tekrar tekrar vururken, gözlerim anında yaşardı. Vücudum içimi saran elektriklerle canlandı.

"Oh...! Oh...!" Hızını artırdı, yıldızları görene kadar içime tekrar tekrar girdi. Benim boğuk çığlığım ve onun gırtlaktan gelen yüksek inlemesi ile birlikte orgazm olduk, birbirimize sarıldığımızda ecstasy zirveye ulaştı. Yüksekten indiğimde hıçkırıklar boğazımı parçaladı.

Santos üstümde yatarken, seslerimiz ve ağır nefeslerimiz havayı doldururken, boğazımdan seks sırasında hiç bu kadar ses çıkardığımı bilmediğimi fark ettim. Ama yine de, seks yapmamıştım — sevdiğim bir adamla sevişmişim. Beni seven bir adamla.

Santos'la burada hissettiğimden daha büyük bir zevk hiç tatmamıştım. Gözlerim yaşlarla doldu çünkü uçurumun kenarına gelmişim. Artık başka hiçbir erkek beni tatmin edemezdi. Asla.

Tanrım, bununla nasıl başa çıkacaktım?

Rusya'nın Moskova kentinde, telefonun yüksek sesli çınlaması havayı delip geçti ve birkaç dakika önce sağır edici olan sessizliği bozdu. Jason uyuyan kadını vücudundan uzaklaştırdı, bacaklarını sallayarak yatağın kenarından yere indirdi ve kalktı. Masaya yürüdü ve telefonu kulağına dayadı. Konuşmadı.

"Jay! Jay!?"

Marde'nin sesi onu anında uyandırdı. Bir iki yıldır konuşmamışlardı. "Marde?"

"Benim dostum! Duydun mu? Bu sabah duyduğum şeyi?" Marde telaşlı ve korkmuş gibiydi.

"Sakin ol dostum. Ne oldu?"

"Santos Amerika'ya geri döndü dostum! Bir haftadır falan burada!"

"Ne!?" Jason ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti. Santos'un geri döneceğini hiç beklemiyordu! Neden altı uzun yıl sonra?!

O telefon görüşmesinden sonra Jason hiç uyuyamadı. Sabaha kadar uyanık kaldı, öfkeli ve endişeliydi. Altı yıl geçmişti. Elbette unutulmuştu.

Tanrı aşkına, altı yıl olmuştu.

Ama gerçek şu ki, unutamamıştı. Lanet olsun, hala dün gibi hatırlıyordu. Rosianna ile olan olay: Kane gibi yıllarca suçluluk duygusuyla yaşamayı reddetti.

Kane, Rosy ile eğlendikten sonra Kane olmaktan çıktı — tatlı Rosy. Adam sadece küçüldü. Bilinen her kiliseye gitti, dua etti ve affedilmeyi diledi. En azından, hala bir erkek gibi buna katlanamıyordu. Santos'a bunu anlatmak için Paris'e gitmekten bahsetmişti. Barış bulabilmesinin tek yolunun bu olduğunu söylemişti.

Kane her zaman kalın kafalıydı; huzur bulmanın başka bir yolu olduğunu bilmiyordu. Jason ve Marde ona nihai huzuru bulmasında yardım ettiler. Ebedi huzur.

Jason, en iyi arkadaşını bir araba kazasında öldürdüğü için de suçluluk duymuyordu. En iyi arkadaşı Kane'in bunu istediğini biliyordu ve arkadaşlar arasında birbirlerine her zaman yardım ederlerdi.

Tatlı Rosy ile yaşadığı o eğlenceyi hala hatırlıyordu. Çok bağımlılık yapıcıydı. Hayatında yaşadığı en büyük eğlenceydi.

Yıllar boyunca Marde'ye geri dönüp tatlı Rosy ile bir kez daha eğlenmelerini söylemişti, ama Marde bu konuda sınırlarını çizmişti. "Bir kez yeter," demişti.

Jason için yeterli değildi, ama o yoluna devam etmişti. En azından öyle düşünüyordu. Santos'un Amerika'ya döndüğü haberi onu şaşırtmıştı. Ama korkunun onu ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Hâlâ elinde bir koz vardı. Jason odasına girdi ve cep telefonunu çıkardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24. GEÇMİŞ VE TEHDİT.

ROSIANNA

"Demek bir araştırma ekibi için çalışıyordun? Bu tür işlerde her zaman iyiydin," dedim mutfaktan.

Santos oturma odasında postaları incelerken ben kahvaltı hazırlıyordum. Havada sos kokusu dolaşırken sohbet ediyorduk. Ortam çok ev gibi hissettiriyordu.

"En iyisi, bebeğim," dedi oturma odasından. "Kibirli."

Derin kahrkahası havayı doldurdu. "Kendine güvenmenin kibirli bir yanı yok, Rosy bebeğim."

"Kibir ve kendine güveni birleştirerek bu kadar mükemmel bir arrogancy yaratan başka bir erkek tanımadım," dedim gülümseyerek ve onun derin kahrkahası yine yankılandı.

"Bana ilk büyük işinden bahset," diye sordu, tekrar konuşabilecek hale geldiğinde.

Bunu düşündüm. Birçok büyük işim olmuştu, ama ilk işimi hiç unutmadım. Dudaklarımı ısırđım. İkinci işi ilk işimmiş gibi anlatmalı mıydım? Hayır. Yalanların, sonunda ortaya çıktığında gerçeğı daha çirkin hale getirdiğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Ve bu da ortaya çıkacaktı.

"Bayan Padea. Kocasđ emlak işinde olan çok zengin bir kadındı. Uzun süredir gayri resmi olarak sözleşme hakkında konuşuyorduk. İmza günü, malikanelerinin havuz başında gerçekleşti."

"Çok büyük bir başarı olmuş olmalı," dedi kağıtların hışırtısını duyunca.

"Öyle olurdu. Ama bu bir havuz partisiydi ve ben bunu bilmiyordum, yoksa tarihi değıştirirdim. Havuz partilerini bilirsiniz, çiftler öpüşür ve

sevişiyor, bazıları suda seks yapıyor. Eğlenceli bir parti olması gerekiyordu."

Santos her şeyi bırakıp bir bomba beklermişçesine oturma odasına sessizlik çöktü. "Ne oldu?" diye sordu.

Yutkundum ve sesimi her zamanki gibi hafif ve neşeli tutarak devam ettim. "Dostça iş görüşmemizin ortasında vücudum taleplerini dile getirmeye başladı. O kadar çok sevişmek istiyordum ki, vücut dilimden belliydi. Artık sohbe devam edemedim. Kendimi de suçladım. SHD'mi (Cinsel Hormon Baskılayıcı) almalıydım, ama birkaç gün önce almıştım. Havuz partisi olacağını hiç beklemiyordum." Derin bir nefes aldım. "Sonuç olarak, izin isteyip evin arkasındaki gizli merdivende, adını hatırlayamadığım bir adamla birlikte oldum. Kimse görmedi ya da bilmedi, ama sonra kendimi berbat hissettim. O kadar ki, neredeyse işi bırakacaktım, ama sonunda bırakmadım. O zamandan beri dikkatliyim. Bu dört yıl önceydi," diye neredeyse neşeyle bitirdim.

Arkamdan bir kol dolandığında irkildim. Güçlü kolları hafifçe önüme sıkıca sarıldı ve başını boynuma dayadı. Mutfığa ne zaman girdiğini bile fark etmemiştim.

"Zor günler geçirdin," dedi hafifçe. O hafif tavrının arkasında derin bir öfke hissettim.

"Bildğim tek yolla hayatta kaldım. Lütfen bu günü bizim için mahvetmeme izin verme. Anlatacak iyi hikayelerim hiç olmaz," dedim pişmanlıkla.

Çocukça bir gülümsemeyle, "Bu günü hiçbir şey bozamaz. Havada bu kadar tatlı bir sos kokusu varken olmaz." dedi.

Ben kahkahayı patlattım. "Senin iştahın hep çok iyiydi."

"Birden fazla yönden," diye kulağıma fısıldadı, sesinde cinsel imalar vardı.

Vücudum ısındı ve dudaklarım kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Kötü adam. Çok kötü adam. Git otur. Kahvaltıyı hemen servis edeceğim."

"Yardım edeceğim. Tabakları getireyim." Konuşurken çoktan harekete geçmişti.

Yemeğimizi yeni bitirmiştik ve ben bulaşıkları yıkarken Santos arka bahçeyi temizlemek için dışarı çıktı. Aniden telefonum çaldı. Her şeyi bırakıp odaya gittim ve telefonu açtım. Telefonu kulağıma dayadım ve oturma odasına geri döndüm.

"Tatlı Rosy," diye inledi derin ses.

Bir adım atlayıp neredeyse düşüyordum. Zamanında kendimi tutarak dengemi sağladım. Telefonu tutan elim onu sıkıca kavradı ve şiddetle titredi. Yıllar geçip o ses derinleşmiş olabilir, ama o ses benim asla unutmadığım bir sestti.

"Seni piç!" diye öfkeyle tısladım, aniden beni bir pelerin gibi saran korkuyu gizlemeye çalışarak.

"Ah, Rosy, bana söylediğin tatlı sözler her zaman kalbimi eritiyor." Jason güldü. "O gün adımı nasıl söylediğini hatırlıyorum... daha fazlasını isterken..."

"Seni pislik!" diye tısladım, sesimi alçaltmaya çalışarak.

"Ben nezaket için aramadım, tatlı Rosy. Santos'un Amerika'ya döndüğünü duydum. Senin için sevindim, ama ağzını sıkı tutmayı unutma. O video klipler hala dizüstü bilgisayarımda duruyor ve her gün beni baştan çıkarıyor. İnternette nasıl görüneceğini merak ediyorum."

Vücudumdan bir titreme geçti. Aniden, altı yıl geride kaldı ve göz açıp kapayıncaya kadar hayatım yine mahvolmak üzereydi.

"Ona söylemedim. Söylemeyi de düşünmüyorum," dedim yalan söyleyerek, sesimi sakın tutarak içimde açtığı barajı fark etmemesi için.

Sessizlik. Sonra "Çok sakinsin. Altı yıl önce, dizlerinin üzerine çöküp o videoları yaymamam için yalvarıyordun."

Adi herif. "Büyüdüm, Jason. Sonunda, sessiz kalırsam ikimizin de kazanacağı bir şey olduğunu anladım. Ben internete girmiyorum, Santos da seni öldürmüyor. Herkes kazanıyor."

Yine sessizlik. Onu hazırlıksız yakaladığımdan eminim. "Haklısın," diye mırıldandı sonunda, artık o kadar da kendini beğenmiş değildi. "Sen ağzını kapalı tut, ben de üzerime düşeni yapayım. Sözünden döndüğün gün, hayatın başka bir yöne dönecek. Toplumsal itibarın yok edilmesi ve siber zorbalıktan daha hızlı öldüren bir şey yoktur."

Hat kesildi.

BÖLÜM 25. EVİM, GÜZEL EVİM .

SANTOS

Rosy, hat kesildikten sonra telefonuna bakakaldı. Vücudu gözle görülür şekilde titriyordu ve arkasını dönüp kapıda durduğumu görünce irkildi.

"Santos!" diye nefes nefese, solgun gözleriyle bana baktı. "Döndüğünü bilmiyordum."

Kızgındım ve ona yaklaşırken yüzümdeki öfkeyi gizleyemediğimden emindim. "Jason'dı, değil mi?" Soru o kadar alçak sesle söylendi ki, sanki havada asılı bir bomba gibiydi.

Tereddüt etti ve sonra bir kez başını salladı. Bana bakarken gözleri yaşlarla doldu. "O piç kurusu beni aramaya hakkı vardı! Onca yıldan sonra! Hayatımı mahvettikten sonra!"

Öfkemi bastırmak için ellerimi yumruk yaptım. "Ne dedi?" "Tehditler. Sana geçmiş, yaptıklarını anlatmamam için beni tehdit etti." ne yaptıklarını."

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "O piç, o geminin çoktan yola çıktığını bilmiyor."

"O bilmiyor," diye başını sallayarak onayladı. "Oh, Santos, korkuyorum!" Dökülen gözyaşlarını saklamak için kollarını boynuma doladı.

Öfke beni sardı. Keşke Jason burada, önümde olsaydı. O piçi öldürürdüm ve suçlamalarla yüzleşirdim. Tabii ki hapse girmezdim.

Kollarımı Rosy'nin omuzlarına doladım. Vücudu benimkine yaslanarak titriyordu. "Sorun yok, bebeğim. Her şey yolunda."

"Kliplerimi internete yayacağını söyledi. Santos, onun tehdidinin gerçekleşmesini görmektense ölmeyi tercih ederim! Ölmeyi tercih ederim!"

"O tehdidi asla gerçekleştiremeyecek, Rosy." Buna izin vermeyeceğim.

Benden uzaklaştı. "Söz ver bana. Santos, lütfen bana, düşüncesizce bir şey yapmayacağına söz ver, lütfen! Jason ve Marde'nin bana yaptıklarının bedelini ödemelerini

ama kendi hayatımı tehlikeye atmadan. O videolar yüzünden yaşayamam! Ölmeyi tercih ederim!" Umutsuzca yalvarırken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Zihnimi kaplayan ölümcül öfkeyi bastırmak için elimden geleni yaptım. "Aceleci davranmayacağıma söz veriyorum, Rosianna. Hayatını asla böyle tehlikeye atmam," diye içtenlikle söz verdim.

Hayır, düşüncesizce bir şey yapmayacaktım. Planlarımı dikkatlice yapıp, bunları verimli bir şekilde uygulayacaktım.

O iki piç kurusu bunun bedelini ödeyecek, tamam mı?

ROSIANNA.

İki gün sonra, medeniyete geri döndük. Sabah boyunca yüzümde bir gülümseme vardı. Günlerce tekne görmedikten sonra, nihayet bir tekne gelmişti.

"Önce nereye gidiyoruz? Senin evine mi? Benim evime mi? Yoksa hastaneye mi?" Santos, girdiğimiz taksi şehre giden otoyolda sorunsuzca ilerlerken sordu.

"Seni bilmem ama ben küvetimde uzun bir duş almayı ve kendi kıyafetlerimi giymeyi çok istiyorum. Eve gitmem lazım."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Tamam, önce senin evine gidelim. Sonra hastaneye gideriz. Babamı görmek istiyorum."

"Oh, hastaneye gidiyoruz, tamam. Anneni görmem lazım." Konuşurken gözlerini kısarak baktım.

Santos kahkahayı bastı. "Kabul et, adaya yaptığımız plansız ziyareti sevdin," dedi, gözlerinde kötücül bir parıltıyla fısıldayarak.

Yaramaz gülümsemeyle karşılık verdim. "Asla itiraf etmem," diye sertçe cevap verdim, Santos daha da çok güldü.

Gerçek şu ki, o ziyaret başıma gelen en iyi şeydi. Santos'a her şeyi anlatmamı sağladı. Şimdi ilişkimiz daha da güçlendi. Daha iyi hale geldi.

Bunun için Mariah teyzeme teşekkür etmem gerektiğini kabul ettim. Bu, onun insanlara çöpçatanlık yaparak hayatlarına karışmamasını söylemek için onunla bir kez daha konuşmaya çalıştıktan sonraydı.

Evime vardık ve kapıyı açtığımda, eve dönmüşüm gibi hissettim. Çantamı en yakın sandalyeye attım ve

dönerek dans ettim.

"Evim, güzel evim," diye şarkı söyledim.

"Medeniyet çok tatlı," diye ona katıldım, yüzümde hala o gülümsemeyle. Kollarını belime doladı. "Son birkaç gündür daha rahatladın. Eskiden tanıdığım Rosy'ye daha çok benziyorsun."

"Mutluluk insanlara bunu yapabilir," diye iç geçirdim.

Boynuma öpücükler kondurdu. "Şimdi, bakalım banyoyu kim önce kapacak." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz banyoya koşmaya başladı.

"Hey! Bu hile!" diye bağırdım arkasından, ama o çoktan önüme geçmişti, hiç bıkmayacağım o derin kahkahasını atıyordu.

Banyo için kavga ederken, sonunda birlikte kullanmaya karar verdik. Karar verdikten sonra, birlikte soyunduk, duşu açtık ve birlikte içeri girdik. Santos benden sabunu aldı ve kendi vücudunu değil, benim vücudumu sabunladı. Ben

de başka bir sabun alıp onun vücudunu sabunladım. Ardından gelen sessizlikte, birbirimizi yıkarken, sadece yıkamakla kalmayıp öpüşmeye de başladık. Santos beni kollarının arasına alıp

ön kapıdan bir vuruş geldi.

"Tanrı'nın kanı! Bazı insanlar bu lanet dünyada en tuhaf zamanlamaya sahipler!" Santos sinirli bir şekilde homurdandı ve beni bıraktı.

İçimde yanan ateşin arasında gülümsedim. "Önce duşu bitirelim."

Birkaç dakika sonra, Santos ve ben yatak odamda havluyla duruyorduk. Yatak odasından çıkıp oturma odasına gittim, kapıda kim olduğunu ve o kişi henüz gitmemiş mi diye bakmak için.

Bahse girerim annemdir. Buraya geleceğime söz verdiğimden beri birbirimizi görmemiştik.

Kapı tekrar, daha ısrarcı bir şekilde çalındı. "Tamam, tamam! Geliyorum!" diye bağırdım. Kapıya yürüdüm ve kapıyı açtım.

Donald orada durmuş, aptal gibi sırtıyordu. Beni omuzlayarak evin içine girdi. "Tanrım, Pumpkin! Kapıyı açmak o kadar uzun sürdü ki, bir an için burada kendini öldürdüğünü sandım. Bir arabanın geçtiğinden emindim," dedi iyi niyetle.

"Donald!" diye şaşkınlıkla haykırdım.

"Bu benim! Son birkaç gündür seni özledim!" diye mutlu bir şekilde bağırarak bana doğru yaklaştı ve beni havaya kaldırdı. Çığlığımı umursamadan beni dönüp durdu.

Beni yere bıraktığında başım dönüyordu. Yaptığı şeye gülümsedi. "Son birkaç gündür haber vermeden ortadan kaybolmanın bedeli bu! Adada uzun süre kalmayacağını söylemiştin!"

Başım dönerek dengemi bulmaya çalışırken, arkadaşımın gülümsemesine karşılık vermeye ve aynı zamanda kalbimin hızlı atmasını durdurmaya çalıştım.

Tanrım. Donald, Santos'un evde olduğunu bilmiyordu ve ben, Santos'un ziyaretçimin cinsiyetini zaten bildiğinden emindim!

"Erm, Donald?" diye başladım, onu fazla sorun çıkarmadan göndermek için bir yol arıyordum.

"Duş aldığını görüyorum. Ben her zamanki gibi akşam yemeğini hazırlarken sen gidip giyin, sonra bana nerede olduğunu anlatırsın!" Kaşlarını oynatarak şakacı bir şekilde ekledi. "...yoksa yatak odasına kadar gelip giyinmene yardım etmemi mi istersin?"

Tanrım, her şeyin iyisi ve kutsalı!

Ben başka bir şey söyleyemeden, Santos havluyla odadan çıktı. Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Yüzünde de gülümseme yoktu.

Donald'ın aksine, aptal.

BÖLÜM 26. HAYATIMDAKİ İKİ ADAM

.

SANTOS

Rosy'nin üzerine kollarını atan adama baktım — Rosy kıyafetlerini değiştirirken akşam yemeğini hazırlamayı düşünen adam — ve bunu hiç komik bulmadım.

Adam beni gördü ve bir okul çocuğu gibi sııttı. "Oh, bu akşam Rosy'nin arkadaşı mısın? Peki, artık gidebilirsin çünkü ben buradayım ve akşam yemeği yemek istiyoruz.

Adam beni gördü ve bir okul çocuğu gibi sııttı. "Oh, sen Rosy'nin bu akşamki arkadaşı olmalısın? Peki, artık gidebilirsin çünkü ben buradayım ve akşam yemeği yemek istiyoruz. Değil mi Rosy?"

"Neden... sen...!" Tehditkar bir adım attım, neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Santos, lütfen!" Rosy çoktan önüme geçmişti. Adamı görmek için döndü. "Donald, dur lütfen."

Donald kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatı. "Söylediğim şey mi? Ne dedim ben?" "Lütfen, tanıtımları ben yapayım." Rosy, ağzımı açar açmaz hemen araya girdi.

"Donald, bu Santos." Bana baktı. "Santos, bu Donald, arkadaşım."

Aynı anda iki şey fark ettim. Beni özel olarak tanıtılmamıştı ve Donald onun iyi bir arkadaşıydı. Öfkem bir kat daha arttı. İlişkimizin durumunu konuşmadığımızı biliyordum, ama yine de.

Adamın gülümsemesi o anda kayboldu. "Santos, Santos... Santos!" Rosy'ye döndü. "O Santos mu?"

Rosy onaylayarak başını salladı. Onun beni ondan duyduğunu görünce biraz sakinleştim. Ne duyduğunu pek umursamıyordum, ama en azından bir şeyler duymuştu.

Gülümsemesi tamamen geri döndü ve elini uzatarak bana yaklaştı. "Selam dostum."

Hiçbir şey söylemeden elini sıkıca tuttum. Rosy'nin derin bir nefes aldığını gördüm. "Senin hakkında çok şey duydum," diye devam etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye kibarca cevap verdim, ona hakkında hiçbir şey duymadığımı söyleme isteğine zar zor direnerek.

Rekabet. O bir rakip, içimden bir ses söyledi.

Biliyorum dostum, dedim kendi kendime. Onu ona kaptırmayacağım. Rosy benim.

ROSIANNA

Santos giyinmek için odaya geri dönmüştü ve Donald oturma odasında kalarak video oyununu kuruyordu.

Mutfakta durmuş, kafam karışık olsa da yemek yapmaya çalışıyordum. Santos'un gözlerinde özellikle yoğun bir bakış vardı ve Donald her halükarda akşam yemeğine kalmaya niyetliydi.

Donald kolay anlaşılan bir insan olabilir, ama kolay lokma da değildi. Ayrıca zekiydi ve Santos'un kim olduğunu anlamış olmalıydı. Santos'un benim üvey kardeşim olduğunu ve geçmişte aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu. Beni uyuşturup tecavüz edenlerin Santos'un arkadaşları olduğunu da biliyordu.

Sessizliği, Donald'ın sessizliği bozmak için açtığı yüksek sesli müzik bozdu. Akşam yemeğini aceleyle hazırlarken minnettar hissettim.

Otuz dakika sonra, masaya oturup yemeğimizi yedik. Brokoli ve papyon makarna ile tencere eti yaptım.

"Adaya yolculuğun nasıldı Rosy? Cep telefonunu birkaç kez aramaya çalıştım ama ulaşamadım," diye sordu Donald, ağzı yemekle dolu halde.

"Ağ çok zayıftı." Sözlerimi dikkatlice seçmek için bir süre durdum. "Mariah teyzem beni kandırdı. Geri dönmek için tekne yoktu, bu yüzden adada mahsur kaldım."

"Mahsur mu kaldın? Yalnız başına? Günlerce mi?" diye sordu, hem dehşete kapılmış hem de endişeli bir ses tonuyla.

"O benimle birlikteydi," dedi Santos, başını kaldırmadan. Bu sözleri bir meydan okuma gibi söyledi. Sanki Donald'ın bunu sorgulayacağını bekliyormuş gibi. Bifteklerini kesti ve bir kısmını tabağıma koydu.

Minnettarlıkla gülümsedim ve eti çatalla kesip ağzıma attım. "Evet, Santos benimle birlikteydi. Bu akşam çıktık."

"Vay canına! Bu harika," dedi Donald gülümseyerek. "Buralar çok sıkıcıydı. Postacı her zaman mutlaka uğrar."

"Lütfen bana postalarımı aldığını söyle!" dedim hemen, çünkü tüm o postalar önemliydi.

"Tabii ki aldım. Posta kutumda duruyorlar. Daha sonra eve gelip alabilirsin."

"Öyle yapacağım! Teşekkürler Donald."

"Arkadaşlar ne içindir ki," diye gülerek cevap verdi ve sessizce yemeğimizi yedik.

Birkaç dakika sonra Santos'a döndüm. "Ne zaman hastaneye gideceğiz? Gece geç oldu," diye sordum, bir parça et kesip tabağına koyarken.

O da ağzına götürürken cevap verdi: "Yarın sabah. Oradan işe gideceğim. Peki, sen ne iş yapıyorsun Donald?" diye Donald'a yöneldi.

"Bir reklam şirketim var. Büyük ve karmaşık bir şey değil. Küçük bir işletme, ama neyse ki çok iyi gidiyor. Sen ne iş yapıyorsun?"

"Birkaç hafta önce Paris'ten döndüm. Eskiden federal kurumlarda çalışıyordum, ama şimdi babamın sağlığı nedeniyle aile işini yönetmek için geri döndüm," dedi ve bir yudum su içti.

Artık atmosferin gergin değil, biraz rahat olduğunu hissederek içim rahatladı. Santos'un Donald'a kaba davranmadan veya keskin sözler söylemeden uyum sağlamaya çalıştığı için minnettar hissettim.

"Rosy'nin amcası Dante'nin hasta olduğunu duydum." "O benim babam," diye doğruladı Santos.

"Üzüldüm. Umarım iyileşir."

"Teşekkürler. Ben de öyle umuyorum," dedi Santos, son brokoli parçasını yerken.

"Şimdi hatırladım," dedi Donald, Rosy'ye dönerek. "Yeni müşterin, Bayan James, yarınki önemli bir gayri resmi toplantı hakkında telesekreterine bir mesaj bıraktı. Yerini unuttum. Daha sonra dinleyebilirsin."

"Gerçekten mi? Teşekkürler. Sonunda o kadından haber alabilecek miyim diye merak etmeye başlamıştım," dedim, bu haber beni heyecanlandırmıştı. Bayan James ile işler yolunda giderse, tekstil şirketim çok para kazanacak.

"Telesekreterin onun evinde mi?" diye sordu Santos, isteksizmiş gibi görünüyordu. Ama gözlerindeki o ışıltı, o ateş, isteksizliğiyle hiç uyuşmuyordu.

Dudaklarımı hafifçe ısırđım ve cevap veremedem Donald soruyu sormuştu bile.

"Tabii ki. Rosy ve ben öyle yapıyoruz. İş seyahatine çıktığımda, ağ alımının iyi olup olmadığından emin olmadığım yerlere gittiğimde telesekreterimi yanımda götürüyorum. Rosy de aynısını yapıyor," diye cevapladı Donald, yüzünde gülümsemeyle, tabaklarını mutfığa taşıırken.

Donald cevap verirken Santos'a bakmıyordu, yoksa Santos'un yüzünde belirip kaybolan vahşi bakışı görmüş olacaktı.

Bir dakika sonra mutfaktan çıktı ve bana gülümsedi. "Harika bir akşam yemeğiydi, Rosy. Yemeklerin her zaman çok lezzetlidir."

"Teşekkürler." O kapıya doğru yönelirken gülümsemesine karşılık verdim.

"Görüşürüz. Hazırlamam gereken bir rapor ve araştırma var, ayrıca internete verdiğim yeni reklamları kontrol etmem gerekiyor."

O konuşurken onu ön kapıya kadar geçirdim. "Tamam. Görüşürüz..."

Kapı kapandığında, boş bir ifadeyle duran Santos'a döndüm. Bu ifadenin, patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibi çok aldatıcı olduğunu hissettim.

.

BÖLÜM 27. FIRTINANIN ARDINDAN

Fırtına Sonrası.

SANTOS

Bu hayatta, çok akli başında bir adam olmakla gurur duyuyorum. Kıskançlık yapmam ve kesinlikle sahiplenici değilim.

Kahretsin, ben kadınları elinden su gibi akıtan bir adamım. Daha önce arkadaşlarımla bir kadını paylaştım, tabii ki kadının rızasıyla. Kadınlara çok saygı duyarım, ama kesinlikle onlara karşı sahiplenici hissetmem.

Geçmişte, Marde ile bir gece kulübüne gidip, o gece paylaşmak için bir kadın seçtiğimiz bir olay olmuştu. Yaptığımız şey buydu. Bu konuda hiçbir şey hissetmemiştim. Peki, neden Donald'ın peşinden koşup onunla kavga etmek istedim?

Dişlerimi sıkıp koltuğa oturdum, kollarımı kavuşturdum. Uzun zamandır iyi bir kavga etmediğim için böyle hissettiğimi söyleyebilirdim, ama kendime yalan söylemeyi reddettim.

Sebebu bu değildi. Sebep Rosy'ydi.

Her zaman oydu. Onunla ilgili konularda hiçbir zaman mantıklı düşünemedim. Aramızda bir çekim olduğunu fark etmeden çok önce bile ona karşı çok yoğun duygular besliyordum.

Yerimde duramadım, ayağa kalktım ve yatak odasına doğru döndüm. İkimizden birini incitecek bir konuşma başlatmak istemiyordum.

"Santos!" Rosy bana yaklaştı ve daha fazla ilerlememi engellemek için kolumu tuttu.

Dönüp ona baktığımda, kararsız bir şekilde dudaklarını ısırıyor, yüzünde kararsızlık belirdi. "Donald benim arkadaşım. Sahip olduğum tek gerçek arkadaş," dedi yalvarırcasına.

Kendimi kontrol etmeye çalışsam da bu açıklama beni rahatsız etti. "Sana çok yakın görünüyor."

Eli kolumdan ayrılmadı. Dudaklarını ısırđı ve başını eğdi. "O..." Durakladı. "Ama anlamalısın, Santos. O benim için her zaman gerçek bir arkadaş olmuştur."

"Peki ya ben, Rosy? Ben senin için neyim?" Soruyu sormadan edemedim. Alçak sesim, içimi kaplayan güçlü duyguları gizleyemedi.

Sanki böyle bir şey sormam çok saçma gibi burnunu çekti. "Sen Santos'sun, tabii ki. Benim Santos'um. Sen..." Bir süre durakladı, kelimeleri arıyordu. "Sen..." Daha fazlasını söylemekte zorlanıyordu.

Bu beni daha fazla kızdırmamalıydı, ama kızdırdı.

ROSIANNA

Santos, bunu gizlemeye çalışsa da çok öfkeliydi. Neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordum, ama bunun Donald'ın ziyareti ile bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Santos birçok kadını olan bir adamdı, bu yüzden başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. O bizim ilişkimize bir isim koymamışken ben koyamazdım. Ya bu onun istediğı bir şey değilse? Ya bizim olmadığımız bir şey söylersem?

"Donald sadece bir arkadaş, Santos. Bir arkadaş ve komşu. Ona karşı hiçbir zaman sıradan duygulardan fazlasını hissetmedim," diye tekrar denedim, ona ulaşmak için çaresizce.

Bunun bize olmasını istemedim. Bu yanlış anlaşılmanın olmasını istemedim.

"Demek ona karşı bir şeyler hissediyorsun." Heyecanlı bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Söylesene Rosy, onunla arkadaşlığınız nasıl yürüyor? Bana ondan bahsedecek miydin?"

"Santos, anlamıyorsun..."

"En son ne zaman sana dokundu?"

Bu soru, ne kadar sessizce sorulmuş olsa da, kalbimi gökyüzündeki bir roket gibi delip geçti. Sanki beni yakmış gibi kolunu bıraktım.

"Bu adil değil. Benim bağımlılığımı biliyorsun." Sesimi güçlü tutmaya çalışsam da titriyordu.

Durumumdan bahsedince biraz sakinleşti, ama öfkesi hala oradaydı. "Lanet olsun, bunu daha sonra, kafam daha berrak olduğunda konuşalım."

Yine gitmek için dönüyordu, ama ben çoktan sinirlenmişim. Bu konuyu öylece bırakamazdım. Onun anlamasını gerçekten istiyordum.

"Donald'ın kız arkadaşları var, Santos. Uzun zamandır tanışıyoruz ve ihtiyacım olduğunda bana yardım ettiği doğru," diye itiraf ettim. "Ama onunla bir ilişkimiz yok."

Patlamayı çok geç fark ettim. "Tabii ki, ikinizin bir ilişkisi yok! Sadece sevişiyorsunuz ve sonra hiçbir şey olmamış gibi konuşup gülümsüyorsunuz! O adam sana karşı hisler besliyor ve bunu bilmediğini söyleyemezsin! Yatağa girip seni becerdiğinde, bir arkadaş gibi mi beceriyor yoksa bir kadını seven bir erkek gibi mi? Söylesene Rosy, bacaklarını ona açtığında sen de ona karşı hisler besliyor musun?"

Bu sözler aramızda havada asılı kaldı. Yüzümden kanın çekildiğini, Santos'a bakarken bembeyaz olduğumu biliyordum.

Söylediklerinin farkına varmış olmalıydı, çünkü aniden yüzünde acı bir ifade belirdi.

"B-Böyle bir şey söylediğine inanamıyorum." Ondan iki adım uzaklaştım. Aniden, bir erkeğe asla bulaşmamamın nedeni aklıma geldi.

"Rosy..." Bana doğru adım attı, ama ben bir adım daha geri çekildim.

"Böyle olmak istemiyorum! Her türlü insanın bana dokunmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Hiçbir şey hissetmediğim bir erkekle yattıktan sonra nasıl hissettiğimi biliyor musun? Kendimi pislik gibi hissediyorum! Vücudumun kontrolünü kaybetmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Bu sözler fısıltı gibi çıktı. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Rosy, ben..."

"Neden acı çektiğimi biliyor musun? Çünkü Donald'la bir daha asla birlikte olmayacağıma dair söz bile veremiyorum. Benim istediğim ve bedenimin istediği her zaman farklı olmuştur. Zaten her seferinde vicdanımla mücadele etmek zorundayım. Bir de erkeklerle mücadele etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Santos bana tekrar yaklaşırken bana acıyarak baktı, ama ben hızla geri adım atarak ondan kaçtım. Onun acımasına ihtiyacım yoktu.

Gözlerimden yaşları sildim ve inatla ona baktım. "Benden uzak dur, Santos. Bana karşı hiçbir hakkın yok. Dışarıdaki tüm erkekler gibi, biz de sadece seviştik. Daha fazlası değil!"

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye öfkeyle bağırdı. "Ne ise o!" diye karşılık verdim. Sonra yatak odama koştum.

Beni çağıran sesini görmezden geldim. Odama girip kapıyı kilitledim. Kapıyı kapatırken bacaklarım titremeye başladı. Yere kayarak oturdum. Gözlerim daha da doldu ve yaşlar akmaya başladı.

Lanet olsun ona! Asla bir ilişkiye girmeyeceğim, asla! Benimki gibi bir bağımlılıkla özgür olmak daha iyiydi! Sorumlu olacağım bir erkek yoktu! Bana soru soran bir erkek yoktu! Sadece ben ve vicdanım vardı.

Ama kararımı verirken kalbim sıkışmaya devam etti ve boğazımdan bir hıçkırık çıktı. Santos neden geri dönüp hayatıma tekrar girmişti ki? Her şey yolundaydı... Her şey yolundaydı...

Şimdi, ona yeniden aşık olmuştum. Bunun duygusal intihar olduğunu hep biliyordum, ama aptal kalbim dinlemiyordu.

Güzelim, başarılıyım ve zenginim. Ama seks bağımlısıyım, aşık bir seks bağımlısı. Bundan daha kötüsü olamazdı.

Şimdi vücudum yine istekte bulunduğunda ne yapacaktım? Başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermenin daha zor olacağını biliyordum.

O zaman kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. *Lanet olsun Jason! Bana bunu yaptığı için lanet olsun!*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28. BENİM

.

SANTOS

Misafir odasına girdim, yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım. Kahretsin, yaptım işte. Bu büyük bir hataydı. Nasıl bizim aramızdaki ilişkiyi sadece seks olarak görebilirdi? Kapıya öfkeyle baktım. Sonra kendimi zorlayarak derin bir nefes aldım. Sakinleşip mantıklı düşünmem gerektiğini biliyordum. Kafam netleştikçe, söylediğim şeyler için kendimi berbat hissettim.

Kıskançlık. Kıskançlıktan deli oluyordum. Onunla Donald arasındaki rahat ilişki beni çileden çıkarmıştı. Onun ona nasıl baktığını gördüm; adam ona karşı büyük hisler besliyordu ve onu istiyordu. Bu duygunun beni ele geçirmesine izin verdim ve şimdi her şeyi mahvettim.

Yastıkları sıkıca kavradım, ama bu yumuşak şey Rosy'nin dokunuşuyla kıyaslanamazdı. Lanet bir yastığı değil, Rosy'yi öyle tutmak istiyorum.

Gecenin sessizliğinde saçlarımı elledim. Daha önce hiç bir ilişkiye bağlanmamıştım ve Rosy'yi sevdiğim gibi başka bir kadını hiç sevmemiştim. Mantıklı biri olmakla gurur duyuyordum, ama birkaç dakika önce olanlar daha mantıksız olamazdı.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve ne yapacağımı bilmiyordum.

O gece misafir odasında uyudum. Tabii buna uyumak denebilirse.

Gecenin yarısını uyanık geçirdim, yanımda Rosy'nin vücudunu hissetmeyi arzuluyordum.

Onu çok fazla istiyordum. Bütün gece onu kucaklamak istiyordum.

Sabahleyin hala kendimi berbat hissediyordum. Yataktan kalktım ve her yer ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Banyoya gittim, dişlerimi fırçaladım ve banyo yaptım. Bu sırada Rosy'ye nasıl telafi edeceğimi düşündüm. Ondan özür dilemeyi.

Oturma odasından çıktığımda, onu geceliğiyle yatak odasına dönerken gördüm.

"Rosy, ben..." diye başladım.

Ama o arkasına bakmadan yanımdan geçip gitti.

O işe gitmeden önce tekrar denemek umuduyla misafir odasına geri döndüm. İki kez daha deneme şansım oldu ama tüm çabalarım boşunaydı. Bana bakmıyordu bile, benimle konuşmak istemiyordu. Birkaç kez denedim. İlişkimizin bu şekilde bitmesini hiç istemiyordum ama cevap yine aynıydı. Sessizlik.

Bana kahvaltıyı masaya bırakıp işine hazırlanmak için odasına geri döndü. Ben de işime dönmek için hazırlanmaya başladım.

"Demek böyle olacak?" Sonunda gitmeye hazır olduğumda dedim. "Beni dinlemek bile istemiyorsun."

Sessizlik. Yine dünyaya gösterdiği soğukkanlı iş kadını haline dönmüştü. Topukları karo zeminde tıklayarak odasına geri döndü.

Öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde evden çıktım.

ROSIANNA

Arabasının uzaklaştığını duyduktan sonra, kendimi toparlamak için birkaç saniye bekledim. Gözlerimi yakıp kalbimi yakan pişmanlığa ve gözyaşlarına teslim olmayı reddettim.

Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi neden kovalayayım ki? Hayır, her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisiydi.

Odaya geri döndüm ve dolaptan haplarımı çıkardım. Onları ağzıma attım ve su içtim.

İşe gitmeye hazırdım, kapıyı kilitledim ve arabama doğru yürüdüm. Neredeyse varmışım ki, Donald'ın ön verandasından tanıdık sesini duydum.

"Sana da günaydın," diye selamına cevap verdim ve profesyonel g l msememi takındım.

"İŖe gidiyorsun galiba, yoksa Ŗimdi sana telesekreterini getirirdim!" diye bağırdı, her zamanki gibi sırtarak.

"İŖten d nd g mde alırım," diye cevap verdim ve ona el salladım, sonra dönüp arabama bindim.

Gün sis içinde geçti, ertesini gün de  yle. Santos'u d Ŗ nmemeye  alıŖtım. Çoğu zaman baŖaramadım, geri kalan zamanlarda ise baŖardım.

Dante amcaı hastanede ziyaret edecektim, ama bunu erteledim. Santos'un orada olmayacağı bir zamanı beklemem gerekiyordu.

Onun yerine, ertesini gün iŖten sonra annemi görmeye gittim. Günün geri kalanını birlikte geçirdik, kayıp zamanı telafi ettik.

"Peki, ne zaman biriyle çıkmaya baŖlayacaksın, tatlım?" Annem akŖam yemeğimizin ortasında sordu.

Aklım hemen Santos'a gitti. Parlak bir gülümsemeyle baŖımı salladım. "Henüz kimseyi bulamadım."

Annem, onun saçmalıklarını anladığımı bildiği için burnunu çektirdi. "Genç, güzel ve zenginsin. Tatlım, senin gibi bir kadın için erkekler her yerde olmalı. Sebep sende olmalı."

Annem her zaman anlayıŖlı biriydi. Konuyu ge iŖtirmek için yemek yemeye baŖladım. "İstedim erkeği bulamadım."

"Hmm. Peki ya Santos?" diye sordu, yemeğine bakarak.

Bu soru, o kadar yumuŖak bir Ŗekilde sorulmuŖtu ki, beni bir elektrik akımı çarpmış gibi sarsmıştı ve elimdeki süt bardağındaki sütü d km Ŗt m.

Annem baŖını kaldırdı ve hafifçe güldü. "İki  ocuğumun birbirlerine göz kırttığını bilmeyecek kadar yaŖlı olduğumu mu d Ŗ n yorsun?"

Kendimi tekrar kontrol altına almak birkaç saniye sürdü. "Aramızda hiçbir Ŗey yok." Sesim hiç de ikna edici gelmemiŖti.

"Tabii, tabii. BaŖka bir Ŗey söyle."

"Anne, ben ciddiylim. Santos ve ben sadece..."

"Lütfen kardeŖler deme, yoksa hemen kusarım." Mükemmel Ŗekilli kaŖlarını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "KardeŖler de birbirleriyle yatmaz."

"Tanrı aŖkına! Anne!" diye bağırdım, bir okul kızı gibi kızardım. ŖaŖırmış ve utanmıştım, ve bu belli oluyordu.

Mükemmel manikürlü parmaklarını kaldırdı ve salladı. "Oh, bana bunları anlatma. Bu sadece biz kadınlar arasında. Bu normal. Baban bilmiyor," diye komplo kurarcasına fısıldadı.

Neden fısıldadığını anlamadım, çünkü evde sadece biz vardık.

"Bunda normal olan bir şey yok! Sen benim annemsin ve ben senin kızınım. Kızının aşk hayatı hakkında hiçbir şey bilmemelisin!" diye inledim, hala utanç içindeydim.

"Seks hayatını mı kastediyorsun?" diye utangaç bir şekilde sordu.

Başımı masaya eğdim. Vazgeçtim. Annemin kahkahası yankılandı, havayı doldurdu. Annem pek gülmeyen ve şaka yapmayan biriydi, ancak son yıllarda bu durum değişmeye başlamıştı.

Bu beni mutlu etti, çünkü annemin, bir erkeğe yalvarırken yanımda ağladığı o geceleri unutamıyordum. Kapıcıya, annemin kuryesine ve bana dokunabilecek mesafede olan her erkeğe yalvarıyordum.

En yürek burkan kısmı, o kadar acı verici gecelerdi ki, bacaklarımı iç uyluklarım ve dizlerimde morluklar kalacak kadar sıkı sıkıya kapatıyordum. O gece, gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde anneme baktım ve kendi babam için yalvardım.

O geceyi asla unutmayacağım. Annem acı içinde hıçkırarak ağladı, bir bebek gibi ağladı. Vücudumun taleplerini yerine getirirken tüm sesleri duydum. O gece evde hiçbir erkek yoktu.

"Nereye gitti?"

Annemin sesi beni gerçeğe geri getirdi. Acı dalgalarına karşı gözlerimi kapattım ve başımı kaldırdım. Daha yaşlı halime gülümsedim. "Buradayım anne."

O da gülümsedi. "İyi! Çünkü hâlâ o özeti bekliyorum."

Gözlerimi gökyüzüne doğru çevirdim. "Bu saçma düşünceleri sana kim verdi ki?"

"Mariah, tabii ki. Bana adaya yaptığınız geziden bahsetti."

"O gezi değildi ki! Mariah teyze bizi tuzağa düşürdü!" dedim sertçe, gözlerimi kısarak.

Annem, evin hizmetçilerinden biri yemek masasını temizlemeye geldiğinde yine kahkahaya boğuldu. "Teyzen bana öyle söylemedi."

Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim. Annemin her şeyi bildiği açıktı. Ağzı büyük Mariah teyze!

"Rosy?"

"Evet, anne?"

"Hala o özet bekliyorum."

"Özet falan yok anne. Santos ve ben sadece arkadaşız," dedim yumuşak bir iç çekişle, vücudumu saran sıcaklık dalgasını görmezden gelerek.

Hiç bir şey değişmedi, diye düşündüm çaresizce. Onu düşünmek bile vücudumun tepki vermesine yetiyordu.

"Sevindim," dedi annem.

Bu beni şaşırttı. "Öyle mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet," diye gülümseyerek tekrarladı. "Çünkü Santos'u akşam yemeğine davet ettim."

"Ne yaptın!?" diye bağırdığım anda kapı zili çaldı.

Annem gülümsedi ve zarifçe ayağa kalktı. "Bu benim en sevdiğim oğlum olmalı."

.

BÖLÜM 29. AY IŞIĞI ALTINDA DÜŞMANLAR VE AŞIKLAR.

Kapı açılıp Santos içeri girdiğinde ağzım açık kalmış bir şekilde oturuyordum. Basit beyaz bir atlet ve mavi kot pantolon giymişti. Santos gibi giysileri bu kadar yakışan bir erkek görmemiştim. Çok yakışıklıydı.

Kendimi ona bakarken yakaladım ve ağzımı kapatıp evin içine girmesini izledim. Annemi selamlarken yüzü gülümsemeyle doluydu.

"En sevdiğim oğlum." Annem onu kucaklayarak gülümsedi. Santos, kucaklanmasına izin verdi ve bu kadar zahmetli olmaması için eğildi.

"Clarissa teyze. Nasılsın?" Santos selam verdi. Sadece iki gün olmuştu. Konuşana kadar onun sesini ne kadar özlediğime inanamıyordum.

"İyiym, iyiym. Rosy ve ben az önce senden bahsediyorduk," dedi annem ve ben bir inilti bastırdım.

"Öyle mi?" O anda Santos nihayet döndü ve o gri-siyah gözleri beni delici bir şekilde baktı.

Alt karnımda bir sıcaklık hissettim. Vücudumun en kötü şekilde canlandığını hissettim. Kuruyan ağzımı ıslatmak için zorlukla yutkundum. Vücudumun ıslanan tek yeri ağzım değildi. Gözlerimi kaçırdım ve bilinçsizce dizlerimi birbirine sürterek sıcaklığı uzaklaştırmaya çalıştım, ama bu boşuna bir çabaydı.

"Roberto amca nasıl?" Santos anneme sordu.

"Şu anda Wyoming'de. Henüz dönmedi." Annem cevap verirken, Santos'u yemek masasına yaklaştırdı ve o da yanımdaki sandalyeye oturdu.

Rahatsız bir şekilde koltuğumda kıpırdadım, gözlerimi hala başka yere çevirmiş haldeydim. Santos'a bana yaptıklarının keyfini yaşatmayacaktım.

"Yiyecekleri hazırlayıp getirtirim," dedi annem, dönüp mutfığa doğru yürüdü.

Mutfığa girerken ona öfkeyle baktım, beni Santos'la yalnız bırakmıştı. Sessizlik kulakları sağır ediyordu. Gözlerimi başka yere çevirdim, aniden

telefonumun olmasını diledim. Santos'un konuşmasını bekledim. Konuşmadı. Annem sonunda yemeklerle mutfaktan çıkana kadar sessiz kaldı. Anneme minnetle gülümsedi ve yemeğe başladı.

Rahatsız oldum. Santos her zaman bir şeyler söylerdi. Neden benimle konuşmuyordu? Cevap vermeyeceğimi düşünse bile, yine de konuşurdu. Sonunda bizden vazgeçmiş miydi? Sonunda sözüme inanıp vazgeçmiş miydi? Benim istediğim bu olsa da, bu düşünce yine de rahatsız ediciydi. O yine annemle konuşmakla meşgulken, ben de bu fırsatı kaçış yolu olarak gördüm. Ayağa kalktım ve bu hareket annemin dikkatini hemen çekti.

"Nereye gidiyorsun, Rosy?" diye sordu, hala gülümsüyordu.

"Odama. Yatmam lazım. Başım ağrıyor."

"Beş dakika önce ikimiz yalnızken bu baş ağrısı yoktu," dedi yumuşak bir sesle.

"Şimdi başladı. Erken yatacağım," diye cevap verdim, Santos'a bakmayı reddederek masanın etrafından annemin oturduğu yere doğru yürüdüm. Saçlarını öptüm. "İyi geceler anne."

"İyi geceler, tatlım." Beni kısa bir süre kucakladı. Sonra odadan çıktım. Santos'un gözlerinin arkamda olduğunu hissediyordum.

Ne kadar süre orada yatıp uyumaya çalıştığımı bilmiyorum, ama uyuyamadım. Vücudum yanıyordu ve battaniye de yardımcı olmuyordu. Cildim ısınmıştı. Bunun birkaç gün daha sürmemesi gerekiyordu, ama Santos'un varlığının bende her zaman uyandırdığı hislere artık şaşırmıyordum.

Odanın kapısı açıldı ve Santos sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi odama girdiğinde gözlerim birden açıldı ve büyüdü.

"Ne yapıyorsun..." Kapı kolunu çevirip kapıyı kilitlediğinde sözümü aniden kestim.

Yorganı bir kenara attım ve yataktan kalktım. "Santos, odamda ne yapıyorsun? Anneme fikir vereceksin!" diye sertçe fısıldadım.

"Annen evindeki ofisinde iş görüşmesi yapıyor. Hizmetçi haber verdiğinde aceleyle çıktığına bakılırsa, oldukça önemli bir görüşme olmalı. Yakın zamanda çıkacak gibi görünmüyor," diye cevapladı ve bana doğru yaklaştı.

Bir avcı avını takip eder gibi beni takip ediyordu. Başlangıçta niyetim olan ona doğru ilerlemek yerine geri adım attığımı zar zor fark ettim.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadım, granitten oyulmuş gibi görünen keskin yüzüne bakarak.

"Olmam gerek ve buradayım."

Bacağım yatak iskeletine çarptı, dengemi kaybettim ve yatağa düştüm. Kalkamadan Santos üstüme çöktü. Boyunlarımız ve yüzlerimiz hariç vücudumuzun her yeri birbirine değiyordu. Bu temas, duyularımı ve vücudumu büyük bir kaosa sürükledi.

"Santos, lütfen..."

Dudaklarımızı birbirine yapıştırdı. Nazik ya da şefkatli bir öpücük değildi.

Sert bir öpücüktü.

Talepkâr. O aldı.

Dilini dudaklarımın arasından geçirip benimkine dokundu, eski sevgililer gibi birleşip düello yaptılar. Bacaklarımın arasında erimiş bir sıcaklık hissettim ve iç duvarlarım spazm geçirdi, sıkılıp gevşedi. Onu öperken dudaklarımdan işkence dolu bir inilti çıktı.

Duygularım anında kapandı ve vücudum tek bir emre uyum sağladı. Almak. Ben de aldım.

Ben de aynı ateşle onu öptüm, kollarım onun vücudunda dolaştı, tıpkı onun benim vücudumda yaptığı gibi. Elleri her yerdeydi. Boynumda. Sırtımda. Göğüslerimde.

SANTOS

Sadece iki gün olmuştu ve onu eski tanrılar yemeklerini özledikleri gibi özliyordum. Clarissa teyze beni akşam yemeğine davet ettiğinde, Rosy'nin de orada olacağını bilmiyordum.

Onu görmek duyularımı altüst etti ve yarım saat boyunca ereksiyon halindeydim. Daha iyi bilmesem, onun gibi uyuşturulduğumu düşünürdüm. Ama daha iyi biliyordum ve bunun sadece onun yüzünden olduğunu biliyordum.

İlişkimizi 'sadece seks' olarak tanımladığı için ona hala kızgındım, ama eğer böyle devam etmek istiyorsa, elinden geleni yapabiliirdi. Ben de her adımında ona karşı koyacaktım.

Dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Durmalıyız... Aramız iyi değil ve..."

"Kim diyor?" Boynunu öptüm, parmağım meme ucunu buldu. Meme başını okşadım, meme ucunu çekiştirdim.

Gözleri kısıldı ve ağzından yumuşak bir iç çekiş çıktı. "Bu haksızlık. Bağımlılığımı bana karşı kullanıyorsun!"

Dudaklarıma karanlık bir gülümseme kondu. "Yıllar önce benim bir beyefendi olmadığımı kanıtladık, Rosy." Elbisesi yukarı çekip vücudunu kaplayan ıslak külotu yırttım.

O, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmiyordu. Belki daha da fazla. Onun bağımlılığını kullanıyorsam ne olmuş yani? Umurumda değildi. Onu benim yapabilmemin tek yolu buysa, öyle olsun. Çünkü o benden asla kurtulamayacak.

Onun bedenini öyle bir şekilde ele geçirecektim ki, bir daha asla başka bir erkekle birlikte olamayacaktı.

Kendi isteğiyle bacaklarını kaldırdı ve vücudumun onun vücudunun arasında daha fazla yer açmasını sağladı. Onu çok istiyorum ve tadını çıkarmak istiyorum, ama zaman düşmanım olmuştu. Bunun yerine, ona girerken dudaklarımızı tekrar birleştirdim. Onun ıslak sıcaklığı beni sardığında, onun inlemesi ile aynı anda inledim. Evimdeymiş gibi hissettim. Çok güzeldi.

Ellerini başının üzerine kaldırdım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, sonra ona girmeye başladım. Hızımı artırdıkça onun çığlıklarını yuttum. Dayanamayacağımı biliyordum, bu yüzden dişlerimi sıktım ve itmelerimi onun o gizli yerine yönlendirdim. Tekrar tekrar vurarak, çekip iterek. Sertçe. Hızlıca. Yumuşak çığlıkları daha da yüksek oldu, gözleri donuklaştı ve tüm vücudu titremeye başladı. O sınırdaydı ve ben de onunla birlikte oradaydım, testislerim karıncalanıyordu.

Nefes nefese onu öperken, ikimizi de doruğa ulaştırdım. Birlikte boşalırken, onun çığlıkları ve inlemeleri benim inlemelerimle karışıyordu. Vücudu benim vücudumun altında çırpınıyor, tekrar tekrar titriyordu. Birbirimize sarıldık, kalçalarım hala hareket ediyordu, ta ki doruktan inip Rosy'nin vücudu kollarımda gevşeyene kadar.

Düzensiz nefeslerimiz, ardından gelen sessizlikte duyulan tek ses oldu. Ve sonra...

"San? Neredesin?" Clarissa teyzenin sesi açıkça duyuldu, ardından çalışma odasının kapısı açılıp kapandı.

BÖLÜM 30. HENÜZ BİTMEDİK!

ROSIANNA

Annemin sesi Santos ve beni aynı anda kaskatı kesildi. O hala içimde ve üstümdeydi. Onun hissini tadını çıkardım. Vücudum, bana verdiği zevkten dolayı hala hafifçe titriyordu.

"Kahretsin, ne yapacağız biz?" Santos bana bakarak fısıldadı.

"San!?" Annem tekrar seslendi.

Ne oluyor? !

Santos ve ben heykel gibi hareketsiz yatıyorduk. Aklım boşaldı, düzgün düşünemiyordum.

Annemin ayak sesleri havayı dolduruyordu, yaklaşıyordu... Yaklaşıyordu...

Yaklaşıyordu... !

Santos ve ben birbirimize baktık, gözlerimiz dehşetle açılmıştı. Daha da yaklaştı!

Telefon çaldı. Annemin telefonu. Annemin adımları durduğunda Santos ve ben nefesimizi duyduk. Ve sonra...

"Alo? Evet, avukatımı bu işe dahil etmeyi düşünüyordum..." annem adımları uzaklaşıp havayı tekrar doldururken böyle diyordu, ama sesler daha yüksek olmak yerine giderek azalıyordu. Ofisinin kapısı açıldı ve tekrar kapandı. Sonra sessizlik.

Santos ve ben uzun, derin bir nefes aldık. Yavaşça benden uzaklaştı ve yataktan fırladı, ben de onu takip ettim.

"Vay canına, ucuz atlattık." Giysilerini düzenlemeye başlarken güldü. "Eğer kapıyı çalsaydı ve onunla yüzleşmek zorunda kalsaydık ne olurdu, düşünemiyorum bile."

Annemin bizim hakkımızda zaten oldukça iyi bir fikri olduğunu ona söylemedim.

Onun yerine, ona sert bir bakış attım.

"Bu sana gizlice dolaşmaman gerektiğini öğretir! Tanrım, Santos, ne düşünüyordun?" Ona, hala durumun etkisindeyken söyledim.

"Senin içine girmek istiyordum." "Bu çok yaramazcaydı!" diye kibirli bir şekilde cevap verdim.

O hafifçe güldü. "Kollarımda inerken ve kalçalarını benimkilere doğru iterek yükseltirken kibirli değildin."

Yanaklarım kızardı. "Bunu söylediğine inanamıyorum!" Tanrım! Hiçbir filtresi yoktu!

"Benim bir beyefendi olmadığımı uzun zaman önce belirlemiştik. Hadi, itiraf et, kurallara uymadığımı seviyorsun ve kesinlikle kışında çubuk olan sıkıcı bir adam olmadığımı seviyorsun."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Yüzümde saklayamadığım bir gülümseme belirdi. "Annem tekrar dışarı çıkmadan git!" Onun iri kolunu tuttum ve onu odamdan çıkarmaya başladım. "Dışarısı çok karardı bile."

"Bugün geri döneceğimi kim söyledi? Bu gece burada kalacağım."

"Tabii, tabii," diye homurdandım.

Yine sırtıttı. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Clarissa teyze uzun zamandır onu ziyaret etmediğim için üzülüyor. İnan bana, kaldığım için çok sevinecek. Hatta Scrabble oyununu da hazırlayacağım." Bunun kadınlara özgü bir oyun olduğunu düşündüğü için yüzünü buruşturdu, ama annem bu oyunu severdi.

SANTOS

Rosy kapının önünde durdu ve bana inanamayan bir ifadeyle baktı. "Ciddi misin?"

"Kalp krizi gibi, bebeğim."

"A-ama yapamazsın! Geceyi orada geçirirsen anneme fikir verir! Aramızda bir şeyler olduğunu düşündüğünü doğrulamış olursun!"

Bu beni durdurdu. "Bekle. Teyzem zaten öyle mi düşünüyor?"

"Evet! Annen ona adaya 'karşılıklı ziyaretimizi' anlattı!" diye fısıldadı öfkeyle.

"Oh." Beynim çalışmaya başladı. Sonrasında gelen gülümsemeyi durduramadım. "Bu, saklanmaya gerek olmadığı anlamına gelir. Bunu daha önce söylemeliydin... Ah!"

Koluma vurdu. "Tabii ki saklanmaya devam etmeliyiz, çünkü suçlamaları reddettim. Ona sadece arkadaş olduğumuzu söyledim."

"Birbirinizin pantolonuna giren arkadaşlar mı?" Gülümsemeden edemedim. "Öyle arkadaşlar değil! Normal arkadaşlar!"

"Ama birbirimizin pantolonuna giriyoruz."

"Yok canım!"

"Birkaç dakika önce kulaklarıma ağlayıp inlediğini hayal mi ettim?"

"Tanrım! Santos!" diye bağırdı, öfkelenerek.

"Sadece arkadaş olduğumuzu ısrarla söyleyen sensin!"

"Öyleyiz!"

"Değiliz!"

"Öyleyiz!"

"Asla!" diye karşılık verdim.

"Her zaman!" diye karşılık verdi.

"Asla!"

"Her zaman!"

Tanrım! Çok sinirlenmiştim. Hayatım boyunca bu kadar inatçı, sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştım. Kahretsin, çocuk gibi tartışıyorduk!

Onu kaldırıp yatağa yatırarak, adımı tekrar tekrar haykırmasını ciddi olarak düşündüm. Tam bunu yapmak üzereydim ki, annesinin çalışma odasından bir ses geldi. Rosy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni hızla odadan dışarı itti. Aynı anda çalışma odasının kapısı açıldı ve annesi dışarı çıktı.

Rosy odaya geri girdi ve kapıyı çarptı. Kapalı kapıya öfkeyle baktım. Beni nasıl böyle kurtların önüne atabilirdi?

"San! Buradasın! Seni arıyordum..." Hesaplayıcı gözleri bana baktı ve çıktığım kapıya dik dik baktı. Kafasının çalıştığını gördüm.

Hemen karşılık verdim. "Rosy'yi görmeye gittim, tekrar iyi geçinmeye çalışmak için, ama hala bana kızgın. Beni dışarı attı." En iyi yenilmiş tavrımı takındım. Omuzlarımı içe doğru çektim, başımı eğdim.

Gözlerindeki tüm şüpheler kayboldu ve bana acıyarak baktı. "Kızım bazen böyle olur. Eminim ki fikrini değiştirir."

"Umarım öyledir."

"Aranızda ne oldu?" diye merakla sordu.

Hızla düşündüm. Rosy, annesinin bizim hakkımızda zaten haberi olduğunu söylemişti. Onu benim hayranım yapabilirsem ne olur?

"Rosy'nin bize bir şans vermesini istiyorum, ama o reddetti..." En azından bu itirafın getirdiği üzüntüyü taklit etmek zorunda kalmadım. "Bende bir sorun mu var, bilmiyorum..."

"Oh, hayır. Böyle konuşma. Sorun sende değil, Rosy'de." Oldukça heyecanlı görünüyordu. "O kızı takma kafana. Akli başına gelecektir."

Evet, o bir hayran, doğru. "Öyleyse, teyze... Birbirimizi görmeyeli gerçekten çok uzun zaman oldu. Geceyi burada geçirecektim ve gecenin büyük bir kısmını en sevdiğin oyunu oynayarak geçireceğiz." Konuşurken kolumu omzuna attım ve onu uzaklaştırdım.

Bana gülümsedi. "Scrabble mı?"

"Evet. Gidip oyunu ve masayı hazırlayayım." Çıkarken geri dönüp Rosy'nin odasının kapısına öfkeyle baktım.

Bu konuşma *henüz* bitmemişti!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31. CENNETİN TADI VE HER ŞEYİ ELE GEÇİREN SAHİPLİK DUYGUSU.

Clarissa teyze ve ben saat 11'e kadar Scrabble oynadık, sonra teyzem çok uykulu oldu. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

"Uyu teyze," dedim, başı yine baş dönmesinden dolayı sallanmaya başladığında.

"Tamam." Uykulu bir şekilde gülümsedi ve ayağa kalktı. "Odanı biliyorsun, değil mi?

Sabah görüşürüz."

"Tabii ki. İyi uykular." Hatırlayabildiğim kadarıyla, özellikle benim için ayrılmış bir misafir odası vardı. Zaten orada uyuyacak değildim.

Koridora doğru yürüyüp gözden kaybolana kadar onu izledim. Oyunu paketleyip masanın üzerine bıraktım.

Dönüp Rosy'nin yatak odasına doğru yürüdüm. Kapıyı kilitlediğini biliyordum, ama yine de kapı kolunu denedim. Kapı açıldığında dudaklarım gülümsedi.

Yatağının başucundaki duvarda birkaç metre uzakta bulunan tek bir ampulün loş mavi ışığıyla aydınlanan odaya girdim. Orada yatakta, bir melek gibi uyuyordu.

Etrafımı saran karanlık gecede, kapıyı kapattım ve onun vücudunun görüntüsünün tadını çıkardım. Uyuyan güzelden bahsedin ve Rosy'yi hayal edin.

Lanet olası arkadaşlarımın ona yaptıklarını, yaşadıklarını hatırladığımda öfke beni çabucak sardı. Hâlâ yaşadıklarını.

O piç kurusu Jason. Tekrar karşılaşacaktık. Bunu biliyordum çünkü o pislik her nerede saklanırsa saklansın onu bulacaktım. Onu avlayacaktım. Ve onu bulacaktım. Ve bulduğumda...

Rosy uykulu bir şekilde kıpırdadı ve beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. Battaniyeyi tekmeledi ve kremsi beyaz bacaklarını ortaya çıkardı. Ona olan açlığım arttı, sikim acı verecek kadar sertleşti.

Ona yaklaştım, etrafında dolaştım ve sonra dikkatlice arkadan yatağa çıktım. Kolumu ona doladım, onu bana yaklaştırdım. Boynuna bir öpücük kondurdum.

Yavaşça gözlerini açtı. "Santos..." diye iç geçirdi, tam uyanmamış bir halde.

Uykusunda bile beni düşündüğünü bilmek içimi ısıttı — beni, o Donald denen adamı değil. Elimi geceliğinin içine sokup göğüslerine dokundum. Çok yumuşak ve sıkıydılar, sıkıgımda elimde tam da doğruydular.

Onu bana doğru çevirdim, kendimi ona yasladım ve sertleşmiş meme ucunu ağzıma aldım. Onu emdiğimde dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. Tanrım, hayatımın geri kalanını nefes almadan böyle onunla geçirebilirdim.

Göğüslerini sırayla emip yaladım. Ne kadar çok yaparsam, o kadar çok kollarımda uyanıyordu, yumuşak iç çekişleri ve inlemeleri havada yankılanıyordu.

"Santos," diye tekrar nefes aldı ve adımın dudaklarından böyle çıkması hoşuma gitmedi değil. Bunu çok daha fazla duymayı planlıyorum.

"Seni çok istiyorum, Rosianna," diye inledim, sesim heyecandan kısılmıştı.

"Ben... Yani, vücudum..." Ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama ben ne demek istediğini zaten biliyordum.

"Bağımlılığın seni şu anda etkilemiyor mu?" dedim ve o, gözlerinde şaşkın bir bakışla başını salladı. "Sevindim. Seni, bağımlılığının çılgın sisinden kurtulmuş, ama *bana olan* arzusunun çılgınlığıyla almak istiyorum."

Elimi geceliğinin altına soktum ve çıplak tenine dokunduğumda rahatladım. Bu sefer külot giymediği için şükürler olsun. Sinir bozucu küçük kumaş parçası. Parmaklarımı ıslak sıcaklığına soktum ve onun hissini hissedince iniltiyle sertleştim, o ise yüksek sesle inledi. Ben göğüslerini yalarken elleri başımın üzerinde duruyordu. Meme ucunu emip, okşayıp, yalarken, onu parmağımla becerdim, düzensiz nefesini ve tatlı çılgınlıklarını dinledim.

Tanrım, bu kadını damgalamak istedim. Ona sahip olmak istedim. Onun birlikte olduğu tüm erkeklerin anılarını silmek istedim. Özellikle Donald'ın.

Bu adamı düşünmek, içimde olduğunu bilmediğim büyük bir kıskançlık ve sahiplenme duygusu uyandırdı.

Göğüsleriyle tüm temasımı keserek, sıkı ve kaygan kıvrımlarına bir parmak daha ekledim. Parmaklarımla onu sikiyordum, vahşice içeri girip çıkıyordum. Sersemlemiş gözleri benimkilerle buluştu, ecstasy ile donuklaşmıştı.

"Oh... Tanrım!" Sesi kırıldı ve gözleri büyüdü, ben onu acımasızca parmaklayarak orgazmın eşiğine getirene kadar, vücudu önümde titriyordu. Sonra istismar edilmiş meme ucunu ağızma aldım ve ısırdım. O yere yığıldı.

Boşalırken tekrar tekrar nefes nefese kaldı, iç duvarları parmaklarımı sıktı. Ben orgazmını uzatırken inlemeleri hıçkırıklara dönüştü ve nefes nefese kalarak kollarımın arasına yığıldı.

Tanrım, tutkuyla kıvranırken Rosy kadar güzel görünen bir kadınla hiç tanışmamıştım. Kontrolüm zaten ölümle karşı karşıya olduğundan, üstüne çıktım ve kendimi dengeledim. Ellerimle bacaklarını olabildiğince genişçe açtım. Bunu yaparken keskin bir nefes aldı ve gözlerinde belirsizlik gibi bir şey gördüm. Ama beklemek, bunun ne olduğunu ve neden olduğunu düşünmek için çok zordu, belki de bağımlılığı onu zorlamadan benim arzumla eşleşemeyeceğini düşündüğü içindi. Onun yanıldığını kanıtlamak üzereydim.

Onun üzerine uzandım, ellerimi başının iki yanına koydum, gözlerine baktım, böylece tek gördüğü ben oldum. Başka hiçbir erkek. Sadece ben.

Sonra, gözlerini sabitleyerek, bu sefer yavaşça içine girdim, tadını çıkarmak ve daha önce yaptığım gibi kendimi doyurmak istemiyordum. Ama o beni sıkıca sarıyordu. Çok ıslaktı. Çok sıcaktı. Göz bebekleri genişlemiş, odanın loş ışığında siyah görünüyordu ve ellerini bana doğru kaldırıp parmak uçlarını göğsümde gezdirdiğinde, titreyen bendim.

Sanki parmakları ruhumu okşuyordu ve bu çok fazlaydı. O çok sıcaktı. Sanki çıplak ellerimle bir alev tutuyordum. Bir kez, iki kez ittim, sonra içinden çıktım ve onu önüme çevirdim, sırtı bana dönük olsun diye.

Nazikçe bileklerini ellerimle tutup arkasına çektim ve bir elimle belinin alt kısmında tuttum. Bana dokunmasına izin veremezdim, öyle değil.

Bileklerini sabit tutarken, diğer kolumu beline doladım ve onu dizlerinin üzerine çöktürdüm. Titriyordu, başı yastığın yanına dönmüştü.

"Santos..." Sesi gergindi. "Bilmiyorum... Bunu tekrar hissedebilecek miyim, bilmiyorum."

Bacaklarının arasına girdim, kaygan tenini buldum, derinlemesine girdim, beni tutan ellerini titretip nefes nefese kalmasına neden oldum. "Hissedebilirsin." Sözler boğazımdan çıkarken boğuktu. "Hissedeceksin." Sonra hareket etmeye başladım, kalçalarımı geri çekip

kalçalarımı geri çekip daha sert, daha hızlı itmeye başladım, zevk artmaya başladı, yok ediciydi.

İnledi. Gözleri kapanmıştı, kirpikleri kızarmış yanaklarına değiyordu, ağzı açıktı. "Yapamıyorum." Sadece bir fısıltıydı. "Yapamıyorum."

Ama elbette yapabilirdi. Rosy, bağımlılığı olmasaydı çoklu orgazm olamayacağını düşünüyordu. Bu kadar tahrik olmasaydım gülerdim. Onun yanıldığını kanıtlamak için bu anı iple çekiyordum. O zamandan beri her adımında benimle birlikteydi ve şimdi de benimle olacaktı. "Orgazm olacaksın tatlım ve bunu benim adımı haykırarak yapacaksın."

Serbest elimle ona uzandım, elimi karnına koydum ve sonra uyluklarının arasına kaydurdum, klitorisini buldum ve okşadım, yavaşça ileri geri hareketlerle ondan boğuk bir çığlık kopardım. Ve hareket etmeye devam ettim, derinlere doğru itmeye devam ettim, etrafımı saran sıcaklığında, beni parçalayan zevkte kendimi kaybettim. O benim altımda kıvrılıp yaylanana kadar ona dokunmaya devam ettim, o da yastığa orgazmını haykırdı. "Santos!"

Ancak o zaman kendimi bıraktım, ona daha hızlı, daha sert girmeye başladım. Ve kendi orgazmım beni tamamen yok etmeden hemen önce, çok garip bir düşünce geldi aklıma.

Gençken, cennetin güzel bulutlarla dolu geniş bir alan olduğunu düşünürdüm — arkadaşlarımla kamp yaparken ya da yeni tüfeğimi denerken. Sonra Amerika'dan ayrıldıktan sonra, yaşlandığımda ve soruşturma güçlerine katıldığımda, en umutsuz görevlerde ölümle yüz yüze geldiğimde bile, bir daha bu konuyu hiç düşünmedim.

Ama şu anda, bu yatakta, onun sıcaklığının derinliklerinde, kulaklarımda onun çığlıkları varken, cennetin şu anda burada olabileceğini düşündüm.

Rosianna bana sarılmışken.

.

BÖLÜM 32. AYNI AMA FARKLI.

ROSIANNA

Santos ve benim az önce yaptıklarımızdan dolayı vücudum jöle gibi yorgundu. Yatağa uzandım, vücudum son orgazmımdan dolayı hala titriyordu. Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Vücudumun ısrarcı talepleri olmadan ilk kez seks yapıyordum. İlk kez başka bir dürtü olmadan bir erkekle yatıyordum. Harika bir duyguydu. Çok güzeldi. Aynı ama çok farklıydı. Sevgiğin bir erkekle sevişmek böyle bir şey olmalı.

"Sessizleştin," diye mırıldandı Santos, bir kolunu bana dolayarak yanımda uzanmış halde. Beni kendine yaklaştırdı, başım göğsüne yaslanacak şekilde.

"Sadece düşünüyordum," diye iç geçirdim, ona daha da yakınlaşarak. Sarılmak. Çok güzel bir duyguydu.

"Ne düşünüyorsun?" Elini saçlarımin arasında gezdirdi ve ben titredim, yeni bir şey öğrendim. Kafamın ortası çok hassastı.

"Onları bir dolara satacağım," diye alaycı bir şekilde fısıldadım.

O burun kıvırdı ve düşüncelerinde eğlence duyduğumu hissettim. "Bir dolar, ha?"

Nefesimi bıraktım. "Seninle birçok ilk şeyi yaptım," diye isteksizce fısıldadım.

"Gerçekten mi?" Sesinde inanmazlık vardı.

Dudaklarım gülümsedi. "Birkaç yıl önce ilk öpücüğüm sendin. İlk ön sevişmem sendin. İlk sarılmam ve ilk kucaklaşmam sendin. İlk aşkım sendin. İlk duygularım sendin. İlk sevişmem sendin." Gözlerim onun gözlerine takıldı ve yüzünde benim itirafımdan duyduğu zevk ve gurur parıldadığı için kızardım.

"Gerçekten mi? Ön sevişme ve sarılmalar mı?"

"Mmm. Gerekliğinde bağımlılığımı besler ve geriye bakmadan yoluma devam ederdim."

"O zaman sevindim." Bir süre durdu. "Sen de benim ilkimsin."

Bu sefer benim burnumu çekme sırasıydı. "Tabii, doğru. İlk dört bin kadının." Sesimdeki acıyı gizleyemedim. "Kadın düşkünü," diye mırıldandım.

Gülünce göğsü kulağımın altında titredi. "Kadınları kastetmedim. Tabii, altı yıl önce bile bakir değildim..." Ona erkek fahişe demek için tekrar ağzımı açtım, ama o hızla devam etti. "...ama sen de benim ilk aşkım. İlk duygularım. İlk sevişmem. İntim olduğumuzda, başka hiçbir kadınla o kadar büyük bir zevk hissetmedim."

Sözleri göğsümü ısıttı ve ona daha da sokuldum. "Benim için de öyle," diye itiraf ettim.

"Yani, tekrar bir çift olduk, değil mi?"

"Ne?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Rosy... Senin evinde sana söylediğim sözler için özür dilerim. Mantıksız ve aptalcaydı. Doğru düşünemiyordum." Son kısmı mırıldandı.

Biraz gerildim. Sonra rahatladım. "Önemli değil. Seni anladığım için daha çok incindiğimi düşünüyorum." Bir süre durdum. "Birlikte olamayız, Santos. Şu anki halimle olmaz. Ben seks bağımlısıyım, sen de kadın düşkünüsün. Birlikte kalacağımızın garantisi yok," dedim açıkça.

Sessizlik. Sonra "Denemeden bilemeyiz. Beni bahane olarak kullanma, Rosy. Sen olursan kalabilirim. Yapışkan gibi yapışırım," dedi düz bir sesle.

Nedense, onun yalan söylemediğinden emindim. "Ya iş seyahatine çıkman gerekirse? Ya bir hafta kadar senin orada olmanı gerektiren acil bir durum olursa? O zaman ne yapacağım?" Yüzümdeki acı ifadesini görmesin diye yüzümü göğsüne gömdüm. "Başka biriyle yatmak zorunda kalırım, ama o zaman suçluluk duygusu ve duygusal acı beni öldürür." En büyük korkumu dile getirirken, kolum istem dışı olarak onu daha sıkı sardı. "Ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum, Santos. Sen de bana yardım etmelisin. Buna dayanamıyorum... sana bağlıyken başka bir erkeğin pis ellerinin bana dokunmasına izin vermek zorunda kalmak. Buna dayanamıyorum," diye fısıldadım.

Kalbimde, en büyük korkum, ilişkimizin durumu ne olursa olsun, başka bir erkeğin dokunuşuna asla katlanamayacak olmamdı. Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyordu.

Santos yüzümü yukarı doğru çevirerek gözlerimizin karşılaşmasını sağladı. "Seni seviyorum, Rosianna. Seninle olmak istiyorum. Seninle olmak zorundayım." Gözlerimin içine bakarak, "Asla, asla acı çekmeni veya incinmeni istemiyorum. Eğer

ben çok uzakta olduğum ve sana yardım edemediğim bir durum olursa, başka bir erkekle açlığını gidermeni istiyorum."

Başımı kaldırıp ona şok olmuş bir şekilde baktım. "Sen... sen ciddi misin?" dedim, onun ifadesini inceleyerek.

"Ciddiyim. Seni uyuşturulmuş halde gördüm, Rosy. Hayır, bir daha asla o şekilde acı çekmeni istemiyorum. Evet, başka biriyle birlikte olman canımı yakacak, ama bunu anlayışlı bir yetişkin gibi kabullenmek zorundayım."

Ona bakarken, benim için hissettiği duyguların derinliğini gerçekten anladım. Bu kararın onun için ne kadar zor olduğunu gördüm ve gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı. O anda kendi kararımı verdim.

Asla başka bir erkeğin kollarına atılmayacaktım, bu beni öldürse bile.

"Ben de seni seviyorum, Santos," diye fısıldadım ve kollarımı boynuna doladım. Tanrım, hatırlayabildiğim kadarıyla hiç bu kadar duygusal olmamıştım.

Benden uzaklaşarak, bana bakmamı sağladı. "Bana söz ver." "Ne?"

"Bir daha asla bu şekilde acı çekmeyeceğine söz ver." "Ama..."

"Başka seçeneğin kalmadığında ne yapman gerekiyorsa yapacağına söz ver," diye ısrar etti. Yüzünde şaka ya da gülümseme yoktu. Çok ciddiydi.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım.

Yüzü gevşedi. Parmaklarıyla akan gözyaşını sildi. "Bağımlılığın için bir çare bulacağım, Rosy."

Oh. İşte imkansız görev geliyor. "Tedavisi yok, San. Tüm dünyayı aradım. Bir tedavi bulmak için çok para harcadım."

"Doğru yerlerde aramadın ve en son ne zaman aradın?"

Gözlerimi kaçırdım, o anıyı kafamdan silmeye çalışarak. "Üç yıl önce vazgeçtim. Üç yıl aradım. Tedavisi yok," dedim acı bir şekilde. "Bunu kabullendim ve doktorlarımdan birinin dediği gibi, zamanla geçeceği umuduna sarılıyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü her şey başladığında dürtülerim daha şiddetli ve daha sık oluyordu."

Sessizlik. "O zamanlar sizin ve aileniz için çok zor olmuş olmalı. Clarissa teyze..."

"Öyleydi. Çektiğim acılar ve dürtüler yüzünden annemi yavaş yavaş kaybettiğimi fark ettiğimde, anneme son kan kaybı yaşadığımda iyileştigiime inandırdım."

Santos dudaklarını büzdü. "Bu kelimeyi iki kez söyledin, ama ben hala ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle, bunu açıklamak için bir yol aradım. "Doktorlar vücudumdaki tüm kanı boşaltıp yenisini koyuyorlar."

"Ahh..." Anlayarak başını salladı.

"Bu sadece bir veya iki hafta işe yarıyor, sonra dürtü geri geliyor. Bunu sürekli yapardım, ama doktorlar bunu kesinlikle tavsiye etmediler. Çok tehlikeli olduğunu ve bir şeyler ters gidebileceğini söylediler."

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine dudaklarımızı birleştirdi ve beni öpmeye başladı.

O anda, Santos'un pcğnden başka hiçbir şey yoktu, neredeyse bir saat önce beni pmediğini zamankinden tamamen farklıydı.

Bu, birbirimizin kollarında olduğumuzda ortaya çıkan, çatırdayan elektrik, değışken kimya karşısında teslim olmakla ilgiliydi. Benim uyuşturu cu etkisindeki yakınlık arzumla hiçbir ilgisi olmayan bir kimya.

Öpücük yakıcı ve hamdı, yumuşak dudaklarının benimkine dokunması beni bir alev gibi tutuşturdu. Dilini ağzıma soktu, kibirli ve talepkar bir şekilde, sıcak kayması beni nefes nefese bıraktı.

Başımı biraz geriye eğerek açığı derinleştirdim, onun istediğı her şeyi almasına izin verdim, sonra karşılığında ben de aldım. Dünyanın geri kalanı yok olurken, onun baş döndürücü, alkollü tadını keşfettim.

Her şey kaybolurken. Gemişim. Onun ayrılışı. Deneyimlerim. Gelecek.

BÖLÜM 33. ÖNCELİK.

SANTOS

Onun tadını alamazsam ölecekmişim gibi onu öptüm. Ya da belki de ölecektim. O kadar duyarlıydı ki. O kadar şehvetliydi ki. Sanki yıllardır benim öpücüğümü bekliyormuş gibi ağzını benimkine açtı.

Sonra ellerini göğsüme koydu ve sıkıca tutundu, sanki bacaklarımın arasına girmişim gibi tüm vücudu titriyordu.

Tamam, artık duşa gitme zamanı, çünkü bulunduğumuz yeri ne kadar sevmiş olsam da, ilk turdan sonra hala yapış yapıştık. Onun lezzetli çıplak vücudunun her santimini tatmak istedim.

"Duş. Hemen," diye inledim, dudaklarımı onunkilerden ayırarak.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadı ve ayağa kalktı.

Onu kucağıma aldım, ayağa kalktım ve banyoya açılan kapıya doğru yürüdüm.

Duş geniş ve beyaz fayanslıydı. Sıcak suyu açtım, kalan giysilerimi çıkardım ve onu da duş kabinine çektim. İlk başta, zarif parmaklarını göğsümde gezdirerek bana dokunmaya çalıştı, ama ben bileklerini sıkıca tuttum ve başımı salladım.

"Hala benim sıram," dedim sertçe ve onu bıraktım.

"Hile yapıyorsun. Benim sıram hiç gelmiyor." Bunun üzerine sevimli bir şekilde dudaklarını bükerek somurtmaya başladı, ama ben gülerek onu görmezden geldim ve bir avuç dolusu duş jeli aldım.

Sonra onu yıkamaya başladım, ellerimi vücudunun her yerine kaydırarak cildini okşadım. O küçük, mükemmel göğüsleri okşadım ve başparmaklarımla meme uçlarını ovuşturdum, ellerimi titrek karnından aşağıya, uyluklarının arasındaki koyu renkli kıvrımlara doğru kaydardım.

Parmaklarımla onun merkezindeki kaygan kıvrımları okşarken titredi, sert küçük klitorisini buldum ve parmak ucumla nazikçe okşadım. Nefesini tuttu, kollarımı sımsıkı tuttu, saçları omuzlarına ağır ve ıslak bir şekilde sarkıyordu.

"Sana dokunmama izin ver," diye fısıldadı, kollarımda titreyerek. "Lütfen, Santos."

"Neden?" Klitorisini tekrar okşadım. "Bunu sevmiyor musun?" "Seviyorum, ama... seni gerçekten dokunmak istiyorum."

"Çok yazık." O sıkı sinir demetine bastırdım ve ondan bir nefes daha aldım. "Hala benim sıram."

Bir süre onunla oynadım, dokunuşlarıma tepki olarak yüzünde beliren yoğun zevk ifadesini büyülenmiş bir şekilde izledim. O kadar savunmasızdı ki, benden hiçbir şey saklamıyordu. Bu, göğsümü sıkıştırdı.

Donald'la da böyle miydi?

Tanıdık bir kıskançlık duygusu içimi kapladı ama onu bastırdım. Bu duyguyu görmezden gelerek, onu beyaz fayanslara yasladım, sonra önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Onu tatmak, onu kızdırmak, onun beni deli ettiği kadar onu da delirtmek istedim — birlikte olduğu diğer tüm erkekleri unutturmak istedim. Öne eğildim ve ağzımı karnına bastırdım, karnından akan suyu ve Rosy'nin hafif tuzlu tadını tattım. Çok lezzetliydi ve daha aşağı indim, dilimi cildinde gezdirerek bacaklarının arasındaki ıslak buklelere kadar indirdim. Titredi, parmak uçları başımın yanlarına kondu ve hafifçe orada durdu.

"Çılgılık atma." Ona baktım ve gülümsedim. "Clarissa teyze ve tüm ev çalışanlarının buraya koşmasını istemeyiz, değil mi?"

Dudaklarını ısırdı ve başını salladı. Gerginliğini hissedebiliyordum, sanki sesini kontrol edebilecek mi emin değilmiş gibi kasları gerginleşmişti. Eminim ki kontrol edemiyordu. Rosy canlı bir tel gibiydi.

Yumuşak bir sünger avucuma alıp ona uzattığımda, kibirli sırtıtışına karşı koyamadım. Anlayarak kızardı, sonra bana öfkeyle baktı. Tıkaçları aldı ama ağzına sokmadı. Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım. Uyluklarının üst kısmını kavradım, başparmaklarımla nazikçe açtım. Yine bir titreme geçirdi ve ben bunu çok sevdim. Düşün buharlı ortamında nefesinin ne kadar hızlı ve çaresiz hale geldiğini sevdim. Eğildim, cinsel organının ortasından yukarı doğru bir yol çizerek yaladım, tüm o tuzlu ıslaklığı tattım, tadı dilimde patladı ve en iyi alkolün verdiği etki gibi doğrudan beynime gitti.

Klitorisini biraz daha okşamak, onu inletmek istedim, ama kendimi tutamadım, daha da eğildim ve dilimi onun içine derinlemesine ittim. Başımın iki yanındaki parmak uçları sıkılaştı ve o yine inledi, kalçaları ağzıma doğru yükseldi. Ama bu yetmedi, bu yüzden bir elimi

uyluklarının arkasına, sonra dizinin arkasına kaydurdım ve bacağına omzumun üzerine kaldırdım. Onu daha geniş açarak daha derin tadını alabildim.

"Santos..." Benim adım çaresiz bir iniltiyle söyledi, fayanslara doğru eğildi, ben dilimle onu çalıştırırken, onu sikerek, başımı ölümcül bir tutuşla tuttu. "Tanrım... bu... yapamıyorum..."

Ama ben dinlemiyordum. Ona kapılmışım. Tuzlu, tatlı tadına, sıcaklığına. Zirveye yaklaşırken vücudunun titremesine ve sallanmasına. Zirveye ulaştığında ağızındaki tıkaçla çığlık atmasını ne kadar çok istediğime.

Bu yüzden ağzımı olduğu yerde tuttum ve parmaklarımı devreye soktum. Klitorisini okşadım, dilimin hareketlerine uyumlu olarak daireler çizip onu tahrik ettim. Çok şiddetli titriyordu. Titreyen elinin, yanına düşürdüğü süngeri alıp ağzına soktuğunu gördüm.

Çok geçmeden tüm vücudu kaskatı kesildi ve boğuk bir çığlık duyuldu. Sonra kalktım ve onu kucakladım, titrek bedenini kollarımın arasına alıp odaya geri taşıdım. Kurulanmamızı sabırsızlıkla bekliyordum. Onun bunu yapmasını çok istiyordum.

Onu yatağa yatırdım ve arzuyla hafifçe titreyen ellerimle bacaklarını ayırdım. Onun ıslak sıcaklığına daldığımda dudaklarından bir inilti kaçtı. Bacaklarını olabildiğince geniş tutarak, kafam bulutlarda, ona tekrar tekrar girdim. Ona doyamazdım. Üçlü ya da grup seksinden aldığım zevk bile onunla yaşadığım zevkle kıyaslanamazdı.

Gözleri kapalıydı, vücudu gevşek ve istekliydi. Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekerek tutkulu bir öpücük verdi. Dilim onun diliyle birleşti ve üstünlük için savaştı, vücudum ise onun vücudunu ele geçirmiş, neredeyse kontrol edilemeyen bir hızla ona girip çıkıyordum. Zirveye ulaştığımda onu da yanımda götürmeye kararlıydım. Uyuşturucu gibi bir arzunun sisinde, ezici bir hisle dolu dakikalar geçti. Çekilip, ikimizi yuvarladım.

Rosy sırtı bana dönük yan yana yatarken, bacağına kaldırdım, bir elimle tutarken tekrar ona girdim, o tekrar tekrar titrerken öpücüğünü özledim.

"Oh... Tanrım... Oh... Tanrım...!" diye inledi, benimle birlikte hareket ederek. Başını eğdi ve avucunu yanağıma koyarak, ateşli bir öpücükle dudaklarımızı birleştirdi.

Neredeyse hemen, yüzünü yatağa gömerek, etrafımda şiddetle parçalanırken yüksek çığlıklarını bastırmak için uzaklaştı.

Ancak o zaman, çılgın bir unutkanlık sisinin beni sarmasına izin verdim. Onun içine derinlemesine girerken boynunu ısırđım.

O, ipleri kopmuş bir oyuncak bebek gibi orada yatıyordu, ben onu kollarıma çekince vücutumuz terle kaplandı.

Neredeyse hemen uykuya daldı ve yüzümde yayılan yorgun gülümsemeyi durduramadım. Kızımı son derece yormuştum. Kahretsin, birbirimizi yormuştuk.

Umarım Clarissa teyze tüm bu olanları uyuyarak atlatmıştır. Ben de çok emeden uykuya daldım.

Uyandığım da neredeyse şafak sökmek üzereydi ve Rosy hala derin uykundaydı. Kıyafetlerimi alıp kendi odama gitmeden önce alına bir öpücük kondurdum.

Ev sessizdi, oda daha da sessizdi. Saate baktım, sabah altı olmuştu.

Benim olan küçük çantayı aldım, yanımda getirdiğim ve işçilere buraya getirtmiş olduğum dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

şu konularda çalışmaya başlayabilirim:

1. Jason'ı nasıl bulabilirim?
2. Marde'yi nasıl bulabilirim?
3. Rosy'nin tedavisini nasıl bulacağım.

Üçünün sırası u m urumda değildi. Hepsi gündem ve önceliklerdi.

.

BÖLÜM 34. ...ANNE!!!

Clarissa teyzemle birlikte kahvaltı masasına oturduk ve kahvaltımızı yaptık. Hafta sonu olduğu için kimse bir yere gitmek için acele etmiyordu. Rosy hala uyuyordu ve saat 9 olmuştu. Onunla vakit geçirmek istesem de, uykusunu bölmek istemedim.

Bunun yerine, teyzemle vakit geçirdim. Onun oyununu oynadık ve sonra bana Paris'te geçirdiğim yıllarımı anlatmamı istedi.

Televizyon izlerken "Tüm heyecan verici detayları" dedi mutlu bir şekilde.

Ayrıntılara girerek, ajan olarak geçirdiğim tüm günlerimi anlattım. Kahve içmek istediğim için kahve makinesine gittim ve sıcak bir sade kahve yaptım.

"İşyerinden para çalan ve ortadan kaybolan bir adam vardı. Çok büyük bir meblağdı ve yönetim bizi bu işe bulaştırdı. Adamı dağın ortasında yakaladık ve geri getirdik," dedim kendimi beğenmiş bir şekilde.

"Gerçekten mi!" diye haykırdı teyzem, gerçekten ilgilenmiş bir şekilde. Keyif alıyordu.

Fransa'nın sofistike yerlerinden birinde yaptığımız bir görevi ona anlatırken kapı açıldı ve Rosy dışarı çıktı.

Tanrım, Rosy gibi en basit kıyafetleri bile bu kadar yakışan bir kadın görmemiştim. Kadının vücudu, sanki onun için özel olarak yapılmış gibi her kıyafete uyuyordu.

Adımlarının biraz sıra dışı olduğunu fark ettim. Benim dışımda kimsenin fark edemeyeceği kadar küçük bir farktı, çünkü onun hakkında her şeyi biliyordum, aristokratlar gibi zarif yürüyüşü de dahil.

"Rosy! Sonunda bizimle birlikte yaşamaya karar verdin." Clarissa teyze ona gülümsedi.

Annesinin yanına yaklaşp alnına bir öpücük kondurdu. "Günaydın anne."

"Günaydın tatlım. Glory, yemeğini hazırla!" Annesi sesini yükseltti ve ev işçisi olumlu bir şekilde cevap verdi.

"Üzgünüm, uyuyakalmışım. Bir şey kaçırdım mı?"

"Oh, pek bir şey yok. San bana Paris'teki günlerinden bahsediyordu. En sevdiğim oğlum gerçekten heyecan verici bir hayat sürüyor, değil mi?" diye bana yöneldi.

Ona gülümsedim ve başımı salladım, sıcak kahveden bir yudum aldım. Rosy bana gülümsedi, ben de ona göz kırptım çünkü teyzemin bakmadığını biliyordum. Yemek masasına doğru yürümeye başladı.

Teyzem konuşmaya başladı. "Gece yarısı tuvalete kalkmak için uyandım ve..."

Rosy hiçbir şey yokken ayağı takıldı ve neredeyse düşüyordu, ben de ağzıma götürdüğüm kahveyi döktüm.

"Siktir!" Sıcak kahve cildimi yakarken deri koltuktan fırladım.

Rosy hala dengesini sağlamaya çalışıyordu. İkimiz de annesine dehşetle baktık ve kadın bize gerçek olamayacak kadar masum bir yüzle bakıyordu. Gözleri parlıyordu.

"Dediğim gibi, gece yarısı tuvalete kalkmak için uyandım ve Rosy'nin odasından bir ses duydum..."

"Anne!" Rosy'nin yanakları kıpkırmızıydı. Yüzündeki utanç ifadesi, benim yüzümde de aynısı olmasaydı komik gelirdi.

Clarissa teyze dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Yazıklar olsun size."

Oh, kahretsin. Bu yakalanmak değilse, neyin yakalanmak olduğunu bilmiyordum.

Rosy ve ben, çikolata kavanozunu çalmaya yakalanan iki çocuk gibi başımızı eğdik.

"Rosy'nin odasına gitmedim. Neden Rosy'nin odasına gideyim ki?" Kendimi yalan söylerken buldum. Kim bilir, belki bu durumdan kurtulabilirim.

Rosy'nin annesi gözlerini devirdi. Açıkçası, söylediklerime hiç inanmamıştı. Rosy o kadar üzgün görünüyordu ki, yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemedim. O da bunu fark etti ve bana "ne bu kadar komik?" diye bağırarak sert bir bakış attı. Bu, içimdeki kahkahayı tutmamı daha da zorlaştırdı. Kahkahayı bastırmak için avucumu yüzüme götürdüm.

"Neden Rosy'nin odasına gidersin ki? Neden Rosy'nin odasına gidersin ki? Hmm... bir düşüneyim..." Clarissa teyze düşünüyor muş gibi yaptı. "Oh, bir bakalım... tavşanlar gibi sevişmek için!"

"Tanrım! Anne!" Rosy, yerin açılıp onu yutmasını istiyor gibi görünüyordu. Dudaklarımdan çıkan kıkırdamayı engelleyemedim.

"Eh, ikiniz tavşanlar gibi seviştiniz," diye mırıldandı, bize öfkeyle bakarak.

"Yapmadık!" Rosy ve ben aynı anda cevap verdik.

Sert bakışları hiç değişmedi. "Utan kendinden, Santos! Kendi evimde kızımı öldürmek istedin. Utan kendinden."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Boğazımı temizledim ve onun önünde kalan onurumu kurtarmaya çalıştım. "Düşündüğün gibi değil, teyze."

"Kuşlar da uçmuyor," diye homurdandı.

Tanrım! Annemin en kötüsü olduğunu sanıyordum.

ROSIANNA

Annem beni öldürdü. Tamamen öldürdü. Ve o pislik Santos da işleri kolaylaştırmaya çalışmıyordu.

Yemek sandalyesine doğru yürüdüm, oturdum ve kirpiklerimin altından anneme baktım. Başını sallıyordu, ama yüzünde bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. Bizi kızdırmaktan çok keyif alıyordu.

"Siz ikinizin 'arkadaş' ya da 'arkadaşlık ötesinde bir ilişki'den daha kalıcı bir ilişki kurmayı düşünseniz iyi olur, yoksa Mariah'ya bunu anlatırım," dedi annem.

Santos ve ben birbirimize dehşetle baktık. O anneme döndü ve ikimiz aynı anda başımızı salladık.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi Santos. Annemin kim olduğu önemli değildi, annesinin annesine karşı hiçbir şansı yoktu.

Annem hala sorgulama modundaydı. Kayıtsız bir şekilde sordu: "Peki, siz iki genç ne diyorsunuz?"

Yine başımı eğdim. "Santos ve ben şu anda bir ilişki içindeyiz," diye mırıldandım. Günümüzde hangi kadın annesiyle böyle bir durumda kalmış olabilir ki?

Annem o anda geniş bir gülümsemeyle, "Oh... Ciddi bir ilişki mi?" diye umutla sordu.

"Çok ciddi," diye onayladı Santos.

"Vay!" diye haykırdı gülümseyerek, bana bakarak. Yemek sandalyesine doğru yürürken ve oturduğumda ona dik dik bakmaktan kendimi alamadım.

O ve Santos, çuvaldan çıkmış kediler gibi sırtlıyorlardı. Lanet olsun, adamın neden bu espriyi paylaştığını anlamıyordum. Sanki kendimi becermişim gibi değildi. Ona karanlık bir bakış attım. O daha da geniş bir sırıtışla karşılık verdi.

Annem tekrar konuşmaya başladı. "Eğer teselli olacaksa, tuvaleti kullanmayı bitirir bitirmez hemen yatağa gittiğimi bilmeni isterim."

"Ah, *anne...*" diye inledim ve kızarmış yüzümü masaya gömdüm.

Onun yüksek sesle burun kıvırdığını duydum. "Neden genç nesil, seksin kendi nesillerinde icat edildiğine inanmak istiyor acaba? Charles ve ben hala çıkarken, o senin büyükannenlerin evine gelirdi ve..." Cep telefonu çaldığında sözünü kesti. Annemin babamla ilgili konuşmalarını dinlemekten kurtardığı için arayan kişiye minnettardım. "Bu telefonu açmam lazım," dedi cep telefonuna baktıktan sonra. Sonra çalışma odasına gitti.

"Kahvaltıdan sonra evime döneceğim!" diye arkasına seslendim. Ofisinin kapısının arkasında kaybolmadan önce kahkahası yankılandı.

Santos kanepede uzanmış, geniş bir gülümsemeyle kendinden çok memnun görünüyordu.

Yine başımı eğdim. Annem beni öldürdü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35. BOŞ HAYALLER...

Santos, babasıyla iş konuşmak için hastaneye gitmek zorundaydı, bu yüzden öğleden sonra ayrıldı, ama önce beni mutfağın hemen dışındaki evin gizli bir köşesine sürükleyip ateşli bir şekilde öptü.

"Oraya vardığında beni ara," diye fısıldadım, nefesimi kesen öpücüğün ardından.

"Arayacağım," diye gülümseyerek cevap verdi, sonra annemi odasında görmeye gitti ve ayrıldı.

Sonunda eve dönmeye hazır olduğumda akşam geç olmuştu. Uzun zamandır biriken postaları düzenlemem gerekiyordu.

"Ne zaman tekrar ziyarete geleceksin?" diye sordu annem beni arabama götürürken.

Dönüp ona gülümsedim ve fiziksel durumunu gözlemledim. Gülümsemem genişledi. "Bir dahaki sefere ne zaman salona gideceksin?"

Mükemmel manikürlü eli otomatik olarak bakımlı saçlarına gitti. "Uzun zaman oldu. Baban henüz dönmemişse, bu hafta sonu Mariah'yla gideceğim galiba."

"Tamam, ben de gelirim." Onu kucakladım. "Eve vardığımda seni ararım."

Sessizlik. Sonra, "Seni bu kadar mutlu görmek çok güzeldi, bebeğim. Birinin seni mutlu ettiğini bilmek bana huzur veriyor. Tabii ki o kişi benim en sevdiğim, kalbimdeki oğlum."

"Ah, anne." Kendimi tutamayıp ona tekrar sarıldım. "Seni mutlu görmek beni de mutlu ediyor."

Uzun, parlak, koyu renkli saçlarımı okşadı. "Sen kaçırıldığında dünyanın sonu geldi sandım. Her gün hayatta olman için dua ettim. Durumunun ne olduğu umurumda değildi. Tanrı'ya, 'Sadece bebeğimin hayatta olmasını ve geri dönmesini istiyorum' dedim. Bana cehennem gibi gelen üç gün geçirdim." Yüzüme bakmak için geri çekildi ve yanağını avucuyla okşadı. "Sonra geri döndün ve kalbim tamamen parçalandı. Seni hastanede ve sonraki haftalarda evde o halde görmek... Çok acı vericiydi."

"Artık her şey yolunda olduğu için mutluyum anne," diye fısıldadım, onu sakinleştirmek için en iyi yol bu olduğu için yalan söylemekten çekinmedim.

Hiçbir anne, kızının benim yaşadıklarımı yaşamasını izlememelidir. Hiçbir anne, omuzlarında böyle bir yük taşımamalıdır.

"Eve vardığında beni ara," dedi sonunda, benden uzaklaşarak. "Seni çok seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve arabaya doğru yürüdüm.

Santos'la konuşup vedalaştıktan sonra eve dönüyordum. Birkaç dakika önce birlikteydik ama sesini duymak bana iyi geldi.

Evime geldiğimde, sessizliğe şaşırdım. Küçük kedim Milky neredeydi? Milky çok vahşi bir kedi idi ve sürekli serbestçe koşmayı severdi, ama birkaç gün sonra her zaman eve geri dönerdi.

Sonraki bir saat boyunca temizlik ve yemek pişirmekle meşgul oldum. Sonra kendimi işe gömdüm.

Çalışırken üç gün bir anda geçti. Sadece birkaç içki içmek, bir şeyler yemek, ara sıra Santos ile konuşmak ve geceleri uyumak için ara verdim.

Dördüncü günün akşamı, sonunda biriken evrak işlerini bitirdim ve postalarımı düzenledim. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Yorgunlukla birlikte yalnızlık da geldi. Milky'yi tekrar hatırladım. Sonra Donald'ın numarasını çevirdim.

Donald'ın numarasını çevirdim.

"Rosy! Merhaba bebeğim," dedi, sanki onu uykusundan uyandırmışım gibi sesi boğuktu.

"Uykundan uyandırdığım için özür dilerim. Milky senin yanında mı?"

Donald'ın yumuşak kahkahası duyuldu. "Sen yokken son birkaç gündür o lanet kedi başka bir yere gitmeyi reddetti. O burada."

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. "Tamam, onu almaya geleceğim. Telesekreterimi de."

"Mesajlar aralıksız geliyor. Kişisel asistanın Fiona'dan bir mesaj var. Önemli bir kişinin seninle görüşmek istediğini söylüyor. Birleşmeyle ilgili bir şey."

"Oh. Gerçekten mi? Fiona'yı daha sonra arayıp bu konuyu konuşacağım. Her şey için teşekkürler Donald," dedim içtenlikle.

"Sen benim arkadaşısın. Son birkaç gündür çok özlediğim bir arkadaş," diye somurarak mırıldandı.

Gülmek elde değildi. "Annemi görmeye gittim. Az önce yaptığım makarna sosu ve sığır eti ile sana geleceğim."

"Kahretsin, sen bir hazinesin. Uzun zamandır açım. Hemen gel!" dedi ve ben de gülerek telefonu kapattım.

Donald ve ben her zamanki gibi yemek yiyip güldük. Bana son birkaç gündeki hayatını anlattı, ben de annemi ziyaretimi anlattım. Santos ve benim hakkımda konuştum.

O yine gülümsedi ve sessiz kaldı, ama sabahki dramayı anlatırken kahkahayı patlattı.

"Bu tam annen gibi. Onun burada geçirdiği birkaç günü ve tanışmamızı hala hatırlıyorum. O harika bir kadın," dedi Donald, yemeğini bitirirken.

Milky masanın üzerine atladı, boş tabağı pençeledi ve beyaz tüylerinden biraz döktü. Masadan yüzüme atladı. Onu kucağıma alıp yüzünü öptüm. "Ben de seni özledim, bebeğim. Son birkaç haftadır kötü bir ev sahibi oldum. Üzgünüm, bebeğim, çok meşguldüm," dedim kediye.

"Miyav." Bana sıkılmış bir bakış attıktan sonra tekrar atlayarak evin içinde zarifçe dolaşmaya başladı.

Gülümsemeyle onun gidişini izledim. "Demek Santos'la her şey yolunda?" dedi Donald, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

Başımı salladım, kalktım ve tabakları toplamaya başladım. "Evet, her şey gerçekten yolunda."

"Yani, artık çıkıyorsunuz?" diye sordu, yemek sandalyesinde rahatça otururken. Ama ifadesinde rahatlık yoktu. Endişeli görünüyordu.

"Çıkıyoruz," diye onayladım yumuşak bir sesle. "Santos'u her zaman sevdiğimi biliyorsun. Jason bana bunu yapmadan çok önce."

Hafifçe yüzünü buruşturdu. "O pisliğin benim soyadımı taşımasından gerçekten nefret ediyorum," diye düz bir sesle inledi.

"Bu yüzden sana Donald diyorum." Bir an durup, heyecanımı ona göstermeye çalıştım. "Oh, Donald, şu anda çok mutluyum. Özellikle de bu akşamki randevumuz için." Bunu söylerken tabakları mutfığa taşıdım. Oturma odasına çıktığımda Donald'ı huzursuz ve üzgün gördüm. Mutluluğum biraz azaldı. Onun neden böyle olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmak aptalca olurdu.

"Gerçekten üzgünüm," diye fısıldadım.

Yüzünde hüznü bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Her zaman bir gün uyanıp sen de beni sevmeye başlayacağın umudunu taşıyordum. Sanırım hepsi boş hayallermiş."

Ona yaklaştım ve elini tuttum. "Hayatında birçok kadın var, Donald. Aramızda bir şey olamazdı."

O burun kıvırdı. "Duyduğuma göre, Santos kadınlar konusunda Oscar kazanacakmış, ama yine de ikinizin ilişkisi gayet iyi gidiyor. Bana hiç şans vermedin," dedi. Üzüntüyle.

Doğru. "Haklısın. Gerçek şu ki, seni önemsiyorum Donald, ama sadece arkadaş olarak. Hiç kimseye karşı bundan daha fazlasını hissetmedim... o hariç." Santos'a sessizce atıfta bulundum.

Elini elimden çekti ve yüzümü avuçladı. "Çünkü beni hep uzak tutun. Birlikte yattığımız zamanlarda bile, gerçek bir yakınlık kurmamayı başardın." Bana yaklaştı, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Peki, ya şimdi seni öpersem?"

Ona gerçeği söyledim. "Hala hiçbir şey hissetmeyeceğim, Donald. Ama bağımlılığımı tetikleyebilirsin. Günlerdir ortaya çıkmaması hala beni şaşırtıyor."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Seni elde edebileceğim her şekilde elde etmek istediğimi söylersem, korkunç bir insan mı olurum? Sadece bir bağımlı olsan bile?"

O anda onun bana karşı çok güçlü hisler beslediğini anladım. Bunu hep biliyordum, ama hislerinin derinliğini hiç bilmiyordum. Ta ki o ana kadar.

Ondan uzaklaştım ve ona hüzünlü bir gülümseme attım. "Belki de bu kadar yakın ve dostça davranmayı bırakmalıyız, Donald. Seni daha fazla incitmek istemiyorum."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Arkadaşlığımızı mahvetmek için seni o kadar da istemiyorum, bebeğim," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Kendimi toparlamaya çalışacağım. Birkaç yeni kadınla takılmakla hallolmayacak bir şey yok," diye şaka yaptı.

Onun şakasına gülümsedim, ama zihinsel olarak geri çekiliyordum çünkü onun bunu gizlemeye çalışsa da, bunun onu daha da incittiğini görebiliyordum. Eğilip kedimi kucağıma aldım. "Gitmeliyiz, geç oldu." Birkaç adım attım ve döndüm. "Sen iyi bir adamsın, Donald."

"Bu bir iltifat değil," diye alaycı bir şekilde komik bir yüz ifadesi yaptı ve ben güldüm. O da güldü.

Milky'yi kapıya taşıırken vedalaştık. "Rosy?" diye seslendi.

Döndüm. "Mm?"

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, ben her zaman buradayım." Ona gülümsedim. "Biliyorum. Teşekkürler, Donald."

Ben dışarı çıkmıştım ki, "Ve bu akşamki randevunda bu kadar güzel görünmemeye çalış! Kim bilir, erkek arkadaşın birkaç beyin hücresi kaybedip seni bana geri gönderir belki!" diye bağırdı.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Santos'la randevuma hazırlanmak için eve dönmeden önce ona tekrar el salladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36. MASADAKİ YEMEKLER.

Santos ve ben birlikte keyifli bir akşam yemeği yedik. Rahat ve samimi bir ortamdı. Santos ve benim birlikte yediğimiz diğer yemekler gibi.

Sonraki üç hafta oldukça güzel geçti. Doğum günüm çoktan geçmişti. Yirmi beş yaşına girmiştım ve bunu kutlamayı reddetmişim. Santos beni dinlemedi tabii. O gece beni evine çağırdı ve bana söyleyecek bir şeyi olduğunu söyledi, ama beni bekleyen şey, güzelce dekore edilmiş bir mekan, hafif müzik ve hayatımda yediğim en iyi akşam yemeğiydi.

Ofiste işlerimi yetiştirmeye çalıştım ve az sayıdaki boş zamanımı Santos'la geçirdim.

Haftaların en mucizevi keşfi, benim bağımlılığım olduğu ortaya çıktı. Santos ile son kez yakınlaştığımızdan bu yana beş gün geçmişti, ama kendimi yepyeni hissediyordum. İyileştiğimden değil. Hayır, çünkü hala ara sıra etkilerini hissediyordum, ama sanki son birkaç ayda vücudumdaki ilacın etkisi büyük ölçüde azalmıştı. Bunu nasıl açıklayacağımı hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, bunun beni çok mutlu ettiği idi. Santos bile buna seviniyordu.

Cuma günü işten sonra arabama doğru yürürken onu düşünmek beni gülümsetti. Santos, benim bağımlılığımın tedavisini hala aradığını bilmediğimi sanıyordu. Bunun tedavisi olmadığını inanmıyordu. Onu ikna etmeye çalışmayı bırakmışım ve benim için pes etmediğini hatırladığımda kalbim eriyordu.

"Bayan Rosy! Bayan Rosy!" arkamdan tanıdık bir kadın sesi duyuldu.

Döndüğümde Fiona'nın aceleyle bana doğru geldiğini gördüm. Onu beklerken, dalgın dalgın araba anahtarımı oynatarak kafamı bulutlardan çıkarmaya çalışıyordum.

"İşte bir sonraki tekstil teslimatı için belgeler," dedi asistanım, nefes nefese yanıma gelerek.

"Sakin olmaya çalış, Fiona. Sana hep çok fazla çabalamayı bırakmanı söyledim," diye kızı azarladım. Yirmi iki yaşındaydı ve her zaman memnun etmeye çalışıyordu.

Bir yıldır benimle çalışıyordu. Daha önce bu kadar alçakgönüllü ve verimli bir genç kadın görmemiştim. Fiona'nın ben dönene kadar işleri halledebileceğini bildiğim için tatile gönül rahatlığıyla çıkıyordum.

Büyük gözlükleri ve başının üstünde topuz yapılmış saçları olsa bile, yine de çok güzel görünüyordu.

"Özür dilerim, Bayan Rosy. Onların sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden size ulaştıklarından emin olmak istedim."

Kol saatime baktım ve düşünerek dudaklarımı ısırdım. "Doğrudan eve gitmeyeceğim ve o belgelere evde ihtiyacım var. Onları benim için götürebilir misin?"

"Tamam, hanımefendi. Öyle yapacağım. Geri dönüp bugünkü işlerimi toparlayayım," dedi ve ben de başımı salladım.

SANTOS

İş yerinde yoğun bir gün geçirmiştim. Konferans ve yatırımcılarla toplantıdan sonra yorgun düşmüştüm ve eve gitmeye hazırdım. Yakında bir iş seyahatim vardı, ama hatırlamak bile istemediğim bir seyahatti.

Vardığımda kapı açıktı ve farklı bir huzur hissetmeye başladım. En güzel türden bir huzur.

Rosy buradaydı.

Onu görmeyeli beş gün olmuştu. Onunla birlikte olalı beş gün olmuştu. Sanki sonsuza kadar gibi gelmişti. Penisim bile benimle aynı fikirdeydi, çünkü sertleşmeye başlamıştı.

Evin içine doğru ilerlerken, taze kızarmış tavuk ve brokoli kokusu burnumu doldurdu. Valizimi oturma odasına bıraktım ve mutfaka doğru yola çıktım.

İçeri girdiğimde bana sırtı dönüktü ve ateşteki salataları kızartmaya odaklanmıştı, işini yaparken çok huzurlu bir şarkı mırıldanıyordu.

Mutfakta bu kadar rahat görünen bir kadın daha önce hiç görmemiştim. Rosy büyürken ev işlerinde yardımcıları vardı, ama bu onun ev işlerindeki becerilerini hiç engellemedi. En iyi yemekleri o pişirirdi.

Kapıda birkaç saniye durup ona baktım. Birkaç dakika sonra, sessizce arkasına yaklaştım ve "*Bum!*"

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye bağırarak, gözle görülür şekilde irkildi ve bir eli otomatik olarak göğsüne gitti.

Kendimi tutamadığım için gülmeye başladım.

"Beni korkuttun!" diye nefes nefese, bana alaycı bir bakış attı.

Kollarımı ona doladım ve burnunu öptüm. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum, ama akşam yemeğimizi yakmak istemiyorum."

Bana gülümsedi. "Hoş geldin. Günün nasıl geçti?" "Yoğun. Sana bahsettiğim konferansı hatırlıyor musun?"

" dedim, arkadan ona sarılarak, o da aşçısına dönerek.

Kızartmaların yanmaması için tekrar kaşığı kullanmaya başladı. "Ben de sevindim. Bir saat önce geldim."

"Günün nasıl geçti?" diye sordum, yine o çekici boynunu öperek.

Hafifçe titredi. "Neyse ki çok stresli değildi. Hala tekstil pazarındaki yeni büyük hitimiz için hazırlık yapıyoruz. Bence sorun olmayacak."

"İyi olacağını biliyorum. Son birkaç yıldır harika işler başardın. Seninle gurur duyuyorum, tatlım." Ona yapışık dururken, ellerimi ondan uzak tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Bu yüzden denemeyi bıraktım. Bunun yerine, gaza uzandım ve onu kapattım.

ROSIANNA

Santos gazı kapattığında, onu çok istediğim için nefesim kesilmiş bir halde "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Sanki onun varlığı her zamanki gibi bağımlılığımı tetiklemişti.

"Tahmin et," dedi ve dudaklarımızı birbirine bastırdı.

Onun tadı damak tadımı patlattı ve kaşığı tezgahın üzerine düşürdüğümün farkında bile değildim.

"Siktir," diye fısıldadı, öpücüğü derinleştirip beni mutfak masasına doğru itti. "Rosy,"

İnanılmaz bir şekilde, Santos açgözlülükle üzerime çökmüşken, ben masa örtülerinin arasında sırt üstü yatıyordum. Kumaşın esnediğini ve bağların açıldığını hissettim. Cesurca mantığımı toplamaya çalışıyordum. Yemeğim yanabilir ve...

Dudaklarımdan bir inilti koparken, gözlerimi kapattığımda yıldızlar patladı ve onun penisiyle beni deldiğini hissettim.

"Lanet olsun, çok iyi geliyor," diye inledi Santos, dudaklarımızı birbirine yapıştırarak. Geri çekildi... ama hemen sonra, gözlerimden başka bir yıldız patlayacak kadar güçlü bir şekilde tekrar içeri girdi.

Gözlerimi kocaman açtım ve onun gözlerine baktım. Kalçalarının derin, şiddetli hareketlerine tekrar tekrar nefes nefese kaldım. Zevk... Tanrım, zevk!

Yüzümü izliyordu. Gözleri kısılmış, arzuyla parlıyordu. Elleri kalçalarımın altındaydı, beni tutarken, vücudu içime girip çıkarak beni tamamen ele geçiriyordu.

"Santos!" Zevkten parıldıyordum. Bacaklarımı daha da açarak onu içime aldım. Kalçalarım titreyerek yükseldi ve onunla birleşti.

Bana böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onu özlemiştim. Yüzümün coşkulu zevkimi yansıttığını biliyordum ve vücudum her hızlı, keskin hareketi takip ediyordu.

"Aklımı kaçırmış olmalıyım," diye mırıldandı, zevk onu bıçak gibi kesiyormuş gibi inleyerek. "Oh... lanet olsun... Rosy! Sana ihtiyacım var...!"

"Ben de sana ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledim. "Çok, çok, çok fazla!"

Sertçe inledi. Gözleri benimkilere saplanırken, içimdeki o özel noktaya ulaşmak için itişlerini ayarladı. Her kör itişinde, içimden yanıyormuşum gibi hissettim.

O bizim tatminimiz için ilerlerken, onun boğuk nefesi benim sıkı boğazımdan çıkan keskin inlemelerle karışıyordu.

"Oh... lütfen," diye inledim, kalçalarının her hızlı hareketinde titreyerek. "Lütfen, lütfen...! Yardım et bana...!" Tekrar tekrar haykırdım, uçurumun kenarında asılı kalmış, düşemeyen bir halde.

Yakınlaştı ve başını eğerek büzülmüş meme ucumu ağzına aldı. Dilini meme başı çevresinde iki kez dolandırdı. Sonra içine daldı, sertçe emdi ve benden çekildiğinde, işkence gören meme ucumu ağzından çıkardı. Dal ve em. Çek ve bırak. Dal ve em. Çek ve bırak. Hislerim yoğun ve tarif edilemezdi. Vücudumun, kurbanına atlamak için bekleyen kıvrılmış bir yılan gibi gerginleştiğini hissettiğimde tüm vücudum titremeye başladı.

O, benim zevk uçurumundan düşmek üzere olduğumu fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü aniden ritmini değiştirdi. İçime daldı ve meme ucumu ısırdı. Onun etrafında parçalanırken, onu bana sıkıca sarılırken ve aynı zamanda onu kendimden uzaklaştırırken boğazımdan bir çığlık kopardı. O kadar

yoğun bir zevkti ki, bir an için, biraz acı ile karışık zevkten öleceğimi sandım.

"Santos...! Santos...! Santos...!" Adı, vücudum kontrolsüz bir şekilde titrerken bir mantra ve bir kutsama haline geldi.

Yüzen gözlerimle, onun gözlerinin kapalı olduğunu gördüm, sonra aniden bir kez... iki kez... sertçe girdi! Sonra uçurumdan aşağı süzüldü, nefes nefese kaldı ve ritmik bir şekilde titreyerek kulağıma boğuk bir şekilde inledi.

Onunla birlikte nabız gibi atıyordum, üzerime vuran sıcak bir dalga gibi beni saran ipeksi zevke boğuluyordum. Hala mantramı haykırıyor ve tiz sesler çıkarıyordum, tırnaklarım onun sırtına çılgınca batarken, kendimi tamamen onun hakimiyetine teslim ediyordum.

Sonra, ıslak bir bez gibi gevşedim, o kadar yorgundum ki masadan kalkmaya bile üşeniyordum. Santos hala üstümde yatıyordu, görünüşe göre o da kalkmak için acele etmiyordu.

"Santos?" Yorgun bir şekilde nefes verdim. "Mmhm?"

"Patates kızartmamız ve salatamız bozulacak."

Derin bir nefes aldı. "Biliyorum, bebeğim. En azından burada hala tadı harika olan bir şey var."

"Erkek fahişe," diye fısıldadım.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ben senin erkek fahişenim, bebeğim."

Akşam yemeği iyi geçti. Santos ve ben yemeğimizi bitirdik, ben bulaşıkları mutfağa götürdüm, o da banyoya gidip bize banyo hazırladı.

"Orosu çocuğu!" Birdenbire küfretti.

"Ne oldu?" Mutfaktan bulaşıkları yıkarken bağırdım.

"Aptal cep telefonu banyo yapmaya karar verdi. Lanet olası elektronik alet suya boğuldu." Öfkeyle bağırdı ve ben dehşete kapılmadan edemedim.

"Cep telefonunu tuvalete mi götürdün?" diye yüksek sesle bağırdım. "Aptal şeyin hala arka cebimde olduğunu unutmuşum," dedi ve suyunu sallayarak çıkarmaya çalıştığını gösteren sesler duydum.

"Şey, şimdi onu banyo ettirdin. Eminim şu anda kendinle gurur duyuyorsundur." Onu kızdırmadan edemedim.

Sessizlik. Sonra, "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye banyodan homurdandı, gece sessizliğinde su sesi aniden yüksek sesle duyuldu.

Sessizce gülümsedim. Yüksek sesle, "Neden hoşlanayım ki?" diye bağırdım.

O, duyamadığım bir şey mırıldandı ve bu beni güldürdü. Tekrar bir şey söylemek üzereydim ki, kendi cep telefonum çaldı.

Bulaşıkları bıraktım, vücudumu örten önlüğümle ellerimi sildim ve telefonu alıp kulağıma götürdüm. "Donald?"

"Birisi bu gece eve dönmeyecek, değil mi?" diye sordu, tanıdık sesi beni güldürdü.

"Bunu nereden bildin? Sakın beni takip ettiğini söyleme," dedim, taklit bir endişeyle.

"Bunun için kendimi övmek isterdim, ama ne yazık ki, bu doğru değil. Kız arkadaşın evraklarla geldi, ama evinin anahtarı yoktu."

"Kahretsin!" Alnımı avucumla vurdum. "Tamamen unutmuşum!" Zavallı Fiona'yı anahtarları vermeden eve nasıl gönderebilirdim ki?

"Tabii ki unutmuşsun. Erkek arkadaşını düşünürken bunu nasıl hatırlayabilirdin ki? Çok dikkatsizsin genç bayan," diye iyi niyetle azarladı.

"Ne yaptı?"

"Benim evime geldi ve belgeleri bıraktı. Yarın alabilirsin. Bu arada, çok şirin bir kız. O neşeli gözlükleriyle de çok sevimli."

Omuzlarımla telefonu destekleyerek, burun kıvırdım ve bulaşıkları yıkamaya devam ettim. "Asistanımdan uzak dur, fahişe çocuk. Bekle... neden etrafım erkek fahişelerle çevrili ki?"

Kahkahası yankılandı. "Benim gibi havalı bir adamın komşun olduğu için kendini şanslı saymalısın. Sana başıma gelen en iyi şey benim, kabul et."

Ben de güldüm. "Hayatta olmaz," dedim alaycı bir şekilde, o da tekrar güldü. Birkaç dakika daha konuştuk, sonra telefonu kapattı.

BÖLÜM 37. AŞIKLARIN KOLLARINDA HUZUR ARMASINDA HUZUR.

SANTOS

Saatler sonra, Rosy başını göğsüme yaslayıp kollarıyla beni sardı. Ben onun başını okşarken, o mutluluk içinde iç çekiyordu.

Bunu nasıl söyleyeceğimi düşündükten sonra, başka bir yolu olmadığına karar verdim.

"Yarın seyahate çıkıyorum. Acil bir seyahat," diye açıkladım sonunda.

Biraz gerildi, ama birbirimize yapışık olmasaydık bunu fark edemezdim. "İş gezisi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bunu düşündüm. Ona iş seyahati olduğunu söylemem daha iyi olurdu. Rosy, iyileşme şansı olduğuna inanmıyordu ve umutlanmaktan korkuyordu.

Haftalarca araştırıp başarısız olduktan sonra, sonunda Hindistan'da çok tanınmış bir doktor olan Dr. Mehra ile bağlantı kurabildim. O, *belki, sadece belki*, yardımcı olabilirdi. Aslında, görmeye gideceğim özel bir doktoru tanıyan başka bir doktordu. Onun aracılığıyla Dr. Mehra ile konuşabildim.

"Mmm. Hindistan'a iş gezisi için gidiyorum." Bir parça gerçeklik içeren bir yalan.

"Hindistan mı? Şirket ne zamandan beri Hindistan'da iş yapıyor?" diye gülümseyerek alay etti.

Hiçbir zamandan beri. "İş söz konusu olduğunda sınır yoktur, bunu biliyorsun," dedim onun yerine.

"Haklısın. Peki, ne zaman döneceksin?" Gözleri yatak odasının yumuşak ışığıyla parlayarak bana baktı.

"En fazla dört veya beş gün." Her şeyi halletmek o kadar sürerdi, daha fazla değil.

Yine başını eğdi, böylece saçlarını görebiliyordum. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadı.

Kendimi tutamayıp başımı eğip yumuşak saçlarını öptüm. "Ben seni daha çok özleyeceğim. Annem dün evde seni soruyordu. Seni özlüyor."

O yumuşak bir kahkaha attı. "Mariah teyze sadece beni kızdırmayı özlüyor. Onun alay edip şaka yapabileceği başka kimse yok. Babanın eve geri dönmesine sevindim."

"Evet, doktorun dediğine göre sağlığı çok iyileşti. Durumu stabil. Babam berbat bir hasta, doktorlara bağıyor, hemşirelere bağıyor. Hastane onu taburcu ettiğinde çok rahatladı."

Ben bitirdikten sonra Rosy o kadar çok güldü ki vücudu benimkine sürekli titriyordu. Onun gülüşü benimkini tetikledi.

"Dante amca çok sinirli olabilir. Tıpkı oğlu gibi," dedi alaycı bir şekilde, beni kastederek.

Buna gülümsedim. İkimiz de benim bu aileye evlatlık verildiğimi bilmemize rağmen, bu tür konular asla garip bir konu olmadı. "Bu konuda haklısın."

Ardından sessizlik geldi. Vücudundaki gücü hissetmeseydim, uykuya daldığını düşünecek kadar rahat bir sessizlikti.

"Korkuyorum," diye fısıldadı. Bana sarılmasaydı bu sözleri duyamazdım.

Öyle olacağını biliyordum. Beklediğim bir şeydi, ama sözler ağzından çıktığında göğsüm sıkıştı. Çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez aramızda mesafe olacaktı.

"Neden?" diye sordum, cevabı aklımda olmasına rağmen. "Bağımlılığım," diye patladı. "Ya eğer..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Hiçbir şey olmayacak, tatlım. Bugüne kadar beş gün ayrı kaldık ve sen gayet iyiydin. Bu yüzden en fazla beş gün kalacağım ve hemen geri döneceğim." Bir süre durdum. "Yaptığımız o söz..."

Bu sefer onu ben kestim. "Sözümü tutmayacağım," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Başka bir erkekle birlikte olmaya dayanamıyorum, Santos. Buna alışsan iyi olur." Sözleri içimi ısıttı, tarif edilemez bir huzur verdi, ama yine de... "Senin incinmeni asla istemiyorum, Rosy. O geceyi çok iyi hatırlıyorum ve senin bir daha böyle bir şey yaşamamanı istiyorum."

"Görmeyeceğim. Beş gün süreceğini söyledin ve sözlerine güveniyorum," diye fısıldadı.

Başını geriye çekerek dudaklarını benimkilere yaklaştırdım ve onu ateşli bir öpücükle öptüm. "Ayrıca endişelenmene gerek yok. Gitmeden önce seni benim sikimle o kadar dolduracağım ki, günlerce beni hissedeceksin. Vücudun iyileşmekle meşgul olacağı için arzulayamayacak."

Sözlerim onu titretti. "Sözler... sözler."

"Emin ol, bebeğim. Bu sözümü tutacağım," diye gülerek ona başımı eğip tekrar öptüm.

....

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38. ROMANTİK OLMAYAN ROMANTİK.

ROSIANNA

Santos'un boş tehditlerde bulunmadığını zor yoldan öğrendim. Fısıldadığı sözleri yerine getirmeye fazlasıyla hazır olduğunu zor yoldan öğrendim. Bütün gece beni köle gibi çalıştırdı, hiç dinlenmeme izin vermedi. Çok talepkardı.

Üçüncü turdan sonra uyumaya hazırdım, ama Santos henüz bitirmemişti. Beni tekrar aldı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sabah neredeyse beşi olmuştu. Kaç kez orgazm olduğumu saymayı bıraktım. Ve Santos'a kaç kez yeter artık diye yalvardığımı da kesinlikle saymayı bıraktım.

Şu an olduğu gibi.

"Lütfen...! S-Santos, lütfen...! Çok yorgunum..." Santos üstümde uzanmış, yorgun bedenime girip çıkarken, ben yatakta yüzüstü yatmış, kendi sesimi duyuyordum.

"Sadece bu seferlik, bebeğim. Bir kez daha boşalırsan, söz veriyorum, seni rahat bırakacağım," diye inledi arkamda. Sesi, bütün gece bir kadınla sevişmiş bir erkeğin sesi gibi değildi. Her zamanki gibi güçlüydü.

Bu adamın içinde hangi cinsel canavar yaşıyordu?

"Oh... Tanrım...!" Gözlerimi kırdım, gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı. Zevkten mi, yorgunluktan mı? Ya da her ikisinden mi?

Vücudumun hiçbir yerini hareket ettiremiyordum. Denemek için çok yorgundum. Bu gece, kadınların neden seksten öldüğünü... ya da tecavüzden öldüğünü nihayet anladım.

Sevdiğim bir adamla birlikteydim ve vücuduma yaptığı talepleri kesinlikle zevkle karşılıyordu, ama yine de yeterince tatmin olduğumu düşünüyordum. Ama o kadınlar, kendilerine tecavüz edenleri sevmiyorlardı ve kesinlikle bundan zevk almıyorlardı.

Orada ölü gibi yatıp, onun her bir hamlesini kabul ettim. Uyumaya fazlasıyla hazırdım ve ne zaman gözlerimi kapatıp uyumaya çalışsam

, o benim en hassas noktayı hedef alıyordu ya da parmaklarını klitorisimde kullanıyordu ve zevk beni uyandırıyor. Ya da acı. Ya da her ikisi.

"Siktir!" Başını geriye attı ve itişlerini artırırken homurdandı, yatak duvara çarpıyordu.

Yumuşak inlemeler ağzımdan çıkarken gözlerimi kapattım. Her sert itişte zevkin arttığını hissettim. Parmaklarımı çarşaflara doladım ve sıktım, şiddetli, sarsıcı, patlayıcı bir orgazm değil, tatlı, yumuşak, hoş bir orgazm için dua ettim.

O durumda, ikincisini hiç kaldırabileceğimi sanmıyordum. Kesinlikle ölüm anlamına gelirdi. Ama zevk yaklaştıkça, bunun şiddetli, sarsıcı, patlayıcı bir orgazm olduğunu zaten biliyordum. Panik ve zevk bir oldu.

"Hayır, hayır, hayır! Tanrım, Santos! Lütfen... Dayanamıyorum... Dayanamıyorum..." Nefes nefese sözler ağzımdan döküldü, biraz güç toplayıp onun altından kurtulmak için çabaladım, ama boşuna uğraşıyordum, çünkü kaybedeceğim bir savaşa girmiştım.

"Yapabilirsin tatlım. Yapabilirsin. Yapacaksın," diye homurdandı. Boğuk sesi, onun da yaklaştığını gösteriyordu.

Beni yatağın üzerine atacak kadar uzun bir süre çekildi, böylece ona dönük, sırtım yatağa yaslanmış halde kaldım. Bacaklarımı genişçe açtı ve tekrar tekrar içime girdi.

"Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandım.

O ise gülerek hızını daha da artırdı. İçime girerken parmağıyla klitorisimi okşamaya başladığında, şiddetli bir orgazm yaşadım. Uzun süre çılgılık attığım için sesim zayıf ve kısılmıştı. Sonra yatağı geriye attı ve orgazm olurken homurdandı, içime sıcak fışkırmalarla boşaldı. Ben ise ölü bir beden gibi yatıyordum.

Beni çekmeye başlayan derin uyku, her an bayılmak üzere olduğumu gösteriyordu. Eve varır varmaz sakinleştirici haplarımı almayı kafama yazdım. Ve bayılırken, aklımdan geçen ve beni şaşırtan son düşünce şuydu...

Gerçekten cinsel bağımlı olan ben miydim, yoksa

Santos mu? Adam tam bir seks canavarı.

SANTOS

Rosy'nin bayıldığı anı tam olarak biliyorum ve onun yanında uzanırken, benim de aynı şeyi yapma tehlikesi altında olduğumu itiraf etmeliyim.

Onun yanına uzandım ve parmaklarımı yumuşak, nemli saçlarında gezdirdim. Ter ikimizin vücudunu kaplamıştı ve havada seks kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Ellerim hala saçlarını okşarken, kendimi uykuya dalarken buldum.

Ertesi gün uyandım ve dehşet içinde duvar saatine baktım.

Saat 10:30'du. Uçağımın kalkmasına sadece bir saat kalmıştı.

Rosy'yi uyandırmaya zahmet etmeden yataktan fırladım. Rosy, bayıldığı pozisyonunda, dünyadan kopmuş bir halde yatıyordu.

Yıllar önce Jason'ın benim de o güçlendirici ilacı almasını istediği anı bir kez daha hatırladığımda dudaklarıma bir gülümseme kondu. Böyle bir ilacı alırsam partnerimi öldüreceğimi söylediğimde yalan söylememiştim.

Gülümseme dudaklarımdan geldiği kadar çabuk kayboldu. O pislik Jason. Jason'ın kötü bir tarafı olduğunu hep biliyordum, ama onun bir canavar olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Önce Rosy'yi
iyileştirmeliyim. Sonra
Jason ve Marde'yi.

Günüme başlamak için banyoya girdim. Küveti ılık suyla doldurdum ve içine girdim. Sonra banyodan çıkıp giyindim. Sekreterim arayıp uçağımı hatırlattı.

"Neredeyse bitti, burada seni bekliyorum. Mavi Maserati'yi alacağım, onu geri sürmen gerekecek," diye açıkladım, kravatımı düzeltirken.

"Ama kız arkadaşın..."

Banyoya baktım. Sonra, "Bu sabah pek keyfi yok," dedim. Bir duraklama. "Ve o benim kız arkadaşım değil, nişanlım, Fedora."

"Oh! Özür dilerim, Bay Santos. Bilmiyordum! Tebrikler!" Hemen kendini düzeltti.

Fedora neredeyse altmış yaşındaydı, ama genç ve verimli bir sekreter gibi çalışıyordu. Ben devralmadan önce bile babam için çalışıyordu.

"Teşekkürler, Fedora. Bekleyeceğim." Telefonu kapattım ve masanın üzerine bıraktım.

Yaka düğmelerimi iliklerken, hala yatakta uyuyan Rosy ile yatak odasında kaldım. Nefes alıp verişini izlerken

daha güzel bir uyuyan güzel görmediğimi itiraf ettim.

Evlenme teklif etmeden onun nişanlım olduğunu söylemem yanlış mıydı? Hayır, kesinlikle değil.

Benim Rosy'm çok tahmin edilemez olabiliyordu. Bağımlılığı yüzünden ciddi bir ilişki kurmayacağına aniden karar verebilirdi, falan filan.

Ya da dün gece olanlar yüzünden benimle evlenmenin ne kadar zor olacağını düşünmeye başlayabilirdi. Hayır, ona bu konuda seçim şansı vermeyeceğim.

Buna karar verdikten sonra, telefonumu alıp sekreterimi tekrar aradım. "Fedora, buraya gelirken mücevherciye uğrayıp elmas nişan yüzükleri alabilir misin?"

"Oh? Tabii ki, efendim. İki tane mi?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"İki tane. Çok güzel olanlardan ve ayarlanabilir olmalarına dikkat et, sana zam yaparım," dedim, ayakkabı rafından ayakkabılarımı çıkarırken.

"Endişelenecek bir şey yok efendim. Hemen geliyorum." Telefonu kapattım ve kendimi tutamayıp gülümsedim.

Kısa bir süre sonra kapı hafifçe çalındı. Uçağımı kaçırmak istemediğim için, gitmeye hazır bir şekilde kapıyı açtım.

"Beni burada bekler misin?" dedim, kutuları ondan alıp evin içine, yatak odasına geri döndüm.

Rosy hala uyuyordu. Çıplak vücudunu korumak için üzerini tamamen örtüyle örttüm. Yüzük kutularından birinin ambalajını açtım, yüzüğümü çıkardım ve parmağıma taktım.

Onun kutusunu dikkatlice komodinin üzerine koydum ve ona bir not yazdım.

Sonra notu uzun uzun baktım. Bu tür şeylerde gerçekten berbatım, ama neyse, kimin umurunda?

Notu komodinin üzerine bırakırken sııttım.

BÖLÜM 39. FELÇLİ VE YATAKTAN KALKAMAYAN...!

ROSIANNA

Gözlerimi açtığımda, duvara çarptım. Evin sessizliği, orada tek başıma olduğumu gösteriyordu.

Dün geceki olaylar zihnimi doldurdu. Sevişme. Santos'un yolculuğu. Başımı saate çevirdim ve inledim. Saat öğleden sonra ikiye.

Santos gitmiş olmalıydı.

"Bütün gün uyudum," diye inledim ve birkaç saniye kendime acımak için başımı eğdim. Neyse ki cumartesi günüydü.

Ayağa kalkmak için alt bedenimi hareket ettirdim ve vücudumu saran ağrıdan çılgılık attım. "Santos, o canavar!" Ağrıya rağmen nefes almaya çalışırken nefes nefese kaldım.

Ağrının geçmesi için birkaç saniye daha orada uzandım ve bu sırada aklıma gelen tüm kötü sözleri Santos'a söyledim.

Sonra tekrar kalkmaya çalıştım. "Aah!" Ağrı tekrar tüm vücuduma yayıldığında çılgılık attım. *Aman Tanrım!*

Yatağa uzandım ve kalkmaktan vazgeçtim. Saatin tik taklarını dinleyerek ne kadar süre orada yattığımı bilmiyordum. Telefonuma uzandım ve neyse ki elim yatağın diğer tarafındaki telefona ulaşabildi.

Görüşüm biraz bulanıklaşmış halde, Fiona'nın numarasını tuşladım ve aradım. Çağrıyı kabul ettiğini gösteren bip sesini duyduğumda büyük bir rahatlama hissettim.

"Fiona? New York, Broadway, 5. Cadde'ye gelebilir misin? Santos'un evinin adresi bu ve hemen buraya gelmen gerekiyor. Bu arada, gelirken yol üzerinde durup bana ağrı kesici alabilir misin? Şu anda vücudumu hareket ettiremiyorum," diye inledim.

Bütün bunları gözlerim kapalıyken, nazik sekreterime güvenerek söyledim. Telefonda tanıdık bir erkek kahkahası duyduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin bile edemezsiniz.

"Oh, Rosy. Vücudunu hareket ettiremiyor musun? Sakın bana erkek arkadaşın seni yataklara düşürdüğünü söyleme?" Donald telefonda yavaşça konuştu.

Hayret.!

Telefonu kulağımdan çekip, aradığım numaraya baktım. Gerçekten Donald'ın numarasıydı.

"Oh, kahretsin. Bu kabus daha kötüye gidemez," diye inledim, ama o bunu duydu ve daha da çok güldü. Bundan zevk alıyordu.

Donald, "Evde sıkıldım. Cara'yı bekliyordum, yoksa Carol muydu? Bize eğlenmek için geleceğini söylemişti. Birkaç saat daha gelmeyecek. Neye ihtiyacın var, bebeğim?" dedi.

"Yatacağın yeni kızın adını bile bilmiyor musun?" diye inanamadan sordum.

"Cara dediğinden çok emindim." diye ekledi. "Ama Carol da olabilir."

"Tanrım, yardım et. Senin gibi erkeklerle çevriliyim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Kendimi eğlendirmem lazım ve şu anda senden daha iyi bir eğlence kaynağı yok. Hadi ama kızım. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim. Zaten bildiği için, isteğimi dile getirebilirdim. "Adresi duydun. Ağrı kesici getirebilir misin?" Kızardım. "Onları almadan buradan kalkabileceğimi sanmıyorum."

"Buradan" neresi? Düşün mü yoksa? Adam gerçekten eğlenmiş gibiydi.

"Yatakta olduğumu biliyorsun, palyaço gibi davranmayı bırak," diye mırıldandım, tamamen sinirlenerek.

Adam yine sakın bir şekilde güldü. "Beş dakikaya oradayım." Bir süre durdu. "Evinden alman gereken bir şey var mı?"

Ona sakinleştirici haplarımı getirmesini söylemeyi düşündüm, ama sonra Donald sadece gülecek ve benimle dalga geçmek için daha fazla neden bulacaktı. "İkiniz de çok sapkın şeyler yapmış olmalısınız ki sakinleşmeye ihtiyaç duyuyorsunuz" dediğini hayal edebiliyordum.

"Hayır. Başka bir şey yok," diye patladım. "Sadece yataktan kalkıp, banyo yapıp eve dönmem lazım."

Yine kahkahalar. "Seni canlı bir kurban gibi yaymış ve dövmüş olmalı..."

Hemen telefonu kapattım ve utançtan yüksek sesle inledim.

O canavar adam, Santos! Tekrar karşılaşmamızı beklemeli!

Dün gece eğlendin. Kabul et. İçimden bir ses söyledi ve ben kendi kendime gülümsedim. Pekala, bu konuda yalan söylemeyeceğim, kendime bile.

Elimden geleni yaptım ve oturur pozisyona geçtim, böylece Donald geldiğinde bana gülmek için daha fazla neden vermeyecektim... ve o gülecekti.

Oturduğumda, gözlerim komodine kaydı ve bana parıldayarak bakan güzel bir mücevher kutusuna takıldı.

"Vay canına!" dedim hayranlıkla. Hafızamı zorladım, ama dün gece komodinde böyle bir şey gördüğümü hatırlayamadım.

Bu, Santos'un onu bu sabah satın aldığı anlamına mı geliyordu?

Merak ve biraz heyecanla, her hareketimde yüzümü buruşturarak uzandım. Sonunda, şüpheli bir şekilde yüzük kutusu gibi görünen mücevher kutusuna dokunabildim. Yanında bir not gördüm ve onu aldım.

Notu açtım ve yazılanları okudum...

Hey, bebeğim. Uçuşum olduğu için seni bekleyemedim ve uykuya ihtiyacın olduğu için seni uyandıramazdım. Hindistan'a vardığımda seni arayacağım.

*Oh, masanın üzerinde nişan yüzüğün var. Sana evlenme teklif ettim, ama sen çok uykulusundu ve cevap veremedin, ama gülümsüyordun, ben de bunu 'evet' olarak kabul ettim. Benimkini çoktan taktım. Eminim seninkisi de sana çok yakışacak. Geri döndüğümde nişanlımı uyanık görmek için sabırsızlanıyorum. *Göz kırpma.*

*Sonsuza kadar sevginle, *Göz kırpar Santos.*

Ne kadar okursam, içeriğine o kadar inanamıyordum. N-nişan yüzüğüm mü? T-teklif mi etti?

Uyandığımdan tam olarak emin olamadığım için kutuyu alıp açtım. "Oh... aman..." Hayatımda gördüğüm en güzel elmas yüzüğü görünce sesim kesildi. Tanrım, şaka yapmıyordu ve ben de yanlış okumamıştım. Santos, ben uyurken bize nişan yüzükleri almış ve evlenme teklif etmişti.

"O gerçekten deli." Tanrım, yüzük çok güzeldi. Yüzüğe bakarken duygulanıp gözlerim doldu. Santos ve ben nişanlanmıştık. En iyi evlilik teklifi olmayabilir, ama yüzüğü parmağıma takarken, geniş bir gülümsemeyle kendimi tutamadım.

Hiç romantik değil... ama tam bana göre.

Telefonum tekrar çaldığında hala şoktaydım, ses beni aniden trans halimden çıkardı. Telefonu aldım ve arayanın Santos olduğunu görünce gülümsedim.

Santos olduğunu görünce gülümsedim. Telefonu kulağıma götürdüm.

"Telefonu açtığına göre, sonunda uyanmışsın." Derin sesi karnımı hoş bir şekilde titretti.

"Uyanmış olmam bir mucize. Dün gece bana yaptıklarını düşünürsek, beni hayatta tuttuğu için cennete teşekkür etmem gerektiğini söyleyebilirim." Gözlerim hala yüzük parmağımda idi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Oraya vardığımda arayacağımı söylemiştim, ama hala yoldayız. Dayanamadım... Sesini duymak istedim."

Bu sözler içimi ısıttı. Nefes verdim. "Santos?" "Evet, tatlım?"

"Evet, seninle evleneceğim," diye fısıldadım, hala sersemlemiş bir halde. Ona neden bu kadar kızgın olduğumu bile hatırlayamıyordum.

Sessizlik. Sonra, "Şu anda kendimi çok şanslı bir adam gibi hissediyorum." Sesinde beklediğim kibir ya da kendini beğenmişlik yoktu.

"Ben de kendimi en şanslı kadın gibi hissediyorum," diye karşılık verdim yumuşak bir sesle, tüm kalbimle. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, hayatım. Eve dönüp parmağındaki o güzel yüzüğü görmek için sabırsızlanıyorum. Tabii ki bana bir fotoğrafını göndereceksin, ama gerçekte görmekle kıyaslanamaz. Seni gerçekte görmekle. Seni şimdiden özledim, bebeğim."

"Santos?"

"Mmhm?"

"Beni felçli ve yatalak bıraktığın için seni affettiğimi düşünüyor musun? Donald geldiğinde bana gülecek." Ne dediğimi fark edince hemen ekledim, "Karmaşık bir durum, ama Fiona'yı aramam gerekiyordu..."

"Sorun değil, Rosy. Sana güveniyorum," dedi ciddi bir ifadeyle.

Kalbim eridi. Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. "Ayrıca, seni yatakimiz hala sıcakken başka bir erkeğin kollarına atlayacağın bir durumda bırakmadım," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. başka bir erkeğin kollarına atlayacağın bir durumda bırakmadım," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve telefona öfkeyle baktım. "Kendinle çok gurur duyuyor olmalısın, Santos Daemon Hathaway."

Telefonun diğer ucunda kahkahalar attı. Ben de dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

"Donald'a en iyi kızıma karşı çok dikkatli olmasını söyle, ve ellerini kendine saklamaya çalışmasını, özellikle de parmaklarına değer veriyorsa," dedi.

parmaklarına değer veriyorsa."

Mesajı beni yine güldürdü. "Mesajınızı ileteneğim, Sayın Başkan. Başka bir şey var mı?" Gülererek sataştım.

"Şimdilik yok. Aklıma başka bir şey gelirse size haber veririm," dedi yine de.

Biraz daha konuştuk, ama önemli bir şey yoktu. Sanırım o da benim kadar telefonu kapatmak istemiyordu. Sonunda kapı zili çaldı ve kapı dışarıdan açıldı.

"Artık kapatmam gerek," dedim isteksizce.

Bir süre durakladı ve sonra, "Aklıma başka bir şey geldi" dedi. "Ne oldu?"

"David'e yüzük parmağını göster. Bunun moda yüzüğü değil, nişan yüzüğü olduğunu anladığından emin ol," diye mırıldandı.

Yine kahkahaya boğuldum. "Mesajınızı ileteneğim, Bay Başkan," diye tekrar

küstahça konuştum.

"Sonra ararım."

"İş seyahatinin iyi geçmesini dilerim, seni seviyorum."

O da birkaç saniye durakladıktan sonra cevap verdi: "Gerçekten iyi geçmesini umuyorum. Senin mutluluğun benim en büyük mutluluğum, ben de seni seviyorum." Telefonu kapattı.

Onun sözlerini düşünmeye çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Onun iş gezisi ile benim mutluluğum nasıl aynı cümlede yer alabilirdi?

"Şimdi, bu evin hangi kısmı ana yatak odası?" Donald'ın sesi oturma odasından yankılandı.

Bu düşünceyi kafamdan attım ve elimizdeki işe konsantre oldum. "Burada!" diye bağırdım.

BÖLÜM 40. ... UZAK AMA ÇOK YAKIN.

Yatağın yanında gördüğüm ilk tişörtü alıp giydim ve Donald'a odada olduğumu söyledim. O girmeden önce giyinmeyi bitirmiştım.

Odaya girerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Oh, Rosy. Oh, hayır. Bütün gece çarşafları karıştırmışsın gibi görünüyorsun. Oh, dur! Bütün gece çarşafları karıştırmışsın."

Ona sert bir bakış attım. "Eğlenmeye devam et, dostum. Arkadaşım dediğin birine nasıl gülebiliyorsun, bilmiyorum."

"Tatlım, arkadaşına gülmezsem, düşmanıma mı gülmeliyim?" Bana siyah bir naylon poşet uzattığında hala sırtıyordu. İçinde ağrı kesici olduğundan emindim.

Onu görmemek için kararlı bir şekilde, isteksizce paketi aldım. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Erkek arkadaşın, birinin kızını öldürmeden önce kendini kontrol ettirmeli." Eğlenerek kaşlarını oynattı. "Gerçi bu harika bir ölüm şekli."

Utançtan inleyerek bir yastık aldım. O kaçarken ve gülerek bana doğru fırlattım.

"Çık buradan. Git başka bir yerde kendini işe yarar hale getir. Banyo yapıp eve gitmek için hazırlanmam lazım," dedim ve ona bir yastık daha attım.

"Tamam, tamam," dedi, ellerini teslim olarak kaldırarak odadan çıkıp oturma odasına gitti.

Arkasından kapıyı kapattıktan sonra, derin bir nefes aldım ve ilacı açtım. Suyu ihtiyacım olduğunu hatırlamadan ilacı yuttum. Bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve Donald yine içeri girdi, hala utangaç bir şekilde sırtıyordu.

"Al, bunu iç." Bana uzattı ve ben suyu içerken teşekkürlerimi mırıldandım. "Hemşire beş altı dakika içinde etkisini göstereceğini söyledi."

Derin bir nefes alarak, içmeyi bitirdikten sonra bardağı ona geri verdim. "Umarım bu doğrudur, ama ben de ağrı kesicilere yabancı değilim. Sonraki yarım saat için bahse girerim.

Donald kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Oh, hayır. Onu özel olarak istedim.

Hemşireye neden hızlı etki etmesi gerektiğini açıklamak zorunda kaldım."

Durumu anlamaya başlamıştım. Gözlerim dehşetle büyüdü. "Lütfen hemşireye hastanın neden buna ihtiyacı olduğunu söylediğini söyleme." Ellerimle gözlerimi kapattım. "Lütfen benim kirli çamaşırlarımı bu şekilde ortaya çıkardığını söyleme."

"Tatlım, hemşireye hayatının sonuna geldiğini söyledim." Benim korkularımı kendini beğenmiş bir şekilde doğruladı. "Sonuçta, teşhis ve reçete almadan önce tıbbi sorunu belirtmen gerekir, değil mi?"

"Ağrı kesiciler için değil, seni aptal!" O gülerek odadan kaçarken, ona bir yastık daha fırlattım.

İlaçların etkisini göstermesini beklerken, rahatlayamayacak kadar utanmış ve mahcup bir şekilde yatıyordum. Birkaç dakika uyuyabilmeyi umarak yatıyordum.

Donald'ın başı kapıdan içeriye uzandı. "Cinsel olarak parçalanmış kemiklerinin bir araya gelmesini beklerken sana kitap okumaya gelsem mi?"

Kafasına öfkeyle baktım. Kapıdan kafasını çekip tekrar kayboldu, deli gibi kıkırdarak.

İki saat sonra, tekrar eve döndüm. Donald, ilacın etkisi geçtikten ve benim tekrar iyi olacağıma emin olduktan sonra hemen gitti. Eve döndüm ve öğle yemeği yedim.

Sonra günün faaliyetlerine başladım: Donald'ın evine gidip Fiona'nın bana bıraktığı belgeyi almak ve bunu yaparken onun kendini beğenmiş sırtışını görmezden gelmek.

Gitmek için döndüm, ama Donald aniden elimi tuttu. Gözleri benim yüzük parmağında ve parmağımı saran elmas yüzükteydi.

"Santos evlenme teklif etti," diye fısıldadım mutlu bir şekilde, gözlerindeki sorulmamış soruyu cevaplayarak.

Gülümsemesi birkaç saniye boyunca titredi ve gerçek acısını ortaya çıkardı. Ama bir dakika sonra gülümsemesi aniden geri geldi. "Vay canına. Tebrikler, sevgili dostum."

Beni kucakladı ve ben de isteyerek ona sarıldım. "Çok üzgünüm Donald."

"Hey, sorun yok. İnanmayacaksın ama senin adına gerçekten çok mutluyum. Mutluluğu hak eden biri varsa, o da sensin. Mutluluğu benim kollarımda ya da

sevdiğin başka birinin kollarında bulursan, önemli olan tek şey senin mutlu olman. Bunu hak ediyorsun tatlım," dedi.

Gözlerim yaşardı ama bunu görmezden geldim, sevinç ve üzüntü iç içe geçmişti. Yıllar boyunca Donald, bedenimi bu kadar uzun süre inkar etmenin getirdiği aşırı acıyı sayısız kez görmüştü. Benim bağımlılığımı herkesten daha iyi biliyordu.

"Teşekkürler Donald. Eminim sana uygun kadın eninde sonunda karşına çıkacaktır. Bekle ve gör, sevgili dostum," dedim ve ondan uzaklaştım.

"Bu sözlerine güveneceğim, ama bu arada, elimden geldiğince çok kadınla birlikte olacağım. Zaman kimseyi beklemez, tatlım." Yine sırtıttı ve ben de boyun eğerek başımı salladım.

"Senin için umut yok, Donald. Sen kayıp bir davasın," dedim, eğlenerek.

Yüzüğümü tekrar inceledi. "Sana çok yakışmış," dedi ve ben teşekkürlerimi mırıldandım, gözlerim yüzükte ve yüzümde bir gülümsemeye.

Gözleri yaramaz bir parıltı aldıktan sonra gözlerini açtı. "Söylesene Rosy. Sana evlenme teklifini, senin..."

Ayağına sertçe bastım.

"Aah, ah!" diye inledi, tek ayak üzerinde zıplarken, bana öfkeyle bakarak yaralı ayağını ovmaya çalıştı. "Bacaklarını demek istedim! Bacaklarını parçaladı! Va..."

Zıpladığı sağlam ayağına sertçe bastım.

"Siktir! Lanet olsun!" diye bağırdı, ayakları acıyordu. En yakın sandalyeye sendeleyerek gitti ve üzerine oturdu. "Beni sakat mı bırakmak istiyorsun?" Hafifçe yüzünü buruşturdu.

Kendinden emin bir şekilde gülümsedim ve kapıya döndüm. "Hak ettiğini buldun, ukala. Görüşürüz!" Çıkarken el salladım ve uzaklaşırken onun yumuşak kahkahasını duydum. Dudaklarım gülümsedi.

Ertesi sabah uyandığımda, nasıl uyuyakaldığımı merak ettim. Dün gece uyanık kalmaya ve Santos'un aramasını beklemeye çalıştım çünkü varış noktasına ulaştığında arayacağını biliyordum.

Telefonuma uzandım ve onun Hindistan'a vardığını söyleyen mesajını görünce dudaklarım gülümsedi. Yorgun olduğunu ama uyandığında beni arayacağını yazmıştı.

Mesajın "Seni seviyorum" kısmına gözüm takıldığında gülümsedim.

Santos geri döndükten sonra ne zaman bu kadar aşk acısı çeken bir kadın olmaya başladığımı hatırlayamıyordum, ama muhtemelen

Ya da ondan önce.

SANTOS

Neredeyse bir gün süren uçuştan sonra nihayet Hindi'ye vardım ve çok ihtiyacım olan uykuyu uyudum.

Ertesi gün, bana Dr. Mehar'dan bahseden doktor olan Dr. Kapoor'u görmeye gittim. Dr. Kapoor, benim için randevu ayarlayıp, çok meşgul olan ünlü doktor Dr. Mehra ile görüşmemi mümkün kılan doktordur.

Dr. Kapoor'un ofisinde, Hintli doktorla el sıkıştım ve bana verdiği sandalyeye oturdum.

"Çok üzgünüm Bay Hathaway, ama Dr. Mehra bu sabah acil bir durum nedeniyle evine gitmek zorunda kaldı," dedi doktor, ağır ve belirgin İngiliz aksanıyla.

Mesajı sakın bir şekilde kabul ettim ve başımı salladım. "Tamam o zaman. Ne zaman dönecek ve onu ne zaman görebilirim?"

"Onunla konuştum, Bay Hathaway. Ona sizden bahsettim ve Amerika'dan geleceğinizi söyledim. Sizinle görüşmeyi kabul etti. Bu, acil durumdan önceki gün oldu."

"Tamam..." Dikkatle başımı salladım.

"İyi haber şu ki, randevu zaten ayarlandı. Asistanımı arayıp acil durumu halledip üç gün sonra dönebileceğini söyledi. Döndüğünde ilk görüşeceği hastalar arasında olmanızı sağlayacağım," dedi doktor. "Teşekkür ederim doktor," dedim, zihnimde hesaplamayı yaparken. Üç gün sonra, toplamda beş gün olacak. Bu iyi olur, sonuç olumlu olursa

kalmak isterim.

Bu arada, burada geçireceğim zamanı nasıl değerlendirecektim?

Cevap hemen geldi. O piçleri, Jason ve Marde'yi takip etmeye başlayacaktım.

BÖLÜM 41. KİŞİSEL BİR İYİLİK.

ROSIANNA

Santos'un yolculuğuna çıkmasının üzerinden dört gün geçmişti. Arabamı ailesinin evinin garajına çektim. Dün Mariah teyze ziyaret etmek istemediğim için şikayet ettiği için anne babasını ziyarete gelmiştim.

Kapı açıldı ve Mariah teyze yüzünde kocaman bir gülümsemeye evden çıktı ve bana sarıldı. "Ah bebeğim. Bizi tekrar ziyarete gelecek misin diye merak etmeye başlamıştım," dedi heyecanla.

"Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim teyze," diye içtenlikle özür diledim. "Ofiste çok meşguldüm," diye doğruyu söyledim.

"Özür dilemene gerek yok," dedi gülümseyerek beni aile evinin oturma odasına götürürken. "Amcan odasında uyuyor, yani sadece ikimiz olacağız, canım."

Sadece biz mi? Oh, kahretsin. Neyse, benimle kötü zamanlama arasında ne var ki?

"Hey, öyle bakmana gerek yok. Aracılık falan yapmayacağım." Kötü niyetli bir şekilde fısıldamak için eğildi.

Onun günün kıyafetini inceleyerek ona iyi niyetle gülümsedim ve kahkahayı patlattım. Kırmızı tişört. Turuncu pantolon. Mor küpeler. Pembe saç kurdeleleri. Limon rengi sandaletler.

"Ne komik, canım?" diye merakla sordu.

"Hiçbir şey, teyze. Hiçbir şey," diye düzelttim, gülmemeye çalışarak. Teyzemin renklere karşı bir ilgisi vardı.

Gülümsedi. "Tamam tatlım. Düşünüyordum da..." Durdu ve gözleri büyüdü.

Gözlerini takip ederek yüzük parmağıma baktım. Oops, görmüştü. Yüzümde yayılan utangaç gülümsemeyi engelleyemedim.

"Düşündüğüm şey mi bu?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ben başka bir şey yapamadan başımı salladım.

"Santos bana evlenme teklif etti," diye fısıldadım, yanaklarım kızardı.

"*Aman Tanrım!*" diye bağırdı teyzem, sandalyesinden fırlayıp dans etmeye başladı. "O çocuğun beni en iyi şekilde gururlandıracağını biliyordum

olarak gururlandıracağını biliyordum!" Dans ederken şarkı söyledi ve ben sadece güldüm. Çok komik görünüyordu.

Parlak bir gülümsemeye bana döndü. "Clarissa bana neden bundan hiç bahsetmedi?"

"Dün gece anneme söyledim. O sana söyleyeceğini söyledi ama ben bugün seni ziyarete geleceğim için bunu benim yapacağımı söyledim" diye dürüstçe cevap verdim.

O da başını sallayarak tebrik etti. Çok mutlu görünüyordu ve beni defalarca kucakladı. "İkinizin dürüst insanlar olmaya karar vermenize çok sevindim. Clarissa ve ben bu düğünü planlarken çok eğleneceğiz," dedi heyecanla.

Ona keskin ve temkinli bir bakış attım. "Teyze? Lütfen her şeyi bu kadar... renkli göstermeye çalışmayın," dedim dikkatlice.

Genç bir kız gibi kızardı, yanakları kızardı. "Denemeye çalışacağım. Ayrıca, biraz renkli olmanın bir sakıncası yok," diye fısıldadı.

İnledim ve başımı eğip gülümsedim. Mariah teyzenin "biraz renk" anlayışının, başka hiç kimse için "biraz renk" olarak kabul edilmeyeceğini biliyordum.

Bana göz kırptı. "Bu, o geri döndüğünde düğün olacağı anlamına mı geliyor?"

"Tarihi henüz belirlemedik teyze," dedim gülümseyerek.

Hâlâ mutlu bir şekilde gülümsüyordu. "Oğlumun geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Konuşacak çok şeyimiz var!"

SANTOS

Hindistan'daki dördüncü günümde, sonunda Paris'te birlikte çalıştığım Vix'e ulaşabildim. Bir bilgisayar uzmanı. Bir iz sürme uzmanı.

"Kiminle görüşüyorum?" Vix'in sıkılmış sesi telefonu doldurdu. "Selam dostum. Seni telefona bağlayabileceğimi umudumu kaybetmeye başlamıştım.

"Santos," dedim sert bir sesle — heyecanını gizlemeye bile çalışmayan Vix'in aksine.

"San-man!" diye coşkuyla haykırdı. "Uzun zaman oldu dostum! Birdenbire ülkene geri döndün ve bizi tamamen unuttun."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Unutmadım. Nasıl unutabilirim ki? Seni unutmak çok zor."

"Mmhm. Her zamanki gibi iltifat ediyorsun. Sanırım bu sefer bir iyilik isteyeceksin?" diye sordu.

Kıkırdadım. Vix beni çok iyi tanıyordu. "Aslında, senden bir iyilik isteyeceğim," dedim tembel bir sesle.

"Biliyorsun, kadın olmadığım için şükretmelisin. Kadınlar, erkekler sadece bir şey istedikleri için onları hatırladıklarında hep kızarlar," diye huysuzca konuştu.

Kıkırdadım. "Haklısın, kadın olmadığın için çok mutluyum. Çok garip olurdu."

"Peki, ne istiyorsun?"

"İki kişiyi bulmanı istiyorum. Birini bulursan, diğeri de elinde olacaktır. Sana onların kişisel bilgilerini göndereceğim." Bir an durdum, şimdi ciddiydim. "Elinden gelenin en iyisini yaparsan çok minnettar olurum, Vix."

Sessizlik. Sessizlik uzadı...

"Çok kişisel bir konu olmalı. Bu konuda çok öfkeli konuşuyorsun," diye yorumladı sonunda.

Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Kişisel bir mesele."

"Tamam dostum. Bana bulabildiğin tüm detayları gönder, ben de çalışmaya başlayayım. Bilgi toplamak bir haftadan fazla sürmez, her adımda seni bilgilendireceğim."

"Tamam. Teşekkürler dostum. Sana güveniyorum."

Telefonu kapattığımda, uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Kahretsin, Amerika'yı özlemiştim. Buradaki yemekler çöp gibi tadı vardı. Rosianna'yı daha çok özlemiştim. Her gün onunla konuşmak, bu kadar uzakta olmanın göğsümdeki acıyı silemiyordu.

Dr. Kapoor ile konuştum ve Dr. Mehra gerçekten yarın geri dönecekti. Doktorun döndüğünde beni hemen görmesi için onu ikna etmem gerekiyordu.

New York'a dönmek için sabırsızlanıyordum.

Moskova'da Jason, Marde'yi, otel odasında ya da bir kadının içinde vakit geçirmedığı zamanlarda onun evi haline gelen eve davet etmek için kapıyı açtı.

"Burası çok güzel, dostum," dedi Marde, etrafına bakarak evin içine doğru ilerlerken.

"Teşekkürler," diye cevapladı Jason tembelce, kanepeye doğru yürüyerek kendini evindeymiş gibi hissetmeye çalıştı. "Beni ziyaret etmeye aniden karar vermediğini biliyorum. Seni Moskova'ya getiren nedir, Marde?"

Arkadaşı kısa dalgalı sarı saçlarını salladı. "Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum," itiraf etti.

Jason nedenini bilmiyormuş gibi davranmadı bile. "Rosianna yüzünden mi?" diye sordu.

"Aslında Rosianna yüzünden değil. Santos yüzünden." Marde başını salladı. "Sen de benim kadar San-man'ı tanıyorsun, Jase. İkimiz de biliyoruz ki, altı yıl önce olanları öğrenirse asla peşini bırakmayacak."

"Asla öğrenmeyecek, Marde. Gereksiz yere endişeleniyorsun. İkimiz de Rosy'nin bunu ifşa edecek cesareti olmadığını biliyoruz. Elimizde onun seks kaseti varken olmaz," dedi Jason arkadaşına kuru bir şekilde.

"Ama kaset gerçekten bizim elimizde mi?" Marde onun gözlerinin içine baktı.

Jason bunu hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordu. Gözlerini pencereye çevirdi. "Söyleme. Ne söyleyeceğini biliyorum, ama söyleme."

Marde birkaç kez nefes verdi. "Tamam, söylemeyeceğim. Ama bence hazırlıklı olmalıyız, biliyorsun. San-man hiç sabırlı bir adam olmamıştır. Öğrenir öğrenmez peşimize düşecektir."

"Ve asla öğrenmeyecek," dedi Jason kararlı bir şekilde. "Başka bir şey konuşalım. Şu anda ülkede olduğuna sevindim. Birbirimizi görmeyeli iki yıl oldu."

Marde gergin kaslarını gevşetti. "Haklısın. Şehrin en büyük kumarhanesine gidelim mi?"

BÖLÜM 42. GÜÇLÜ KADINIM İÇİN BİR ÇÖZÜM BULMAK.

SANTOS

Beşinci gün, Dr. Kapoor'un ofisinin kapısında durmuş, sekreterinin ona geldiğini bildirmesini bekliyordum.

"İçeride sizi bekliyor, efendim," dedi sekreter, kibar bir gülümsemeyle ofis telefonunu kulağından uzaklaştırarak.

"Tamam, teşekkürler," diye cevap verdim ve kapıyı açarak ofise girdim.

İçeri girdiğimde doktor ayağa kalktı. "Bay Hathaway," diye selamladı.

"İyi günler, Doktor." Ofis koltuğuna doğru yürüdüm ve oturdum. "Anladığım kadarıyla Dr. Mehra geri dönmüş ve beni bekliyor."

Doktor tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Haklısınız Bay Hathaway. Gerçekten geri dönmüş ama... Onu bekleyen çok sayıda hasta, müşteri ve danışmanı var. Elimden geleni yaptım ama sizinle ancak yarın sabah randevu alabildim."

"Yarın sabah Amerika'ya dönmüş olacağım, Doktor. Bugün olmak zorunda," diye cevap verdim.

Okuma gözlüklerini düzeltti, yüzü yumuşak ve ikna ediciydi. "Mehra benim arkadaşım, Bay Hathaway. Bu yüzden yarın randevu alabildim." Bir süre durdu. "Bugün randevu almak imkansız. Lütfen, beni anlayın."

Doktorun bana gerçekten yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Ama durumu anlamıyordu.

Sandalyeye yaslandım. "Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim, Dr. Kapoor. Ama benim durumumu anlamalısınız. Doktor arkadaşınızı aramamın nedenini biliyorsunuz. Nişanlımın onun yardımına gerçekten ihtiyacı var ve ben ondan çok uzun süredir uzak kaldım. Orada kalmam gereken süreden daha fazla kalamam çünkü onun her an tetiklenebilecek bir bağımlılığı var. Cinsel perhiz

Cinsel perhiz, bu bağımlılığı bir silah gibi tetikleyebilir," diye nazik ama kararlı bir şekilde açıkladım. "Tüm bunları anlıyorum doktor, ama bana bu konuda gerçekten yardım etmelisiniz. Bunun için para gerekse de umurumda değil. Mümkün olan her miktarı öderim."

Doktor derin bir nefes aldı ve sadece bana baktı. Sonunda, biraz gülümsedi. "Onun için bu kadar ileri gidecek kadar kadını çok seviyor olmalısın."

Bu sözler yüzüme bir gülümseme getirdi. "Oh, evet. Onu seviyorum ve evleneceğiz." Öfkeli bir nefes verdim. "Bu bağımlılığı arkadaşlarım yüzünden var. Onu kaçırdılar, uyuşturdular ve tecavüz ettiler."

"Bunu bana daha önce de anlatmıştınız Bay Hathaway, ama suçluların sizin arkadaşlarınız olduğunu bilmiyordum," dedi sempatik bir şekilde.

"Öyleydi. Üçü de." Bunu itiraf ettikten sonra öfkemi ve suçluluk duygumu bastırmayı başardım.

Doktor sessiz kaldı. Sonra, "Bu hayal bile edilemez. Nasıl hissettiğinizi tahmin edemiyorum. Sizin yerinizde olsam nasıl hissederdim bilemiyorum. Eşimle on beş yıldır evliyiz, ama onu hala çok seviyorum. Bana birkaç dakika verin. Bunu sizin için mümkün kılmaya çalışacağım" dedi.

"Çok teşekkür ederim doktor." Derin bir nefes aldım. Beni anlayan birini bulmak harikaydı.

Otuz dakika sonra, Dr. Mehra'nın ofisinin kapısını çaldım ve kilidin açıldığını duydum, sonra kapı açıldı.

Doktor ellili yaşlarının başındaydı ve sadece görünüşü bile verimliliğini gösteriyordu. Arkasında önlüğü duruyordu ve siyah bir takım elbise giyyordu. Ofise girdiğimde bana profesyonel bir gülümsemeyle karşıladı.

"Siz Bay Hathaway olmalısınız," dedi ayağa kalkarak ve elimi sıktı. Bana karşısına oturmamı işaret etti, ben de öyle yaptım.

"Öyleyim, Doktor. Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum."

"Umarım beklentilerinizi karşılayabilirim, Bay Hathaway," dedi kibarca, kendi koltuğuna otururken. "Dr. Kapoor bana durumunuzu anlattı, ama yine de her şeyi sizin ağzınızdan duymak isterim. Anladığım kadarıyla hasta sizinle birlikte değil."

"Hayır, değil," diye itiraf ettim. "Gerçek şu ki, bu seyahatin ardındaki gerçek nedenin farkında değildi. Bağımlılığından kurtulabileceğine dair umudunu kaybetmişti."

Doktor anlayışla başını salladı. "Duyduğum kadarıyla, vazgeçmek için iyi bir nedeni var. Bana her şeyi tekrar anlatın Bay Hathaway. Bağımlılığıyla ilgili her şeyi açıkça anlatın."

bağımlılığıyla ilgili her şeyi ayrıntılı olarak anlatın."

Sonraki otuz dakika boyunca, tam da bunu yaptım. Doktora Rosy'nin bağımlılığı hakkında her şeyi anlattım. Nasıl olduğu. Nasıl başladığı. Ona ne yaptığı. *Her şeyi.*

"Bu çok kritik bir vaka. Bu kadınınız dünyadaki en güçlü kadın olmalı." Doktor, sonunda, artık eskisi kadar resmi görünmeden,

"Öyledir, Doktor." Sesimdeki gururu gizleyemedim.

Doktor masadaki bazı dosyaları karıştırmaya başladı. "Cinsel gücü artıran ilaçlar ve aşırı dozda alındıklarında ortaya çıkan sonuçlarla ilgili birçok vaka gördüm."

Dosya yığınınından tek bir dosya çıkardı ve açtı. "Bu vaka, kocasının yatakta soğuk ve uyarılması zor olduğundan şikayet ettiği bir kadının yakın zamanda görülen bir vakasıydı. Hasta reçetesiz Flibanserin aldı ve aşırı dozda aldı."

Dosya ve çizelgelere bakarak sürekli başımı salladım. Rosy'nin bağımlılığını araştırırken, ona yardım etmek için Flibanserin'i keşfettim. Sağlık kuruluşu tarafından onaylanmış, ancak sadece doktor reçetesiyle alınabilen, Viagra'nın kadın versiyonu olan bir cinsel güç artırıcı ilaçtı. Rosy'ye verilen ilaç kadar tehlikeli değildi, ama benzerdi.

"Ona ne oldu?" diye merakla sordum.

"Kocasını tatmin etmekten vazgeçtiğinde, hemen hastaneye kaldırıldı. Adam normal dozda Viagra aldıktan sonra zar zor hayatta kalmıştı ve yedi turdan fazla denemesine rağmen iyi sonuç alamamıştı." Doktor dosyayı kapattı. Bana tüm dikkatini verdi. "Hasta hemen hastaneye kaldırıldığı için onu kurtarabildik. Bu hasta, Rosianna... Adı bu, değil mi?"

"Evet," diye başımı sallayarak cevap verdim.

"Rosanna'nın durumu çok farklı. Onunki bilinmeyen bir yasadışı cinsel güç artırıcı ilaç ve aşırı doz aldıktan sonra üçüncü gün hastanede yatırıldı. Tüm sorunları orada tırmandı, gecikme yüzünden."

Doktor açıklamaya devam ederken, kontrol etmeye çalıştığım öfkemle yumruklarım daha da sıkılaştı. Titreyecek kadar sıkılaştılar.

Doktor devam etti. "Şimdi, bu ilaç altı yıl boyunca vücudunda kaldı ve hastanın hayatta kalması bir mucize, Bay Hathaway, ama onu iyileştirmek neredeyse imkansız."

Adam, en büyük korkumu sadece beş kelimeyle dile getirdi. Öfke, kızgınlık ve yenilgiyle başımı güverteye eğdim.

Sessizlik çöktü. Sessizlik uzadı.

"Neredeyse dedim Bay Hathaway," dedi doktor sonunda.

Başımı masadan kaldırdım ve ona tutkuyla baktım. "Bir şeyler yapılabilir mi diyorsunuz, Doktor? Nişanlığımın iyileşebileceğini mi söylüyorsunuz?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43. DAHA BÜYÜK BİR AMAÇ İÇİN ERTELEME.

"Tedavi edilebilir mi, doktor?" diye tekrarladım, umut duygusunu zar zor bastırabiliyordum.

"Bu çok zor olacak ve garantisi yok. Ama evet, bir şeyler başarabileceğimizi düşünüyorum."

"Başarabilir miyiz?" Umut azaldı.

Doktor kısa bir baş sallama ile onayladı. "Bay Hathaway, bu hastanın durumunun benzersiz olduğunu anlıyorsunuzdur. Zor bir süreç olacağını söylediğimde, öncelikle ona hangi ilacın verildiğini bilmemiz gerektiğini kastettim. Vücudunda bulunan maddenin içeriğini bilmeden bir tedavi bulamayız."

Bu anlaşılabilir bir durumdu, ama yardımcı olmuyordu. "Doktor, ilacın ne olduğunu bilmiyorum. O piç Jason yıllar önce bana o ilacı gösterdiğinde, enjeksiyon şeklindeydi. İçeriğini bilmiyorum."

"Mmhm..." Doktor düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Sonra ayağa kalktı ve en yakın dosya dolabına doğru yürüdü ve elini yığının içinden geçirmeye başladı.

Dakikalar sessizlik içinde geçti ve sonunda diğer dosyaların arasından bir dosya çıkardı. Tozunu silip açtı. Bana baktı. "Altı ay önce, tıbbi araştırma ekibimiz yasadışı bir cinsel güç artırıcı ilaç keşfetti. Bu ilaç hala araştırma aşamasında, ancak yasal olarak asla onaylanmaması gereken oldukça tehlikeli bir ilaç olduğu sonucuna varıldı. Adı Amorphous -92. Hastaya verilen ilaç bu olabilir mi?"

Amorphous -92. Bu isim tanıdık geliyordu... Jason'dan daha önce duymuş gibiydim. Ama uzun zaman önceydi, emin olamıyordum.

"Öyle olabilir, Doktor."

Dosyayı kapattı. "Hastayı muayene etmeliyiz. Emin olmalıyız." "Doktor, sorun da bu. Hasta burada olamaz," dedim düz bir sesle.

Bir süre durakladı. "Ağrıyı anlattığını söyledin, değil mi? Rahim ağzındaki kramp ve spazmları? Vajinasının kasılmasını ve gevşemesini? Alt karın bölgesindeki dayanılmaz karıncalanma hissini?"

"Aynen öyle."

Koltuğuna geri döndü ve oturdu. "O zaman bu kesinlikle Amorphous -92. Sadece altı yıldır var olduğunu bilmiyorduk." Gözleri benimkilerle buluştu. "O arkadaşların bu suçlardan dolayı hapse girmeli."

Alaycı bir gülümsemeyi engelleyemedim. "Oh, evet. Adam kaçırma, tecavüz, yasadışı uyuşturucu bulundurma ve kullanma, vb." Kısa bir baş sallama ile onayladım. "Hapse girmekten daha fazlasını yapacaklar, Doktor."

Doktor beni dikkatle süzdü ve sonra başını salladı. "Dediğim gibi, bu hasta için özel bir tedavisi yok. Ama tıbbi ekibimizi toplayıp bu uyuşturucuya karşı bir ilaç üretmeye çalışacağız. Tam olarak bir tedavi olmayacak, ama kesinlikle işe yarayacak. Size daha fazla cevap verebilmem için bir hafta veya daha fazla zaman gerekecek."

Kulağım en önemli kelimeleri yakaladı. "Birkaç hafta mı? Doktor, burada daha fazla kalamam. Bir hafta kalmaya kesinlikle gücüm yetmez." "Ama kalmalısınız Bay Hathaway. Hastaya yardım etmek istiyorsanız, önümüzdeki günlerde veya haftalarda bizimle birlikte çalışmak zorunda kalacaksınız."

Bunu düşündüm. Rosy sonunda tıbbi yardım alacaktı... ama *haftalar mı?*

"Doktor, süreci hızlandırıp her şeyi birkaç gün içinde halledebilir miyiz? Mesela... üç gün içinde?" diye umutla sordum. "Para gerektirse de umurumda değil."

Doktorun düşündüğünü gösteren bir sessizlik daha oldu. "Tamam," dedi sonunda.

Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, doktor." Rahatlamıştım, ama aynı zamanda korku ve belirsizlik de hissediyordum.

ROSIANNA

İki gün sonra, birkaç iş arkadaşımınla öğle yemeğine çıkmıştım ki cep telefonum çaldı.

"İzninizle," dedim ve çalan telefonumla yuvarlak masadan kalktım. Ekranı bakmadan önce oradan uzaklaştım. Arayanı görünce yüzüme otomatik olarak bir gülümseme yayıldı. Telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba, sevgilim."

"Bebeğim. Günün nasıl geçiyor?" Santos'un derin sesi kulağımı doldurdu.

"İyi. Çok yoğun değil. Senin günün nasıl geçiyor?" Ayaklarıma baktım ve ayak tırnaklarımdaki kırmızı ojenin neredeyse solmuş olduğunu fark ettim.

"Çok iyi. Bugün nasılsın?" diye sordu otomatik olarak.

Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Seyahate çıkalı yedi gün olmuştu ve her gün aynı soruyu soruyordu. Her gün ona aynı cevabı veriyordum.

"Harika hissediyorum. Muhteşem." Ve bu yalan değildi. Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

İki gün önce işlerinin geciktiğini ve birkaç gün daha kalacağını söylediğinde paniğe kapıldım. Ama çabucak kendimi teselli ettim. Santos geri dönemezse, bu gerçekten kontrol edilemez bir durumdu.

Neyse ki, günler geçtikçe aynı şeyi hissettim. Yeniden kendimi iyi hissediyordum. Her şey için ona teşekkür etmem gerekiyordu. Artık normal bir insan gibi hissediyordum, her an bir erkekle birlikte olmak zorunda kalmaktan endişe duyan, sıra dışı bir cinsel bağımlılığı olan bir kız değil.

"Harika. Tanrıya şükür. Şanslıysam, yarın her şey sonuçlanacak ve ertesi gün Amerika'ya giden ilk uçağa bineceğim. Tanrım, seni çok özledim," diye inledi.

O göremese de gülümsedim. "Ben seni daha çok özledim." Ve bu yalan değildi. Son birkaç gündür onu o kadar özlemiştim ki, neredeyse fiziksel bir acı hissediyordum. Bu, altı yıl boyunca ondan uzak kalmayı nasıl başardığımı merak etmeme neden oldu. Hayatımızın bu aşamasında buna dayanamazdım. Hiç dayanamazdım. "Geri dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum, sevgilim," diye fısıldadım ve çantamı almak için yuvarlak masaya geri döndüm.

"Döndüğümde birlikte zaman geçireceğiz. Babamın şirkete geri döndüğünü duyduğumda çok sevindim. Yani, döndüğümde birlikte çok zaman geçireceğiz. Kesintisiz," diye uzattı.

Onun sözlerini düşününce vücudum titredi. İkimiz birlikte ve kesintisiz. "Sabırsızlanıyorum," dedim arabaya doğru yürürken.

"Gece geç saatlerde ararım. Hastanedeyim. Umarım sen de..."

"Bekle. Hastaneye ne işin var?" diye sordum, aniden olduğum yerde donakaldım. *Hastane mi? Hasta mı...!?* "İyi misin? Bir sorun mu var?" Ne kadar uğraşsam da sesimdeki korkuyu gizleyemedim.

Diğer uçta sessizlik vardı ve bu da paniğimi daha da artırdı.

Sonra, "Ben iyiyim, bebeğim. Sadece biraz öksürüyorum. Birazdan iyileşeceğim."

Öksürük mü? Rahatlamam gerektiğini biliyordum, ama rahatlamadım. *Öksürük daha önce kimseyi öldürdü mü?*

"Bir sonraki uygun uçuşla eve dönemez misin, San? Lütfen, senin uzakta ve hasta olduğunu düşünmeye dayanamıyorum. Bunu bilerek uyuyamıyorum!" Panikledim.

"Tatlım, hasta değilim. Öksürük çok zararsız bir rahatsızlıktır. İyileşeceğim ve geri döneceğim. Döndüğümde sen en mutlu kadın olacaksın," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve zorla nefesimi bıraktım. "Tamam. Kendine iyi bak ve vücudunu iyi örtmeyi unutma. Soğuk yerlerden uzak dur ve otele döndüğünde klimayı kapat. Susadığında ılık su iç ve soğuk yiyeceklerden uzak dur. Dene..."

Beni keserek gülmeye başladı. Neyin komik olduğunu merak ettim. Öksürük hakkında araştırma yapmam gerektiğini zihnimde not ettim. Bunun görüldüğü kadar zararsız olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Sonunda şöyle dedi: "Seni çok seviyorum, Rosianna."

Kalbim anında eridi ve tüm endişelerim kayboldu. Dudaklarım gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Santos," diye fısıldadım.

"Ben iyiyim, gece seni ararım. Kendine iyi bak." Böyle diyerek telefonu kapattı.

Telefonu göğsüme sıkıca bastırdım ve eve dönerken yol boyunca gülümsedim.

BÖLÜM 44. İYİ HABERLERİN HAVASI... VE KORKUNÇ BİR BAŞLANGIÇ.

SANTOS

"İşte ilaçlar," dedi Dr. Mehra, şurup ilaçlarla dolu kutuyu açarken. Kutuya uzanıp bir şişe aldı. Boş eliyle bir enjeksiyon iğnesi aldı, açtı ve şurubu içine doldurdu.

"Elimizden gelenin en iyisi bu," dedi gülümseyerek, gözleri hala havada tuttuğu iğneye bakıyordu.

Elini izlerken, başarı duygusuna kapılmamak elde değildi. Zorlu üç günün ardından, nihayet emeklerimizin meyvesini alacaktık.

Kutuya uzandım ve başka bir şişe daha çıkardım, içindekileri izledim. Kutuda elli küçük şişe vardı. Her şişe sadece üç kez şırıngayı doldurabilirdi.

"Hâlâ rüya gibi geliyor. Sonunda iyileşecek..." Gözlerim hâlâ şişelere takılıyken sözlerim kesildi.

Doktor sonunda hem şişeleri hem de şırıngaları kutuya attı ve kutu kapattı. "Dediğim gibi Bay Hathaway, hiçbir şey kesin değildir. Sadece umut edebiliriz. Ama başarı şansının %60'ından eminim. Geri kalan %40'ı Tanrı'ya, size ve hastaya kalmış."

"Teşekkürler Doktor," dedim içtenlikle.

"Bunu mümkün kılmak için bizim kadar çok çalıştınız. Siz kararlı bir genç adamsınız, Bay Hathaway. Tüm talimatlarımı hatırladınız mı?"

Onları hatırlamaya çalışırken başımı salladım. "İki haftada bir şişeyi enjekte edecek. O günün sabahı, öğleden sonra ve gecesı. Bağımlılık krizi yaşadığı zaman asla enjeksiyon yapılmamalı, sadece kriz geçtikten sonra yapılmalı."

"Aynen öyle. O sizin kız arkadaşınız, bu yüzden..." "Nişanlım," diye düzelttim kararlı bir şekilde.

"Nişanlım," diye tekrarladı doktor. "O sizin nişanlınız, bu yüzden sizin yardımınız ve bu ilaçla, eminim birçok değişiklik olacak. Bu yavaş

bir değişim olacak, ama kaçınılmaz olarak bir değişim olacak.” “Yardıminız için çok teşekkür ederim, Dr. Mehra.”

"Rica ederim. Tüm kişisel bilgilerimi faksleyeceğim, böylece bir sorunuz veya unuttuğunuz bir talimatınız olursa doğrudan benimle iletişime geçebilirsiniz."

"Tekrar teşekkürler. Geriye kalan tek şey faturaları toplamak, sonra yarın sabah erken saatteki uçağa bineceğim. Sekiz gündür buradayım." Gülümsayarak cevap verdim ve kutuyu aldım.

"Hasta zaten çok ilerleme kaydetti. Vücudunun ihtiyaçlarını tatmin etmeden bir gün bile geçiremezken, beş gün... ve şimdi sekiz gün oldu. Gelecekte iyi olacak," diye cesaret verici bir şekilde belirtti doktor.

Elimdeki kutuya baktım. "Artık bundan hiç şüphem yok." "Ülkenize giden ilk sabah uçağı saat 9'da kalkacak."

Yine başımı salladım ve kafamda hesap yaptım. Ertesi sabah ayrılırsam, bir sonraki sabah Amerika'ya dönmüş olacaktım. Artık burada kalamazdım. Rosy'yi o kadar çok görmek istiyordum ki, bu özlem neredeyse fiziksel bir acı haline gelmişti.

ROSIANNA

"Yarın evinize geleceğim, Bayan Rosy, dosyaları da getireceğim," dedi Fiona, ben arabaya doğru yürürken o da peşimden geliyordu.

"Tamam, Fiona. Yarın görüşürüz. Bugünkü sunumunda iyi iş çıkardın. Yeni müşterinin tekstil konusunda çok iyi bir zevki var. Eminim işler yolunda gidecek." Sekreterimi nazik bir gülümsemeyle cesaretlendirdim.

O da utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi. "Çok teşekkür ederim, Bayan Rosy.

Sen en iyi patronsun."

Arabaya binip koltuğuma yerleşirken hafifçe güldüm. "Bunu her zaman söylüyorsun, neredeyse bir mantra haline geldi."

"Bunu söylüyorum çünkü doğru. Yarın görüşürüz, Bayan Rosy," dedi ve ayrılmak için döndü.

"Tamam." Fiona iki adım uzaklaşıp dururken ben arabanın motorunu çalıştırdım.

Arkasını döndü ve burnundaki sevimli gözlüklerini düzeltti. "Hanımefendi? Komşunuz..."

Durdum. "Donald mı?" Onu dikkatle izledim, solgun yanaklarında başlayan sevimli kızarıklığı kaçırmadım.

"Evet, hanımefendi," diye utangaçça fısıldadı.

Mmhm, ilginç. Dudaklarımdan sızmak üzere olan gülümsemeyi sakladım. "Ona ne olmuş?"

"O...? Biliyor musunuz, o...? Demek istediğim, onun bir —kız arkadaşı var mı?" diye sordu, kızarıklığı daha da derinleşerek.

Haklıydım. Sekreterim Donald'a aşıktı. Eminim o kadın düşkününü adam da ona ilgi duyuyordur. Ama Donald gibi erkekler için "ilgi" sadece seks anlamına gelir ve başka hiçbir şeyin önemi yoktur. O benim arkadaşımı ve onu bir arkadaş olarak seviyordum, ama o adam zavallı Fiona'nın kalbini kolayca kırabilirdi.

"Emin değilim..." Soruyu ustaca geçiştirdim ve zihnimde o zamparayla konuşmam gerektiğini not ettim.

O adamın o kadar çok kadını olduğunu, onların isimlerini ve yüzlerini unuttuğunu söyleseydim, Fiona kaçıp giderdi. Henüz bir şans verilmemiş bir şeyi bozamazdım.

Yine de yüzü düştü. "Oh..." Geri çekilirken bana gülümsedi. "Tamam, yarın görüşürüz hanımefendi."

Sonra arabayla uzaklaştım. Aklım ve düşüncelerim Santos'la doluydu. *Uçağı yarın sabah kalkacak ve ertesi sabah burada olacak.*

Sadece bir gün daha, sonra tekrar bir araya gelecektik. Sabırsızlanıyordum.

Uzun bir gün olmuştu, bu yüzden bir içki içip kafamı dinlendirmek için bara uğradım. Arabayı garaja park ettikten sonra, insanların bakışlarını görmezden gelerek bara girdim

barın tezgahına doğru ilerleyip bir tabureye oturdum.

"İyi akşamlar hanımefendi," diye selamladı genç barmen, yirmi üç yaşından büyük görünmeyen bir adam.

Kısa bir selam verdim ama dostça bir gülümsemeyle. "Bir şişe bira istiyorum, alkolsüz olanından lütfen."

"Hemen geliyor hanımefendi." Benden uzaklaşıp işine koyuldu.

Getirdiği ilk içkiyi alıp bir bardağa döktüm. Hâlâ yudumlarken ve düşünürken, her zaman ilk bakışta tanıdığım bir gülümsemeyle bir adam yanıma geldi. Birkaç ay önce bu gülümsemeyi takdir edebilirdim, ama şimdi değil. Kesinlikle şimdi değil.

"Merhaba, güzel bayan. Size katılabilir miyim?" diye sordu. Otuz yaşından büyük olamazdı, diye düşündüm.

Bir yudum daha aldım. "Olur, ama ben her an gidebilirim. Yoğun bir günün ardından kafamı boşaltmak için buraya uğradım," dedim kibarca.

Bana doğru eğildi. "Kafanı boşaltmanın çok daha iyi bir yolunu biliyorum. Evime gidelim, sana göstereyim," diye fısıldadı, flörtöz bir gülümsemeyle.

Ben de gülümseyerek başımı salladım. "Bir erkek aramıyorum, Bay..."

"Donovan," diye yavaşça tamamladı.

"...Bay Donovan. Benim zaten bir erkeğim var. Sadece bir içki içip gideceğim," dedim ve içkimin son yudumunu içtim.

Ama adam ısrarcı biriydi ve kadının "hayır"ını "evet, belki biraz sonra" olarak algılıyordu. Tekrar eğilip fısıldadı: "Senin erkeğinin sana asla veremeyeceği şeyi sana verebilirim. Seni yatakta tatmin edebilir ve daha fazlasını isteyerek çılgılık atmana neden olabilirim..."

Kendimi tutamadım ve boğuk bir kahkaha attım. "Sen beni tatmin edemezsin, ve kesinlikle nişanlım gibi yapamazsın." Bu sefer ona yaklaşma sırası bendeydi. "Beni o kadar tatmin edemezsin ki beynim bir anlığına kapanır ve tekrar işlev görebilmek için ağır kesici ve sıcak bir duşa ihtiyacım olur," diye kulağına fısıldadım.

Ağzı açık kaldı. Yüzümde bir gülümsemeyle kalktım, çantamı aldım ve arkama bakmadan bardan çıktım.

Arabamdan indiğimde, akşam havası yüzüme esiyordu ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Ve sonra...

Gülümseme yüzümden silindi. Bunu hissettiğimde içimi dehşet ve kemiklerime işleyen bir korku kapladı.

Alt karnımın gerilmesi. Kadınlığımın hafifçe kasılması.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Dehşet içinde nefes nefese kaldım, ama içimi kaplayan tanıdık korku hissinin ne olduğunu biliyordum.

Oh. Tanrım. Geldi!

BÖLÜM 45. VÜCUDUM. ACI.

Ateşleyiciyi kullanmaya çalışırken ellerim titriyordu ve aynı zamanda kendime konuşmaya çalışıyordum.

"İyi olacağım. Paniklemeye gerek yok, Rosy." Konuşurken, kendi sözlerime inanmaya çalıştım. Neredeyse inanıyordum, ama rahmimin derinliklerinde başka bir kasılma başladı. Acıdan çığlık attım.

O sırada Bay Donovan bardan çıktı, gözleri etrafı tarıyordu. Gözleri arabada çalıştırmaya çalışan beni bulduğunda, takdirle gülümsedi ve bana doğru yürümeye başladı.

"Güzel bayan, arabanız mı bozuldu?" diye sordu yaklaşırken.

"Ben... ben iyiyim." O kadar sinirlenmişim ki kekelemeye bile başlamıştım. Derin bir nefes alarak duygularımı kontrol altına almaya çalıştım.

Bana şüpheyile baktı. Sonra cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. "İşte kartım. İstedğin zaman ara."

Kucağıma düşen kartı alıp ona geri vermek üzereydim, ama o çoktan dönüp yoluna devam etmişti.

Kartı aldım ve fazla düşünmeden arka koltuğa attım. Neyse ki, arabayı tekrar çalıştırdığımda motor çalıştı. Eve gittim.

Küçük garajıma arabayı park ettim. Donald'ın görüş alanında olmadığından emin olduktan sonra evime doğru yola çıktım. Ön kapıda, karnımın alt kısmı o kadar şiddetli bir şekilde kasıldı ki, acıdan ikiye katlandım. Karnımı sıkıca kavrayıp belimden eğildim, diğer elimle kapı kolunu tutarak acı içinde bağırdım. Acı azalana kadar uzun bir süre o şekilde kaldım, nefes nefeseydim. Kapıyı açtım, içeri girdim ve odama koştum.

İlaçlarımı aldım, titrek parmaklarla kutuyu açtım, üç tanesini elime aldım, sonra ağzıma attım ve yuttum. Yatağımanın yanındaki su şişesini alıp aceleyle içtim.

Panik ve çaresizlik gözyaşları gözlerimin arkasına doldu, ama onları engellemek için gözlerimi sertçe kıptım. Hormon dengeleyicilerin şu anda bir işe yaramayacağını biliyordum, ama yine de aldım.

Vücutum yanıyordu. Göğüs uçlarım takım elbisenin içinden belirginleşmişti, sütyenimin pedine her temasım vücudumda dalgalanmalara neden oluyordu.

Çekmeceye gidip geçen hafta aldığım vibratörü çıkardım. Yepyeni ve kullanılmamış. Ona dehşetle baktım. Yıllar önce, hiçbir zaman pek işe yaramadıkları için, her türlü Pil ile Çalışan Erkek Arkadaş (BOB) kullanmaktan vazgeçmiştim.

Onlardan ne kadar rahatlama bulursam bulayım, bağımlılığım birkaç dakika sonra tekrar başlıyordu, tıpkı bir erkekle birlikteyken olduğu gibi. Aksine, orgazmdan sonra bile bu dürtü gittikçe güçleniyordu. Dildo ve vibratörler başlı başına bir işkenceydi.

Ama yepyeni BOB'a baktığımda, başka seçeneğim yoktu. Tekrar denemek zorundaydım, ama önce banyo yapmam gerekiyordu. Vücutum yanıyordu.

Titrek ellerimle kıyafetlerimi çıkardım, banyoya girdim ve duşa girdim. Damarlarımda yanan ateşi söndürmek için buz gibi bir duş aldım ve o duşta kendime dokundum, çığlık atarak orgazma ulaştım.

Vücutumun ısısı düştü ve duştan çıkıp kurulandığımda kafam biraz açıldı. Sonra yine o dürtü geldi. Bu sefer daha güçlüydü. Çok daha güçlüydü.

"Tanrım!" diye acı içinde haykırdım, alt karnım acı verici bir şekilde kasılırken.

Berbat durumdaydım.

SANTOS

Sonsuz bir gün olmuştu, ama neyse ki iyi biten bir gündü. Bölgede bulabildiğim tek İtalyan restoranında yemek yedikten sonra otel odama döndüğümde saat gece dokuzu çok geçmişti.

Banyoya gidip banyo yaparken odanın tanıdık soğukluğu beni karşıladı. Tanrım, Amerika'ya dönmek için sabırsızlanıyordum.

Annem dün beni aradı ve özetle şöyle dedi: Beni özlediğini ve düğünü hızlandırmak için geri dönmemi sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Bu düşünce beni gülümsetti. Annem ve Clarissa teyzem, henüz tarihi bile belli olmayan bir düğünü planlamak için çoktan işbirliği yapmaya başlamışlardı!

Vücudumu havluyla kurularken, odadaki tek ses saatin tik taklarıydı. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım ve futbol kanalında bıraktım.

Bir çift boxer giydikten sonra yatağa doğru yürüdüm ve üzerine çıktım. Sonra telefonu aldım ve Rosy'nin numarasını çevirdim.

Öğleden sonra aramama cevap vermemişti ve o sırada meşgul olduğunu biliyordum. Geri aramayı unutmuş olmalıydı.

Üçüncü çalınıştta telefonu açtı. Dudaklarım gülümsemeye uzandı. "Yine geç saatlere kadar çalışıyor musun tatlım?"

Sessizlik.

Ve sonra, "Üzgünüm. Telefonum yanımda değildi, bebeğim." Sesi tuhaf geliyordu. Nefes nefese. Boğuk.

"İyi misin, Rosy?" diye sordum endişeyle, yatakta oturarak.

"Oh, iyiyim. Benim için endişelenme. Gününün nasıl geçtiğini anlat," dedi, sesi daha iyi ve daha ikna edici geliyordu.

Endişem bir anda yok oldu. "Olağanüstü bir şey yok. Geri dönmek için sabırsızlanıyorum..."

BÖLÜM 46. ACI VERİCİ DENEMELER VE EN KORKUNÇ SIKINTILAR.

ROSIANNA

Santos'un aramasını cevaplamamıştım çünkü bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ve yanılmamıştım. Onun sesini duymak bağımlılığımı körükledi, beni daha da ateşledi. Acı daha da şiddetlendi.

Yatağa uzandım, vücudum ter içindeydi ve çok acı çekiyordum. İçim o kadar titriyordu ki, dudaklarımı kanayacak kadar sert ısırdım. Vibratör bana hiçbir şey yapmamıştı ve üçüncü kullanımdan sonra, acı ve hayal kırıklığıyla onu odanın diğer ucuna fırlattım.

Santos akşamını ve akşam yemeğini anlatırken, ben yatakta kontrolsüz bir şekilde titriyordum. Ağzımı elimle kapatarak, içimde biriken acı çığlığı bastırmaya çalıştım.

Onun bunu bilmesini istemedim çünkü onun benim için endişelenmesini veya üzülmesini dayanamazdım. Ya da daha kötüsü, bana verdiğim sözü tutmam için zorlayabilirdi. Buna dayanamazdım.

"Tanrım!" İçimde başka bir acı verici kasılma başladığında elime karşı bağırdım. O kadar acı vericiydi ki, alt karnımı kavradım, yatağa dönüp dudaklarımı yastığa gömdüm ve sonra acı içinde çığlık attım.

Santos'un sesi kesildi. Sonra, "Rosy?"

Kendimi toparladım, acıyı bastırmak için elimden geleni yaptım. "Tatlım, dinliyorum."

"O neydi?" diye merakla sordu.

O duysun diye zorla güldüm. "Televizyondan geliyor. Yeni bir dizi izliyorum. Oldukça ilginç." Yalan dudaklarımdan dökülürken, kadınlığım bir şey yakalamaya çalışırken acı verici bir şekilde kasıldı.

"Oh, tamam. Sen her zaman yeni dizileri sevmişsindir, özellikle de bilim kurgu türündekileri. Yemek yedin mi?"

Bir çıkış yolu. Farkında olmadan bana bir çıkış yolu bulmamda yardımcı oldu.

Derin nefesler aldım, gözlerimden yaşlar akarken vücudum içten içe yanıyordu. "Yemek yemedim. Bir şeyler pişirmek üzereydim..."

"Bu aralar çok çalışıyorsun, yemek yemeyi bile unutuyorsun. Şimdi yemek pişirmeni bırakacağım ve sonra seni tekrar arayacağım," dedi, derin sesi vücudumu okşuyordu — farklı bir tür afrodizyak.

"Tamam," nefes nefese, bacaklarımı birbirine sıkıştırarak cevap verdim. Başka ne seçeneğim vardı ki?

"Seni seviyorum, bebeğim."

Bu sözler daha fazla gözyaşı dökmeme neden oldu. Hayır, yapacak tek bir şey yoktu, çaresizce düşündüm.

"Ben de seni seviyorum, Santos." Tüm kalbimle. İçtenlikle. Fiziksel acımdan çok farklı olan içimdeki acıyı bastırmak için gözlerimi kapattım.

Telefon görüşmesi bittiğinde, ilkinden çok daha güçlü ve daha dayanılmaz olan başka bir acı verici kasılma başladı. Yanan bedenimi sıkıca kavradım ve geceye doğru çığlık attım.

Bu acıya dayanamam, diye düşündüm, acı tüm vücudumu sararken.

Gerçekten dayanamam.

Acıdan bayıldım. Çok fazlaydı.

Ertesi sabah uyandığımda, hala karnımı tutarak yerde yatıyordum. Saate baktım... Saat 10'du.

Bayılmanın en korkunç yanı, ağrının geçmemesiydi. Sanki ağrı geri çekilip bekliyordu, sonra ben kendime geldiğimde intikam almak için geri dönüyordu.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Rahmimin derinliklerinde şiddetli bir spazm başladığında boğazımdan keskin bir çığlık çıktı. O kadar şiddetliydi ki, soğuk zeminde yatarken ağrı vücudumu mahvederken ben de kasılmalar yaşıyordum.

Meme uçlarım o kadar şişmişti ki geriye doğru acıyordu. Vajinam acı verecek kadar sıkışmıştı. Sanki alevler içindeymişim gibi hissediyordum. Açtım ama kalkamıyordum bile. Çok fazla acı çekiyordum.

Titrek ellerimle, vücudumdaki tek giysi olan uzun gömleği kaldırdım, bacaklarımı ayırdım ve iki parmağımı kendime derinlemesine soktum. Zevk ve acı birleştiğinde çığlık attım. Parmaklarım pek bir şey yapmıyordu, ama yine de bir şeyler yapıyordu. Islak yarık parmaklarımı sıkıca kavradı, zonklıyor ve titriyordu. Kendimi olabildiğince parmaklarken boğazımdan düşük inlemeler çıktı

Gözlerimi kırptırdım, başımı bir yandan diğer yana çevirdim. Dün bir kenara attığım vibratörü izledim. Yerimden kıpırdamadan ona doğru süründüm ve onu aldım. Onu açtım ve parmaklarım içeri girip çıkarken klitorisime yerleştirdim. Gözlerimi kapattım, ağzımdan düşük ve boğuk inlemelerden yüksek ve tiz nefes almaya kadar çeşitli sesler, acı ve zevkin karışımıyla çıkıyordu.

Tatlı cennet ile cehennem ateşleri arasında sıkışmış gibi hissettim.

Çok geçmeden yüksek bir çığlık atarak parçalandım, vücudum kontrolünü kaybetti. Etrafımdaki dünya sallanırken dengeyi bulmaya çalışırken tekrar tekrar çığlık attım.

Sonunda, yüksekte indim ve sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra ilk kez içimdeki ateş biraz sakinleşti.

Bacaklarım kendiliğinden titreyerek yerden kendimi kaldırdım ve vızıldayan vibratörü bir kenara attım.

Mutfağa gidip boş mideye bir şeyler atmakla, banyoya gidip yıkanmak arasında kararsız kaldım.

Bu iki şeyden sadece birini yapabildim, sonra tekrar aynı dürtü geri geldi. Daha güçlü.

Değerli zamanımı boşa harcamak istemediğimden mutfağa gittim. Lavaboda ellerimi yıkadıktan sonra, vücudumdaki hafif gerginliği görmezden gelerek tost yapmaya başladım.

Sıkışma giderek arttı.

Fiona Sandass, patronunun evinin kapısına kadar onu götüren taksiye ücreti ödedi. Saatine baktı ve yüzünde belirgin bir ifade belirdi.

Saat öğleden sonra 3'ü çok geçmişti. O belgeleri saat 1'e kadar getirmesi gerekiyordu, ama hasta olan büyükannesi için bazı işleri halletmekle meşguldü.

Fiona gözlüklerini düzeltti, dosyaları göğsüne sıkıca bastırdı ve Bayan Rosy'nin evinin kapısına giden uzun yolu yürümeye başladı.

Patronu harika bir insandı ve Fiona işe geç kaldığında ya da kafası meşgul olduğunda ve sakarlaştığında işlerini doğru yapmadığında ona hiç sesini yükseltmemişti. Bayan Rosy ona sadece cesaret vermek için gülümserdi ve bu yüzden Fiona her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı.

Patronunun kapısından içeri girerken, Fiona'nın gözleri otomatik olarak yolun karşısındaki Bayan Rosy'nin komşusunun evine kaydı. Donald'ı kendi arazisinde yolunu biçerken görünce yanakları kızardı. Gürültülü çim biçme makinesini çimlerin üzerinde sürerken, çimler kesilip etrafa saçıldı.

Donald onu görmeden gözlerini başka yere çevirmeye çalıştı, ama gözleri ona uymadı. Yirmi iki yıllık hayatında Fiona hiç bu kadar çekici bir manzara görmemişti.

Sonra Donald gözlerini çevirdi ve sanki ona bakıldığını fark etmiş gibi Fiona'yı gördü. El salladı ve Fiona'nın içini kıpır kıpır eden o çocuksu gülümsemesini gösterdi. Fiona da ona el salladı, kızardığını ve Donald'ın ona yaptıklarını görmeyecek kadar uzakta olduğu için minnettardı.

Belgeler. Bayan Rosy'ye teslim edin.

Tamam. Fiona, oraya gelme sebebini hatırlayarak bakmayı bıraktı.

Ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. İçeriden kapıyı açmaya gelen birinin olduğunu gösteren hiçbir ses duymayınca, tekrar kapıyı çaldı. Ve tekrar.

Hanımefendi yok mu? diye düşündü şaşkınlıkla. Ama kapı dışarıdan kilitli değildi.

Kapı kolunu dene. Bu düşünce Fiona'nın aklına geldi ve elini gümüş kapı koluna uzattı, sıkıca tuttu ve çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Rahatlamış bir şekilde, büyük ve ısıltılı eve girdi. Fiona, bu düzenli ve bakımlı eve hayranlıkla ve kıskançlıkla iç geçirdi. Çok güzel ve zarif bir şekilde düzenlenmişti, hiçbir yerde en ufak bir kir bile yoktu.

Ama Bayan Rosy neredeydi?

"Hanımefendi?" diye yumuşak bir sesle seslendi ve evin içine doğru ilerledi. Aldığı tek cevap, yatak odasından gelen boğuk, acı dolu bir iniltiydi.

Fiona, yanlış duymuş olabileceğine karar verdi. Bayan Rosy'ye tekrar seslendi ama yine sessizlikle karşılandı. Bayan Rosy'nin evde olmadığı açıktı, bu yüzden kendini bir davetsiz misafir gibi hissetti.

Arka bahçe mi? Bu fikri düşünerek, oraya bakmaya karar verdi.

Kapıya yönelmişken yatak odasından bir çığlık duyuldu; o kadar acı dolu bir çığlıktı ki, Fiona'nın gözleri anında yaşlarla doldu ve nedenini bile bilmiyordu.

Belgeler yere düştü, o yatak odasına koştu ve kapıyı açtı. Karşısındaki manzara onu şok etti.

Bayan Rosy çıplak bir şekilde büyük yatakta uzanıyordu. Fiona, yanaklarında kurumuş gözyaşlarının izlerini ve yeni gözyaşlarının izlerini fark etti. Bayan Rosy çarşafı sıkıca tutuyor, bacaklarını birbirine sıkıca kapatıyordu.

Fiona'nın gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı, çünkü bu, patronuyla asla ilişkilendiremeyeceği bir manzaraydı. Bayan Rosy her zaman iş kıyafetleri ve yüksek topuklu ayakkabılarla şık giyinirdi, uzun saçları başının üstünde toplanmış ve tek bir teli bile yerinden oynamazdı. Her zaman zarif, kibar ve düzgün, klas bir prenses gibi görünürdü.

Şimdi ise, kendi yatağında çıplak ve etrafındaki diğer insanları fark etmeden kıvranan yüzünde, saf ve katıksız bir acı maskesi vardı. Bu, genç Fiona'nın kalbinde bir şeyleri kırdı.

"B-Bayan R-Rosy?" diye kekeleydi ve patronuna yaklaştı. Patronuna ne olduğunu ve ona yardım etmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyordu.

Bayan Rosy başını çevirip, ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerini hafifçe açarak ona baktı. Rosy'nin gözlerinden taze gözyaşları akarak yanaklarından aşağı süzüldü. Fiona, Rosy'nin boğazını izledi, Rosy zorla yutkunmaya çalışıyordu.

"Fiona?" diye sordu, sesi uzun süre bağırmış gibi alçak ve kısık çıkıyordu.

"Hanımefendi!" Fiona, gözlerinde yaşlarla yatağa oturdu. Patronunun elini kendi eline aldı. "Hanımefendi, ne oluyor? N-ne oldu?"

Bayan Rosy'nin gözleri kapandı ve daha fazla gözyaşı yanaklarından aynı yolu izleyerek aktı. "Acıyor," diye ağladı, acısı ve ıstırapı açıkça belliydi. "Acıyor, Fiona..." Başını yavaşça bir yandan diğer yana salladı. "Çok acıyor..."

Fiona'yı net görmek istedim, ama görüntüsü bulanıktı. Gözlerim yaşlıydı, vücudum acı içindeydi. Yutkundum, titriyordum.

"Size nasıl yardım edebilirim, Bayan Rosy?"

İçimde biriken başka bir kasılmayı bastırmaya çalışırken Fiona'nın net sözlerini duydum. Kadınlığımdan daha fazla ıslaklık sızdı ve içim spazm geçirdi.

Fiona'ya baktım ve onun benim için hiçbir şey yapamayacağını ima eden bir şekilde başımı salladım. Bağımlılığımın o aşamasında, bir kadın bile baştan çıkarıcı ve çekici görünüyordu.

Fiona yaklaşp omzuma dokunduğunda, ona atlamamak için kendimi zor tuttum. Alt karnımdaki acı o kadar şiddetliydi ki, yamalı boğazımdan bir çığlık çıktı ve ben yatak çarşaflarına tutundum.

Fiona korkuyla bağırdı. "Yardım getireceğim hanımefendi. Geri döneceğim! Lütfen dayan!"

Konuşabilseydim onu geri çağırırdım, ama yapamadım. *Boğazım ağrıyordu. Vücudum ağrıyordu. Her yerim ağrıyordu.*

BÖLÜM 47. KALPLER BİRLİKTE. VÜCUTLAR ÇOK UZAK.

Donald Grey, son birkaç gündür ilgisini çeken nesne, gözleri yaşlarla parlayan ve yüzünde korku dolu bir ifadeyle bahçesine koşarken, kendi yolunu biçiyor ve mutlu bir şekilde ılık çalıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu, çim biçme makinesini unutmuş bir halde. "Lütfen, yardım edin Bayan Rosy! Lütfen...!" diye nefes nefese ağladı.

Rosy mi? Donald, düşüncesi henüz tamamlanmadan ve korku onu sarmadan kapısından koşarak dışarı çıktı.

"Rosy'ye ne oldu?" diye sordu Fiona'ya, Rosy'nin evine doğru koşarken.

"B-bilmiyorum. Bir belge bırakmak için geldim ve onu yatakta çıplak ve çığlık atarken buldum..."

"Kahretsin!" Rosy'nin evine girerken bir dizi küfür savurdu. Rosy'nin ne sorunu olduğunu anlamak için kahine gerek yoktu.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde, Donald yatak odasına koştu ve onu birkaç kez gördüğü o halde gördü. Kaç kez görmüş olursa olsun, onu o halde görmeye hiç alışamadı.

"Rosy, bebeğim," diye yumuşak bir şekilde inleyerek ona yaklaştı. Yere uzanıp orada duran yatak örtüsünü aldı.

Rosy'nin kırmızı gözleri onun gözlerine baktı ve gözlerinden daha fazla gözyaşı aktı. "Donald..." Onun adını haykırırken, kollarını ona doğru uzattı.

Bu hareket, yatağın yanında oturan Donald'ı üzüntüye boğdu ve onu kaldırıp kucağına oturttu. Yorganı ona sardı.

Ona her dokunduğunda, onun dokunuşuna eriyip gitse de hafifçe irkildi. Vücudu onu istiyordu. Ama Rosy istemiyordu. Donald, birinin sürekli kendisiyle savaşmasının nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordu.

"Donald... Çok acıyor!" diye bağırdı, dokunuşuna erirken daha fazla gözyaşı akmaya başladı.

Gözlerinde acı ile karışık utanç ve mahcubiyet gördü. Bunun, asistanının orada olmasından kaynaklandığını biliyordu. Donald, kapıda duran, endişeli ve kaygılı görünen Fiona'ya döndü. "Bundan sonrasını ben hallederim, Fiona. Ona ben bakarım. Belgeler nerede?"

"Oturma odasında..." dedi, hala patronuna endişeli bir şekilde bakarak.

"Tamam. Ben onunla ilgileneceğim. O iyi olacak, endişelenmene gerek yok endişelenmenize gerek yok," diye kızı sakinleştirdi.

Gözlerinde rahatlama gördü. "T-tamam. Daha sonra ona bakarım. Lütfen ona iyi bakın." Bunu söyledikten sonra kız arkasını dönüp dışarı çıktı.

Ön kapının kapandığını duyduğunda ve Rosy ile tekrar yalnız kaldığından emin olduğunda, terli yüzüne baktı — acı ve minnettarlıkla dolu bir yüze.

"Ne zamandan beri?" diye sordu, onu sakinleştirmek için başını okşayarak.

"Akşam. Dün akşam." Sözleri hicriklikle bitti, çünkü kız şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

Donald onu hiç bu halde görmemişti. Dün akşamdan beri bu acıyı çekmek çok uzun bir süreydi, lanet olsun!

Onu teselli ederken, Donald dünden beri yan dairede olduğu halde onun yine bu cehennemi yaşadığını bilmediği için kendini zihinsel olarak suçladı.

Kollarında kaskatı kesildi ve zayıf bir çığlık attı. Donald anında bir karar verdi ve seçimi ondan aldı. Vücudunu örten yatak örtüsünü ayırdı ve onun ıslak ve sıcak olduğunu gördü. Kendi inlemesini bastırdı ve zihinsel olarak tahrikini elinden geldiğince bastırdı. *Bu seninle ilgili değil dostum*, dedi penisine.

Onu bir, iki kez okşarken, gözlerinin panik ve zevkten büyüdüğünü gördü. "Donald... hayır..." Protesto zayıftı, kolunda titreme geçti.

"Bu şekilde acı çekmene izin vermeyeceğim. Sadece seni tatmin edeceğim. Daha fazlasını yapmayacağım, tatlım," diye onu sakinleştirdi ve iki parmağını onun sıkı ve ıslak vajinasına soktu. Vücudu parmaklarını kavradı ve bırakmak istemedi.

Gözleri geriye devrildi ve kollarında parçalanırken çığlık attı. Parmaklarını kullanarak, çılgınca kıvrana kadar orgazmını olabildiğince uzattı ve sonra onu sakinleştirdi.

Sonunda, vücudu gevşedi. Yorgun, yarı kapalı gözlerle ona baktı.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu nazikçe, alnına yapışan terli saçlarını geri iterek.

"Yorgun. Çok yorgun..." diye fısıldadı.

"Uyu tatlım. Biraz uyumaya çalış."

Gözlerinde korku ve hü­zün görebiliyordu. Uykuya dalmak istiyordu, ama aynı zamanda vücudunun daha fazla talep edeceğini de biliyordu.

Donald, onun bu özel durumuna yabancı değildi ve bu dürtünün hiç de azalmadığını biliyordu. Eskiden, onun tekrar incinmemesi için bu konuda bir şeyler yapardı. Ama şimdi, kendini tuttu.

Bağımlılığı onu ele geçirmişken, onunla sevişmesine izin verebilirdi, ama ya sonrasında? Rosy kendinden nefret ederdi. Santos'a derinden aşık olmuştu ve sonrasında ne onu ne de kendini affedebilirdi.

Hayır, ona bunu yapamazdı. En azından şimdilik.

Onu yatağa yatırdıktan sonra Donald, cep telefonuna uzandı. Masadan telefonu aldığı anda, telefon çalmaya başladı. Arayanı gördüğünde, Santos olduğunu fark etti.

Rosy'ye izin için baktı. Rosy başı dönüyor gibiydi, gözleri zar zor açılmıştı ve ona bakıyordu. "Santos mu?"

Bir kez başını salladı.

Gözleri kapandı. "Onun aramalarını görmezden geliyordum. Öğrenmesine izin veremem..." Yutkundu. "Orada hiçbir şey yapamayacağı halde gereksiz yere endişelenecektir... O hala yolda olmalı."

"Onunla dışarıda konuşurum. Sen biraz uyumaya çalış." Donald çoktan dışarı çıkmıştı. Rosy'nin onu durduracağını umuyordu, ama Rosy sessiz kaldı ve ne kadar yorgun olduğunu gösterdi.

Yatak odasından çıkan Donald, telefonu açtı.

SANTOS

Sabahtan beri Rosy ile konuşmaya çalışıyordum, ama aramalarım cevaplanmıyordu. İşleyle meşgul olduğunu düşündüm.

Uçağın koltuğuna oturdum, kığım çok ağrıyordu. Tanrım, uzun süre oturmaktan nefret ediyordum. Seyahat ederken en çok nefret ettiğim şey buydu.

Rosy'nin numarasını tekrar aradığımda, telefon sonunda bağlanana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. "Rosy! Uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum.

Sabah aradım ve..."

"Santos, ben Rosy değilim," dedi erkek sesi.

Donald'ın tanıdık sesini duyduğumda gerildim. Rosy'nin cep telefonuyla ne yapıyordu o? Ona bu soruyu sormak istedim, ama kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Neden Rosy'nin cep telefonu sende?" Sorum yine de sert çıktı.

"Senin bunu bilmeni istemiyor, ama bence bunu bilmen gerekiyor." Bir süre durakladı. "Krizde."

Nefes almayı kestim. Her şey sonunda anlam kazandığında içimi korku kapladı. Hayır, olamaz... "Ne zamandan beri?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Dün akşam."

"Siktir!" Uçakta bağırdım ve bana şaşkınlıkla bakan herkese sert bir bakış attım. Herkes *kendi işine baksın*, yüzüm hepsine bunu söylüyordu. Bakmayı bıraktılar.

Dün akşam mı? Çok uzun bir süre oldu!

Her şey aklıma geldi. Dün gece telefonda sesi garip geliyordu ve şimdi!

"Şu anda nasıl? Nasıl..." Dudaklarımdan dökülen sorular, telefonda gelen yüksek, keskin, acı dolu çığlık ile aniden kesildi. Göğsüm sıkıştı, telefonu kulağıma tutan elim, o acı dolu çığlığı duyduğumda hafifçe titredi.

BÖLÜM 48. AŞK, ACI VE FEDAKARLIK.

Donald Grey hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Rosy'nin çığlığını duymak onu her zamankinden daha fazla sarsmıştı. Onun önceki akşamdan beri bu durumda olduğunu bilmek onu hiç olmadığı kadar öfkeliendirmişti. Ama aynı zamanda, hissettiği her şeyin Santos'un hissettiklerinin sadece buzdağının görünen kısmı olduğunu da biliyordu. Donald, yatak odasından gelen o acı dolu çığlığın ardından Santos'un söyleyeceği sözlerdeki korku ve acıyı adeta görebiliyordu.

"Lanet olsun! Rosy bana söz verdi! Asla kendini bu şekilde acı çekmeye terk etmeyeceğine söz verdi. Eğer böyle bir şey olursa, başka bir yerde rahatlama bulacağına söz verdi!" Santos sessizce bağırdı.

Donald şok içinde geri çekildi. Bu onun için yeni bir haberd. "Doğru anlamış mıyım? Sana, arzusu uyandığında açlığını gidereceğine dair söz verdi mi? Sen bunu kabul ediyor musun?"

"Tabii ki kabul etmiyorum. Hiç kabul etmiyorum. Ama biliyor musun? Onu o tür bir ıstırap içinde görmektense, bunu her zaman tercih ederim. Lanet olsun,

—kabul ederdim, yeter ki o bir daha asla o acıyı yaşamayın!" Sözleri samimiyet ve çaresizlikle doluydu.

Donald, Rosy'yi kazanma umudunun tamamen yok olduğunu hissetti. Santos onu çok seviyordu. Bir erkeğin böyle bir şey söylemesi ve bunu içtenlikle söylemesi... Rosy'yi kazanma şansı hiç yoktu.

Yine yatak odasından zayıf, acı dolu bir çığlık yankılandı.

"Siktir!" Telefonda çaresiz bir çığlık duyuldu. "Donald, bir şey yap! Onun bu şekilde acı çekmesine izin verme, dostum! Lütfen... lütfen, onu bu ıstıraptan kurtar."

"Bana şunu mu öneriyorsun..."

"Evet! Tam olarak bunu öneriyorum. Lütfen Donald, senin de ona karşı hislerin olduğunu biliyorum. Onun acı çekmesini izlemenin senin için zor olduğunu biliyorum. Yap şunu. Sana güveniyorum." Santos'un acıyla, çaresizlikle ve ıstırapla dolu telaşlı sözleri kulaklarını doldurdu.

Donald yatak odasına bakarak, rahatsız ve çaresizce yerinden kıpırdanıyordu. Evet, Rosy ile sevişmek istiyordu. Evet, bu teklif ona cennete tek yönlü bir bilet gibi geliyordu. Yine de, hiç heyecanlanmıyordu.

İkisinin paylaştığı sevgiyi bildiği için, Santos'un istediğini yapmak konusunda çaresiz ve isteksiz hissediyordu.

"O istemiyor dostum. Daha önce denedim. Zayıf bir itirazdı, ama yine de itiraz etti," Donald, çaresizce bir umut arayarak sıkıca itiraf etti.

Sessizlik. Donald'ın, cevabının Santos'u memnun etmiş olabileceğini, ancak onu daha çaresiz hale getirdiğini söylemesine gerek yoktu.

Rosy tekrar çılgılık attı. Bu ses, Donald'ın ve Santos'un içinde bir şeyleri parçaladı. "Lanet olsun! Böyle bir şey söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim Donald, ama

çok çaresizim dostum. Onu ikna et ve yap! Tanrı aşkına, o acı çekiyor! O... o..." Santos'un konuşması birdenbire çok zorlaştı.

Adamın gözyaşlarıyla mücadele ettiği Donald için sürpriz olmazdı, çünkü sesi çatlamıştı. O anda bir karar verdi.

"Tamam, yapacağım. Bana bırak."

Derin bir rahatlama nefesini aldı. "Bunun için teşekkürler. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok dostum. Rosy için her şeyi yaparım ve gerçek şu ki, onunla sevişmek benim için hiç zor olmadı," diye cevapladı dürüstçe, Rosy'nin yattığı yatak odasına bakarak. "Sadece güvenli bir şekilde geri dönmeye odaklan. Ben kadınına bakarım," diye ekledi.

"Tamam. Bu lanet uçaktan indiğimde, ona ulaşmak için hız sınırlarını aşacağım. Bunu yapabilene kadar, ona iyi bak."

Birkaç saniye sonra Santos telefonu kapattı. Donald, Rosy'nin cep telefonunu cebine koydu ve yatak odasına geri döndü.

Rosy yatak örtüsünü tekmelemişti. Kendi vücuduna kıvrılmış, elleriyle karnını tutuyordu. Acı çekiyor ve yorgun görünüyordu. Çok bitkin.

Donald'ın göğsü sıkıştı.

ROSIANNA

Daha önce hiç bu kadar dayanılmaz bir acı hissetmemiştim, Jason bana o ilacı ilk kez enjekte ettiğinde bile. Şu anda hissettiğim acıyla, o zamanın buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu düşünüyorum.

Gözlerim şişmiş ve bulanıktı, Donald'ın telefon görüşmesini bitirip yatak odasına geri döndüğünü fark etmedim. Koluma dokunduğunda

ben irkildim, bir başka spazm sırasında nefes almaya çalışırken
hıçkırarak ağladım. "Rosy, tatlım, acını dindireceğim..."

Sözleri bilinçaltımda neredeyse hiç yer etmedi. Vücudunun üstüme
çöktüğünü hissedene kadar ne dediğinin farkında değildim.

"Hayır, Donald, lütfen!" diye bağırdım ve onu uzaklaştırmak için ellerimi
kaldırdım. Ama sonunda vücudum tamamen onun vücuduna uyum sağladı,
sert vücudunun hissi, seks açlığı çeken vücuduma cennet gibi geliyordu.

"Rosy." Donald yanaklarımı avuçladı ve gözlerimdeki yaşları sildi, böylece
onu daha iyi görebilecektim. "Tatlım, lütfen bunu zorlaştırma. Sana yardım
etmeme izin ver." Bunu söylerken bacaklarımı ayırdı ve iki parmağını ıslak
sıcaklığımın içine daldırdı.

Acıyla karışık bir zevk dalgası hissederek çığlık attım. Başımı bir yandan
diğer yana sallayarak, onu uzaklaştırmaya çalışırken direndim. Çok
yorgundum, bunu yapamadım.

Tanrım, vücudum onu istiyordu...! Açıkça deli gibi onu istiyordu.

Ama ben, kalbim, Santos'u istiyordum. Santos'tan başka hiçbir erkeği değil.

Parmaklarıyla beni zevke getirirken, kollarında çok çabuk tekrar boşaldım.
Zevk ve acımla karışık bir utanç hissettim. Orada yatıp ağladım.

"Bunun için üzgünüm, Rosy...!" Donald acı çekiyormuş gibi seslendi.

Sadece acınası bir şekilde başımı salladım. Üzgün olan bendim.
Hayatımdaki iki erkek de muhtemelen o anda benim kadar çaresiz
hissediyorlardı. Herkesin benim yüzümden, benim dürtülerim yüzünden zor
durumda olduğunu bilmek beni kötü hissettirdi.

Jason bana bunu yaptığı için cehennemde çürüsün. Asla huzur bulamasın.
Acı acı ağladım, zihnimde onu lanetledim. Zihnimdeki tüm acı ile onu
lanetledim.

Donald'ın sertliği kadınlığımı dürtüp, ağrıyan bedenime girmeye hazır
olduğunu hissettiğimde acımasızca gerçeğe döndüm.

"Hayır!" Gözlerim dehşetle büyüdü. Biraz güç topladım ve olabildiğince
hızlı bir şekilde onun altından kendimi çekip çıkardım.

O kadar hızlı kaçtım ki, yere düştüm. Sert düşmenin fiziksel acısı, içimi
parçalayan acıya kıyasla hiçbir şeydi. Donald bana yaklaşmadı. Beni takip
etmeye bile çalışmadı. Bunun yerine, gözlerinde bir tür teslimiyetle bana
bakakaldı.

"Hayır, Donald. Lütfen! Bunu yaparsam kendimle asla yaşayamam!" diye
bağırdım.

"Ölürsen deneme şansın olmaz, Rosy." Donald yumuşak bir sesle söyledi.

"Donald, lütfen! *Lütfen!*" Başka bir kasılma kasılma başladı. O kadar şiddetli bir acı içinde bağırdım ki, tüm vücudum titredi.

"Siktir!" Donald'ın bağırdığını duydum ve sonuçları ve sözlerimi umursamadan benimle gerçekten seks yapacağı gerçeğine kendimi zihinsel olarak hazırladım.

Yataktan kaldırıldığımı hissettiğimde şaşırdım. Donald'ın giyinmiş olduğunu hissettim çünkü giyinik göğsünü hissettim.

"Seni hastaneye götürüyorum. Yardım etmemi gerçekten istemediğine göre, seni hastaneye götüreceğim. Burada kalıp acı çekmeni izleyemem," diye karar verdi Donald ve harekete geçti.

"Özür dilerim..."

"Hey, sakın özür dileme, tatlım. Şimdi senin için endişelenmem gerekiyor ve gerçekten daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Seni hiç bu halde görmemiştim, bu kadar acı çekmiş, bu kadar zayıf." Yürürken sesi yumuşak ve endişeliydi.

Gözlerimi kapattım ve beni nereye götürürse götürsün ona güvendim. Yanılmamıştı. Ben de kendimi hiç bu şekilde görmemiştim. Bu dürtü başlamadan önce yedi gün boyunca aç kaldığım için miydi? Yoksa bu dürtü başladıktan sonra seks yapmadığım için miydi?

İlk kez enjeksiyon yapıldığında bile, o piç Jason, Marde ve Kain oradaydı, bedenimi tecavüz ediyor, besliyor ve tatmin etmeye çalışıyorlardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve rahmim acı verici bir şekilde kasılırken, saf acı içinde inledim.

"Donald?" diye fısıldadım, o beni arabanın koltuğuna oturturken.

"Mmhm?"

"Sanırım öleceğim."

BÖLÜM 49. KALBİN YATTIĞI OKYANUS...

Donald Grey sabırsızlıkla o sandalyede oturup doktorun Rosy'ye bakmasını bitirmesini bekledi. Yanında, eşleri doğum yapan iki adam ve çocuğu kaza geçirip ameliyat olan bir kadın vardı.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre sonra, bir hemşire çıktı ve doktorun onu görmeye hazır olduğunu işaret etti. Hemşireyi takip etti, kısa koridordan özel koğuşa yürüdü ve sonra kapı açıldı.

Rosy yatakta yatıyordu, her zamanki gibi kırılgan görünüyordu. Ve uyuyordu.

"Bay Donald, değil mi?" Doktor ona doğru yürüdü ve elini uzattı.

"Evet, doktor."

"Bay Donald. Rosianna'yı getirdiğinizde ne kadar süredir bu haldeydi?" Yaşlı doktor formalitelere aldırış etmedi. O, Rosy'nin birkaç yıldır aile doktoruydu.

"Dün akşamdan beri." Donald, Rosy'nin öldüğünden emin olmamak için ona tekrar baktı. Göğsünün inip kalktığını fark edince içinden başını salladı.

"Biliyorsunuz, Rosy'nin durumunu iyi biliyorum, ama uzun zamandır ilk kez bu kadar kritik bir durumda getirildiğini söyleyebilirim. Onu en son bu halde gördüğümde, altı yıl önce, bu durum ilk kez meydana gelmişti. Yaralı ve ağır şekilde dövülmüştü," dedi doktor.

Donald heyecanla elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana yardım etmeme izin vermedi. Nişanlısı dışında kimsenin yardımını istemiyor."

"Santos mu? Evleniyorlar mı?" diye sordu doktor, kaşlarını kaldırarak.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Donald şaşkınlıkla.

"Çok iyi değil, ama yeterince tanıyorum. Altı yıl önce ilk kez buraya getirildiğinde, adı onun dudaklarında bir mantra gibiydi. O zamanki hemşirelerin hiçbirisi o adı unutmadığını sanmıyorum."

Sessizce, konuşmadan ona baktım.

Doktor yatağa baktı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Durumu kritik. O kadar kritik ki, ona zarar vermeyecek sakinleştiriciler aramak zorunda kaldım. Bulmak zordu çünkü kanında bulunan yasadışı uyuşturucu, başka hiçbir ilacı kabul etmiyor. Şu anki durumunda, vücudu birçok tedaviyi reddediyor ve zorla uygulamaya çalışmak ona daha fazla zarar verecektir."

Donald, Rosy daha önce ona benzer şeyler söylediği için anlayışla başını salladı.

"Sonunda, zararsız yan etkileri olan etkili bir ilaçla onu sakinleştirebildik."

"Tamam, teşekkürler Doktor." Farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı.

"Santos nerede?"

"Yolda. Şimdiye kadar havaalanından ayrılmış olmalı. Bence buraya gelemeyecek çünkü geceyi hapiste geçirebilir."

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu doktor, şaşkın bir şekilde.

Donald'ın dudakları seğirdi. "Tahminim doğruysa, buraya gelmek için şeytan gibi hız yapıp otoyolda yarışacak ve hız sınırını aşacaktır."

Doktor kuru bir kahkaha attı. Sonra tekrar Rosy'ye bakarak ciddileşti. "Umarım en kısa sürede buraya gelir. Ona söyleyecek daha çok şey var."

SANTOS

"Hızlı sür lan!" Taksi şoförüne tekrar bağırdım. Sekreterimin arabayla gelmesini beklemek için gerekli sabrım yoktu.

Taksi şoförü yüzünü buruşturdu ve hızını bir kademe daha artırdı. Adama hakkını vermek gerekirse, hız sınırını çoktan aşmıştık. Lanet olsun, eğer bir polis bizi yakalarsa, kığımızı hapiste çürüteceğiz. Ama taksi şoförünün başka seçeneği yoktu. O seçeneği ortadan kaldıracak kadar ona yeterince para ödüyordum.

Tanrım, Rosy! Lütfen dayan. Ne kadar sakin kalmaya çalışsam da, Donald ile yaptığım son görüşmeyi unutamıyordum.

"Bana dokunmama izin vermiyor. Senden başka kimseyi istemiyor ve ben onun seçimini elinden alamadım. Denedim, ama yapamadım."

Mesaj uçağa indiğimde geldi. Bencil, erkeksi tarafımın bundan hoşnut olması utanç vericiydi, ama geri kalanım acı ile doluydu. Lanet olası inatçı Rosy.

"Onun bu şekilde acı çekmesine izin veremezsin!"

"Biz zaten Main Street'teki hastaneye gidiyoruz. Döndüğünde orada buluşalım." Bir süre durakladı ve ekledi. "Santos, onu hiç bu halde görmemiştim. Durumu çok kritik. Gerçekten çok kritik."

Dört saat sonra, taksi hızla giderken sabırsızlıkla oturuyordum. Onun son sözlerini kafamdan atamıyordum. Korku hissine alışkın bir adam değilim, ama ona geri dönerken, korku içimde canlı bir şey haline geldi.

Onun ilaçlarının bulunduğu kutuyu göğsüme sıkıca bastırarak, o lanet olası hastaneye bir an önce varabilmek için dua ettim.

Saat 22:00'de hastaneye vardım ve Donald'ın tarif ettiği özel koğuşa koştum. Annem ve Rosy'nin annesi hastane yatağında oturmuş, Rosy'ye bakıyorlardı.

Bir haftadan fazla süredir ondan uzak kalmış ve oraya koştururken durumunu öğrenmiş olsam da, onu o şekilde görmek için hazırlıklı değildim. O büyük yatakta uyurken kırılgan ve savunmasız görünüyordu. Uykuya daldırılmış olsa bile, acı çekiyor ve çok yorgun görünüyordu.

"San!" Rosy'nin
annesi. "Oğlum!"
Annem.

Sesleri bana doğru koşarken çok uzak geliyordu. Mekanik bir şekilde sırayla onlara sarıldım, dikkatim Rosy'deydi. Clarissa teyzenin kırmızı gözlerini fark ettim, bu onun bir süredir ağladığını gösteriyordu, annemin gözleri de ıslaktı.

"Güvenle döndüğüne sevindim," dedi annesi, yanağını okşayarak ve sonunda tüm dikkatimi çekerek. Birkaç saat içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Teyze, nasılsın?" diye nazikçe sordum.

O, üzüntüyle başını salladı. "Bilmiyordum. Bilmiyordum. Hâlâ bunu yaşadığını bilmiyordum, *bilmiyordum!* Rosy bana yalan söyledi. İyileştiğini söyledi. İyi olduğunu söyledi!" Clarissa teyze hıçkırarak ağlamaya başladı.

Annem onu kucakladı, gözlerinde yaşlar vardı. "Seni incitmek için yapmadı, eminim. Bu gençler farklı düşünüyor. Peki ya ben? Yeğenimin başına böyle bir şey geldiğini hiç bilmiyordum!"

kayıp olduğu üç gün boyunca bu cehennemi yaşadığını bilmiyordum. Bana sadece dinlenmek için seyahate çıktığına inandırdın!”

“Sana da bu yükü yüklemek istemedim. O bilgi benim canımı yaktığı gibi senin canını da yakmasını istemedim. Tanrım, bu beni paramparça ediyordu! Benim küçük kızım!” Clarissa teyze ağladı.

“Gördün mü? Eminim küçük Rosy de böyle düşünmüştür. Onu çok suçlamamalısın,” annem teselli etti.

Onlar konuşmaya devam ettiler, ama benim gözlerim duvara yaslanmış olan adama kaydı. Gözleri Rosy'ye odaklanmıştı. Donald.

Bana baktı ve ben ona dışarıda, herkesten uzaklaşmasını işaret ettim. O da beni odadan dışarıya kadar takip etti.

Sonraki birkaç dakika içinde Donald, Fiona'nın ona koşarak her şeyi anlattığı andan doktorun sözlerine kadar olan her şeyi bana anlattı.

O konuşmayı bitirmeden, bu bilgi zihnimi ağır bir yük gibi kapladı. O Rosy ile yatmamıştı ve Rosy'nin durumu kritikti, hayatında hiç olmadığı kadar kötüydü.

"İş gezisi mi? Gezini kısaltamaz mıydın? Onun durumunu biliyordun, lanet olsun!" Donald dişlerini sıkarak sordu, öfkesi ve hayal kırıklığı belliydi.

Ben de ona seyahatimle ilgili gerçeği anlattım. Ona bunun bir iş seyahati değil, Rosy için bir tedavi bulmak için yapılan bir seyahat olduğunu söyledim. Günleri kısaltmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Oh, dostum... Sanırım göğsüne sıkıca sarıldığın kutu bu mu?" diye sordu sakın bir şekilde. Dudaklarında küçük bir gülümseme bile belirdi.

Homurdandım ve kutuyu ona uzattım. "Rosy'nin evine götürmeme yardım et. Ona şimdi bir iğne yapardım, ama doktor bunu tavsiye etmedi. Vücudu krizdeyken iğnenin yapılmaması gerektiğini ısrarla söyledi."

"Anlıyorum. Ben onu geri götüreceğim. Sen buradan alabilirsin," dedi, kutuyu eline alıp çıkmaya hazırlanırken.

"Donald?"

Başını çevirmeden dönerek, "Her şey için teşekkürler," dedi.

Yine gülümsedi. "Rica ederim." Sonra tekrar uzaklaşmaya başladı.

Kapıya geri döndüm ve Rosy'ye baktım. Onu gördüğümde göğsüm sıkıştı. Doktor yanımdan geçip odaya girdi.

"Buradasın," dedi bana.

"Öyleyim, Doktor."

"Yolculuğun nasıldı?"

"Yorucu. Ama şu anda bu benim en küçük sorunum. Durumu nasıl, Doktor?" Cevap vermek yerine, dönüp annemi ve

Rosy'nin annesini odadan çıkardı. Onları eve gitmeye ikna etmek biraz zaman aldı. Ertesi sabah tekrar kontrol için geleceklerine söz verdiler ve doktor da kabul etti.

Sonunda odada sadece doktor, Rosy ve ben kaldık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50. BİR KURBAN. BİR HASTALIK. ÜZÜCÜ HABER.

"Doktor, durumu nasıl?" Sonunda yalnız kaldığımızda sordum. Rosy'ye bir göz attım, sadece onun hayatta olduğunu ve o yatakta uyduğunu kendime hatırlatmak için.

"Buraya getirildiğinde durumu kritikti ve onun durumunu oldukça iyi tanıyorum, uyandığında vücudu hala tatmin olmak isteyecektir."

Buna başımı salladım. Onu tekrar kollarımda tutmak için sabırsızlanıyordum. Onu çok özlemiştim. Yeniden bir araya gelmemizi böyle hayal etmemiştim.

"İkinizin evleneceğini duydum," dedi doktor.

"Evet, doktor. Henüz tarihi belirlemedik ama yakında olacak."

Doktor tereddüt etti. Açıkça söyleyecek daha çok şeyi vardı ama dudaklarını ısıırıyordu. İçimi korku kapladı.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var, Doktor?" Sesimdeki endişeyi gizleyemedim.

"Sana çocuk veremeyebilir, Santos. Rahim ağzı yetmezliği var. Rahim ağzı zayıf. Sadece bu da değil, iyi huylu bir tümör de buldum. Neyse ki tümör kanserli değil. Onun durumu ile birleştiğinde..." Başını salladı. "Bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Bir dakika boyunca, onu doğru duymadığımı düşündüm. "Ne?" Bu bilgiyi duyunca dizlerim titredi ve sendeledim. Dengemi korumak için arkamdaki duvara tutunmak zorunda kaldım. Bu bilgi canımı yaktı. Ama en çok canımı yakan şey, Rosy uyandığında bu haberi nasıl karşılayacağıydı. Yaşadığı onca şeye ek olarak, bu haber onun için çok zor bir yutkunacak hap olacaktı.

"Ama endişelenmeyin, ikiniz çocuk sahibi olmaya hazır olduğunuzda deneyebileceğiniz tedaviler var. Yüksek riskli bir hamilelik olacak, ama bazı kadınlar bunu atlatıp bebeklerini sağlıklı bir şekilde dünyaya getirdiler. Çok üzgünüm, Santos. Buradaki iki kadın zaten çok duygusal durumdaydı, onlara henüz söylememem gerektiğini düşündüm. Sanırım sen bu haberi daha iyi karşılayacaksın ve belki

bunu onlara iletmeye yardımcı olursun. Düğünü engelleyecekse özür dilerim..."

"Hala evleneceğiz, Doktor."

Doktor kararlı bir şekilde başını salladı. "Rosianna harika bir kadın ve ona sahip olduğun için şanslısın. Onun yanında ol, Santos. Çok şey atlattı."

Mizahsız bir şekilde kuru bir kahkaha attım. "O kadını ne kadar sevdiğimi anlamadığınızı düşünüyorum, Doktor. Bana sadece birkaç ayı kaldığını söylemeniz bile, yine de onunla evlenirdim. Ölümden başka hiçbir şey bizi ayıramaz." Ona bir bakış attım. "Arkanızda yatan o kadın olmadan yaşayamam. Onu çok seviyorum. Elbette, kendi çocuğumuz olmayabileceğini bilmek zor, ama bu ölüm cezası değil. Bunu aşmanın başka yolları da var. Benim asıl endişem o. Bu haberi nasıl karşılayacak?"

Doktor bana cesaret vermek için küçük bir gülümseme attı. "Şansınız çok az, ama dediğim gibi, hala bir ihtimal var. O kadar da imkansız değil. Ama sizin de dediğiniz gibi, öncelikli olarak bu krizi atlatmak gerekiyor. En kötüsü geçti, ama henüz tehlikeyi atlatmış değil. Vücudunu doyurmak için gereken samimiyet düzeyine henüz ulaşmadı. Belki birkaç gün sonra ya da ikiniz hazır olduğunuzda, onunla birlikte geri gelebilirsiniz. Servikal yetmezlik için elimizdeki en iyi tedaviyi uygulamak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler, Doktor."

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Rahmi hasar görmüş bir kadının doğum yapması için bir mucize gerekir, ama Rosianna zaten bir mucize."

"Bu konuda çok haklısınız. Benim Rosy'm çok daha kötüsünü atlattı. Ayrıca, tedavinin işe yarayıp yaramaması önemli değil. Her zaman yetimhaneden sevimli çocuklar evlat edinebilir veya taşıyıcı annelik deneyebiliriz. Biz iyi olacağız, Doktor."

Evet, her şey yoluna girecek.

Doktor kolunu uzattı, ben de benimkini onun koluna kenetledim. "Sen iyi bir adamsın, Santos. Her erkek bu olaydan sonra düğünü gerçekleştiremez."

Ben burnumu çektim. "Doktor, sanki o benimle olduğu için şanslıymış gibi konuşuyorsunuz, ama aslında tam tersi. Rosy gibi bir kadına sahip olduğum için ben şanslı bir piçim," dedim ona dürüstçe, yüzüne küstahça bir gülümseme atarak.

"Sana hayranım, genç adam."

Birkaç kelime daha konuştuktan sonra doktor odadan çıktı. Rosy'nin yatağına doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım. Elimini onun yumuşak yanağına götürdüm. Gözyaşları

kapalı gözlerinden süzülerek yanağına aktı ve kurumuş gözyaşlarının uzun izine katıldı.

Uyanık olduğunu ve doktorun söylediklerini duymuş olabileceğini fark edince göğsüm sıkıştı.

"Rosy, tatlım?" Sesim kısılmıştı.

Şişmiş kırmızı gözlerini açıp bana baktı. Bu manzara kalbimi parçaladı. "Santos... Ben... çocuk sahibi olamıyor muyum?"

Kahretsin, duymuştu. "Rosy, tatlım, önemli değil..."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Santos, ben kısırım." Bu sözleri söylerken, gözlerinden daha fazla yaşlar aktı. "Sana çocuk veremem. Bunu duyduktan sonra neden benimle kalmak isteyesin ki?" Anlayamıyormuş gibi fısıldadı.

Başımı eğip burnunu öptüm. "Böyle aptalca bir soru sorarak beni kızdırma. Seni seviyorum Rosianna ve lanet olası hayatım üzerine yemin ederim ki sen de beni aynı şekilde seviyorsun. Ayrıca doktor yapamayacağımızı söylemedi. Çok zor olacağını söyledi..."

"Bir mucize gerekir..." diye sözümü kesti.

"Ama zor olsa bile, çocuk sahibi olmak için başka yollarımız da var. Taşıyıcı annelik yapabiliriz ya da istediğimiz kadar çocuk evlat edinebiliriz," diye devam ettim, sanki o hiç konuşmamış gibi.

Alt dudağı titredi ve gözlerinden daha fazla yaş aktı. Hiçbir şey söylemedi, cansız, yorgun gözlerle bana baktı. Bu hoşuma giden bir manzara değildi.

"Hayatım, bizden vazgeçme. Hiçbir nedenle. Bir çözüm bulacağız. Seni seviyorum," diye fısıldadım, aniden bu bilgiyi onun kafasına daha derinlemesine yerleştirmek istedim.

Gözlerinden daha fazla gözyaşı akarken bana yaslandı. "Ben de seni seviyorum, Santos." Sonra aniden sertleşti ve acı içinde çığlık attı. Bana dehşetle baktı. Yüzü panikle kaplandı. Krizi tekrar başlamıştı. Kahretsin!

Neden beni dehşet ve korku ile doldurduğunu bilmiyordum. Belki de ona baktığımda, vücudunu doyurmak için gereken maratona hazır olmadığını gördüğüm içindi. O kadar bitkin görünüyordu ki, ödümü kopardı.

Eğildim ve gevşek vücudunu kollarıma aldım, alnını öptüm. "Buradayım, şimdi buradayım. İyileşeceksin, Rosy. Bunu yeneceğiz."

"Beni asla bırakma. Lütfen, beni bir daha asla terk etme!" diye bağırdı bana.

"*Asla!* Ben buradayım, bebeğim. Ben buradayım." Geri çekildim ve onu kollarımın arasına aldım, hastane önlüğünün hafif kumaşı altında çıplak olduğunu fark ettim.

Kollarımda aşırı pişmiş makarna gibi hissettim ve bu, içimdeki korkuyu daha da artırdı. Acıyla inledi ve kolumun kıvrımına gömüldü, gevşek vücudu titremeye başladı.

Onu hastaneden çıkardıktan sonra bir taksi çağırdım ve onu taksiye bindirdim.

Alnını öptüm, gözlerinin kapanmasını izledim. "Geri döneceğim, bebeğim."

Koğuşa geri dönüp doktorla yüzleştım. Ona hastalığın geri döndüğünü söyledim. "Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda içim hiç rahat değil. Vücudunun ihtiyacı olan türden bir sevişmeye fiziksel ve zihinsel olarak hazır değil."

Dudaklarını büzdü. "Ben de aynen öyle düşünüyorum. Fazla seçeneğin yok, Santos. Mümkün olduğunca nazik olmaya çalış. O senin kadının ve ona iyi bakacağından yüzde yüz eminim. Ama bir terslik olursa..."

Onu orada durdurdum. "Ne ters gidebilir ki?"

"—onu olabildiğince çabuk buraya geri getirirsin," sanki ben konuşmamışım gibi sözünü bitirdi.

Ona daha fazla bilgi vermesi için baskı yapabilirdim, ama Rosy'nin takside, yalnız ve acı içinde olduğunu bilmek beni bundan alıkoydu.

Başımı salladım ve endişeli adımlarla hastaneden çıktım.

Gece gittikçe kararıyordu.

Evim hastaneye en yakın yerdı, bu yüzden Rosy'yi oraya götürdüm. Onu kollarımda taşıırken, ayak bileğimle kapıyı kapatarak, sanki ölü bir yük gibiydim.

Onu yatak odasına bırakmadım. Bunun yerine, doğrudan banyoya gittim. Birkaç saniye içinde ikimizi de soyup onu küvete yatırdım.

Gözlerini kırptı ve gözyaşları akmaya başladı. Kollarımda titriyordu. "San?"

Küveti bizim için suyla doldurma işlemini geçici olarak durdurdum. "Bebeğim?"

"Acıyor," diye fısıldadı, gözlerini kapatıp bir kez daha gözyaşlarını sildikten sonra tekrar açtı.

Gerçek şu ki, onun acı çektiğini biliyordum, ama bahsettiği acının ne olduğunu bilmiyordum. Fiziksel acıyı kaldırabilirdim, ama doktorun bize verdiği haberle birlikte gelen duygusal acı ne olacaktı?

Göğsüm sıkıştı. Fiziksel acıyla başa çıkmak zorundaydım. Sonra duygusal acıyla yüzleşmeye çalışacaktık... çok daha sonra.

Su sıcaklığını ılık olarak ayarladım ve banyoyu çalıştırdım. Kokulu sıvı sabun suyu köpürttüğünde, küvete oturdum ve onu da yanıma çektim.

Onu vücuduma bastırmadan üzerime oturturken, o hafifçe inledi. O pozisyonda, tüm vücutlarımız birbirine değiyordu ve birbirimizin kollarına sıkıca sarılmıştık.

"Sana ben bakacağım. Her şeyi ben halledeceğim, bebeğim. Sadece rahatla ve hisset," diye fısıldadım, başını bana doğru çevirip dudaklarımızı birleştirmeden duramadım.

Belini tutarak onu üstüme ittim, yavaşça onun sıvı sıcaklığına gömüldüm, her zamanki gibi nazik davrandım ve tamamen içeri girmeyi engellemek için dişlerimi sıktım. Nefesi kesildi ve ben sonuna kadar gömüldüğümde inledim.

Öpüşmeyi bıraktım ve kontrolümü kaybetmemek için lanet olası burnumdan nefes aldım, onun sıkı vücudunun beni bir yumruk gibi kavramasıyla o anda boşalmamak için. Onu tekrar kaldırdım ve indirdim, onu içeri ve dışarı batırdım. *İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.*

Yumuşak inlemeleri havayı doldurdu ve nefes alışını ağırlaştı. Başını tembelce omzuma yaslanmış, vücudu benim aletimin etrafında sıkılaşıırken yumuşak bir şekilde inledi ve içi tamamen sıvı hale geldi.

Bu rahatlamayla, bir kez... iki kez okşadım ve rahatlatma beni sararken dişlerimi sıktım ve onun içine derinlemesine boşaldım. Kollarımda eridi.

Birkaç dakika sonra odaya geri döndük. Sessizlik kulakları sağır ediyordu, ama bu sorunlarımızın en küçüğüydü. Giysilerle uğraşmadım. Bunun yerine, Rosy'yi külotla yatırıp yatağa yatırdım ve yanına uzandım.

Yüz yüze geldik ve yatak odasının loş ışığında, yanaklarından akan gözyaşlarını gördüm.

BÖLÜM 51. EN KARANLIK SAAT, ŞAFAK ÖNCESİDİR.

ROSIANNA

Santos'la birlikte olmak bana huzur verdi. Sanki hiçbir şey bana bir daha dokunamayacakmış gibi kendimi çok güvende hissettim.

Ben de yorgundum. Fiziksel olarak. Duygusal olarak.

Belki de bunun nedeni, son iki gündür vücudumla verdiğim büyük mücadeleydi. Doktorun bana verdiği sakinleştirici ilacın da etkisiyle, bu fiziksel yorgunluğun nedeni bu olabilir.

Peki ya duygusal olarak?

Santos'a baktım ve o sözler tekrar aklıma geldi. *Ona çocuk veremem.*

"Ağlama Rosy," dedi Santos yumuşak bir sesle ve parmağıyla gözlerimden tekrar akan gözyaşlarını sildi.

"Jason beni öldürdü, San," diye boğuk bir sesle fısıldadım. "Rosy..."

"Biliyor musun? Eskiden kazandığımı düşünürdüm," diye fısıldayarak sözünü kestim. "Yani, bana yaptıklarına bir bak. Hayatımı mahvettiği gibi. Altı yılın büyük bir kısmını, hayatımın mahvolmadığını, onun başarılı olamadığını, benim kazandığımı kendime ve dünyaya kanıtlamaya çalışarak geçirdim."

"Sen kazandın, bebeğim. Asla aksini düşünme," diye yumuşak bir sesle azarladı.

Elimden geldiğince yavaşça başımı salladım. "Ben kazanmadım, Santos. Sonunda onlar kazandı. Son birkaç yıldır dayanılmaz bir acı içinde kendimi kandırıyordum. Şimdi ise kendi ailemi bile kuramayacağımı keşfettim."

Kaşları çatıldı. "Neden vazgeçiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Gözümden bir damla daha yaş aktı. "Jason, Marde ve Kain hayatımı mahvetti, Santos. Beni yok ettiler. Kendimi kandırıp, tekrar normal olmaya çalışıyordum."

Başını kaldırıp koluna yasladı ve bana baktı.
Gözlerinde bastırılmış öfke ve suçluluk vardı.

"Arkadaşlarımın sana yaptıkları için üzgünüm, Rosy. Bunun için özür dilemeye devam edeceğim. Ama tatlım, hayatın mahvolmadı. Böyle aptalca şeyler söylemeyi bırak. Seni seviyorum ve hayatını olduğu gibi seviyorum. Benden vazgeçme, tatlım."

Kalbimdeki acı tarif edilemezdi, vücudumda oluşan acıdan bile daha fazlaydı. Santos bunu hak etmiyordu. Hayatını, ona çocuk bile veremeyen benim gibi bir kadınla geçirmeyi hiç hak etmiyordu; mutluluktan çok yükü olan bir kadınla.

Tanrım, çok yorgundum.

"Ne düşünüyorsan, dur," dedi aniden, gözleri yüzüme sabitlenmiş halde. "Kafandan geçen her neyse, durdurman lazım. Hemen."

"Seni seviyorum, Santos. İçtenlikle. Tüm kalbimle," diye fısıldadım ona. "Rosianna..."

Tam adımın söylenmesiyle, dudaklarım gözyaşlı bir gülümsemeye büründü. "Bana öyle demeni özlemişim. Büyürken, sinirimi bozduğumda hep bana öyle derdin."

Yüzündeki somurtkanlık büyük ölçüde kayboldu ve bu anıyı hatırlayarak gülümsedi. "Her gün öyleydi. Kimseyi rahatsız etmeyen bir şekilde sinirlerimi bozuyordun ve çok kavga ediyorduk."

"Öp beni. Seviş benimle," diye fısıldadım, onun dokunuşuna ihtiyacım vardı, onu çok istiyordum.

SANTOS

Doktorun ona verdiği sakinleştirici ilacı nefret ettiğim sonucuna vardım. Son birkaç gün içinde başına gelen her şeyi nefret ettim. Lanet olası "arkadaşlarımın" ona yaptıklarını nefret ettim, daha çok hor gördüm. Bir zamanlar o canavarlarla en iyi arkadaş olduğuma inanamıyordum.

Neden içgüdülerim her şeye karşı isyan ediyordu, bilmiyordum. İçgüdülerim bana bağıırıyordu. Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama ne yazık ki aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Lütfen..." Zayıf sesi giderek azaldı.

"Bizi terk etmiyorsun, değil mi? Söz ver... Vazgeçmeyeceğine söz ver." İğdlerime uyarak, ondan bu sözü almam gerekiyordu.

Sessizlik. Gözlerinin aşağıya indiğini ve kapandığını gördüm. Sıkıca yuttu. "Lütfen, benimle seviş, Santos."

"Bunun için yalvarmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Tatlım, tekrar içine girmek için can atıyorum, ama o sözü vermene ihtiyacım var. Senin benimle olduğunu bilmem lazım, doktorun söyledikleri yüzünden seni kaybetmeyeceğim. O orospu çocuğu Jason ve Marde'nin yaptıkları yüzünden. Senin her zaman tanıdığım Rosy gibi çok mücadele ederek bunu atlatacağımızı bilmem lazım," dedim ve onun davetkar dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Biraz gülümsedi ve yanaklarından daha fazla gözyaşı aktı, ben de parmaklarımla topladım.

"Ben geri dönerim," diye fısıldadı sonunda.

Bir kez başımı salladım. "Bu benim tanıdığım Rosy. Tanıdığım Rosy asla uzun süre yerde kalmaz. Hemen ayağa kalkar. O lanet olası bir savaşcıdır."

Yine gülümsedi. "Sen beni ayağa kalkmak istememi sağlıyorsun. Savaşmak istememi sağlıyorsun. Ayağa kalkacağım. Kalkacağım," diye yemin etti yumuşak bir sesle. "Ama şimdilik çok yorgunum, Santos."

"Yorgun olmaya hakkın var tatlım, sen bir insansın," diye onu teselli ettim, sonra üstüne uzandım ve onu nefes nefese öptüm.

Dudaklarını dudaklarımla arasına alıp emdim. Bir elimi kaldırıp yumuşak ama sıkı göğsünü avuladım, lezzetli tepeciği hissettim. Parmağımla meme ucunu çevirdim, o da hafifçe inleyip gözlerini kapattı.

Uzun bacaklı, çekici vücudunun benim için yavaşça canlanmasını izlemek tarif edilemez bir duyguydu. Meme uçları çok hassastı; dokunduğumda inledi, ovduğumda nefesini tuttu, sıktığımda tüm vücudu gerildi.

Eğildim ve dudaklarını bzmş meme ucunu ağzıma alıp emdim. Sertçe. Vücudu titredi. Ona karşı, memnuniyetle gülümsedim ve ihmal edilmiş göğsüne geçtim. Bir başka titreme dalgası onu sardı. Elleri arşafı hafifçe kavradı. Dişlerimle bir an tuttuğum meme ucunu sonunda bıraktım ve gevşek vücuduna küçük şok dalgaları gönderdi.

O yarı sersemlemiş gözlerle bana bakarken, elimle karnından aşağıya, onu koruyan saten ve dantele doğru kaydurdım. Islak bir sıcaklık avuç içime çarptı.

İçimdeki vahşi açlık özgürlüğe çok yaklaşmıştı, ama onu bastırdım. Cinsel açlığımı onun üzerinde serbest bırakmak için yıllarım var, ama bu gece benimle ilgili değildi.

Parmaklarımla ona bastırdım ve onu başka bir uçuruma doğru ittim. Arzuyla neredeyse kör olan gözleri açıldı. "Santos..." Sesi kaybolmuş gibiydi.

"Buradayım, bebeğim." Onun üzerine uzandım. Kollarını başının biraz üzerine koydu ve bacaklarını ayırdı. Bu hareketinde yatan güven ve teslimiyet beni sarsmıştı.

Bir elimi boynunun altına kaydurdım, parmaklarımı saçlarına doladım ve başını kaldırarak şehvetli, vahşi ve erotik bir öpücük verdim. O da her dokunuşuma karşılık verdi, nazik taleplerimi karşıladı ve kendi taleplerini dile getirdi, göğüsleri göğsümdeki sert tüyleri bastırıyordu. Diğer elimle, külotunun üzerinden okşamaya devam ettim, onun ihtiyacını giderdim. Daha fazlasını istediğini gösteren bir işaret olarak, altımda kaslarını tekrar tekrar kasarken, sahiplenici bir ihtiyaç içimi kapladı.

Onu yalamak için şiddetli bir dürtü hissettim. Dudaklarımda onun tanıdık tatlı tadını hissetmek istedim. O benim adımı haykırıp şiddetle kıvranana kadar onu yalamak, emmek, sevmek ve yemek istedim. Ama o henüz hazır olmadığını bildiğim için bu dürtüye direndim. Onun durumu ve doktorun işleri ağırdan alması yönündeki uyarısı nedeniyle, bu düşüncüyü başka bir zamana erteledim.

Sabırsız bir el hareketiyle külotunu çıkardım ve kendimi konumlandırımdım. Bir vuruşla kendimi onun içine derinlemesine gömdüm. Yumuşak bir şekilde nefes aldı, gözlerini açıp bana baktı.

Harekete geçerken onun bakışlarını yakaladım. Şişmiş gözlerini, gözyaşlarının izlerini, kızarmış yanaklarını, sersemlemiş gözlerini izledim. Eğildim ve alnını öptüm. Geri döndüğümde onu böyle göreceğimi hayal etmemiştim. Hiç de öyle değildi.

"Santos. " Adımı özel bir kutsama gibi fısıldadı.

Ne kadar istesem de, hareketlerimi hızlandırmadım. Bunun yerine, ipeksi sıcaklığına yavaşça ve tekrar tekrar girdim, dudaklarını dudaklarımla öptüm.

Sonraki birkaç dakika, havayı çığlıklarımızla doldurdu: Rosy'nin yumuşak inlemeleri ve nefes nefese kalışları ve benim homurtularım. Sonra nefes alışığı değişti ve vücudu gerildi. Yaklaştığını biliyordum.

Sonunda öpüşmeyi bıraktı, hafifçe nefes nefese kalarak beni sıkıca kavradı ve penisimin etrafını sıvı bir sıcaklıkla kapladı. Saniyeler sonra ben de ona katıldım, içini boşaltırken inleyerek boşaldım.

Bir araya geldik, sanki iki vücut birleşmiş gibi birbirimize yapıştık. Rosy, altımda titreyerek kelimeler mırıldanıyordu, ama ben ne dediğini anlayamıyordum.

"Seni seviyorum, Santos. Bunu asla unutma..." diye fısıldadı, vücudu gevşemeye başlamadan önce. Çok gevşedi.

Gözleri kapandı. Nefesi düzeldi. Vücudu gevşedi. Derin bir uykuya dalmış gibi görünüyordu. *Çok derin bir uyku.*

Ama o uykuda ve vücudunun aniden tüm sertliğini kaybetmesinde beni rahatsız eden bir şey vardı.

Hayır. Hiç de içime sinmedi.

Otuz dakika sonra, doktorun şaka yaptığından çok emindim. Kesinlikle onu yanlış duymuş olmalıyım. Bir an için, doğru düzgün düşünemedim. Az önce söylediği şeyi sindiremedim. Sanki bu bilgi beynimin bir yerine çarpmış ve sindirilemeden geri sekmişti.

"Bir daha söyler misiniz? Az önce ne dediniz?" Sesim kısık çıktı, onu doğru duymuş olabileceğim korkusu göğsümü kapladı.

Doktor başını salladı ve yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Üzgünüm, Santos. Vücudu son birkaç gün içinde olanları kaldıramadı. Vücudu tamamen iflas etti..."

Kahretsin, lanet olsun, yine söyleyecekti.

"Üzgünüm, ama komaya girdi," dedi doktor üzüntüyle.

BÖLÜM 52. ...FRUSTRASYON VE BEKLENTİ İÇİNDE BEKLEMEDE.

Doktor bana her şeyi anlattıktan yirmi dakika sonra, ben hala kafası çalışmayan bir palyaço gibi orada duruyordum. *Rosy komada. Rosianna komada.*

Rosy komada ve doktor ne zaman uyanacağını bilmiyor.

Orada durup, sesimi sonuna kadar yükseltip hastanede bağırarak ya da onun yattığı odaya girip "uyuyan" halinden cevaplar talep etmek gibi karakterime hiç uymayan şeyler yapmadan, bu haberi elimden geldiğince en iyi şekilde sindirmeye çalıştım.

Çok uzun zamandır ilk kez gözlerim yaşlarla doldu. Bu bana nasıl olabilirdi? Bu bize nasıl olabilirdi?

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ve kendime geldiğimde gece yarısı çoktan geçmişti. Uyuşmuş bacaklarımı zorlayarak, onu taşıdıkları yere yürüdüm. Kapıda durup ona baktım. O yatakta daha küçük, savunmasız görünüyordu. Sonunda huzurlu görünüyordu.

Bir bacağımı diğerinin önüne koyarak, onun yatağına doğru ilerledim ve gözlerimi ondan ayıramadığım için neredeyse hiçbir şeye takılıp düşüyordum. Onun yanında durdum. "Biliyor musun, böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim. Konuşma şeklin, ne kadar yorgun olduğun... Sanırım bilmeliydim, ama bu beni çok şaşırttı." Durdum ve o cevap vermedi. Cevap vermeyeceğini biliyordum. "İş gezisine çıkmadığımı biliyor musun? Bizim için savaşıyordum. İkimiz için. Sana bir tedavi bulmak için. Başardım. Lanet tedaviyle geri döndüm, ama şimdi..." Durdum ve yutkundum.

Gözyaşlarımı tutmaya ya da yokmuş gibi davranmaya çalışmadım. Etrafta gören kimse yoktu. O odada, izleyen kimse yoktu. Ve ben de kendimi bıraktım.

"Dinlen bebeğim. Ama burada uzun süre kalma. Kalbinde, sana söz verdiğin bir adamın seni burada beklediğini unutma. Santos'u unutma. Bu arada, sen dinlenirken, ben

"Gözlerim, tüm hastane ekipmanlarının bağlı olduğu eline takıldı. Parıldayan elmas yüzük dikkatimi çekti.

"Evlenmemiz gerektiğini unutma, bebeğim. Kendi düğünün için giyinmek mi, yoksa burada yatarak uyumak mı istediğin tamamen sana kalmış. Benim bir pislik olduğumu biliyorsun, değil mi? Senin durumun umurumda değil; sen burada uyuyan güzel oynarken seninle evleneceğim ve bunun için suçluluk duymayacağım. Ama siz kadınların düğün günlerinde bembeyaz, parlak ve ışıltılı görünmeyi sevdiğinizi biliyorum, bu yüzden yakında uyanmalısın." Lanet olası bir gözyaşını sildim. "Birincisi, çok çirkin görüneceksin. Eminim sen de bunu istemezsin. Uyanık olsaydın, bunun bir tehdit olup olmadığını sorardın." Biraz gülümsedim, böyle bir durumda yüzündeki meydan okuyan ifadeyi açıkça görebiliyordum. "Cevap verirdim; bu lanet bir söz. Çünkü durum bu."

"Yarın geri döneceğim. Ve ertesi gün. Ve sonraki gün. Beni görmediğinde, geçmişine gidip işleri düzeltmeye çalıştığımı bil. Yarın görüşürüz, bebeğim." Ona yaklaştım ve alnına bir öpücük kondurdum.

Sonraki günler en zor günlerdi. Rosy'nin durumunu kabul etmek ve buna alışmak zordu. Ailelerimiz için zorlu bir başlangıçtı. Haberi pek iyi karşılamadılar. Annem neredeyse kalp krizi geçirecekti ve Rosy'nin annesi Clarissa teyze haberi duyunca bayıldı. Tansiyonu hızla yükseldi ve doktor onu ilaç tedavisine aldı ve yakından izlenebilmesi için hastanede yatışa aldı.

Clarissa teyze günlerce ağladı. Ara sıra onu tavana bakıp ağlarken yakalardım. "Nerede hata yaptım, Tanrım? Bütün bunlar nasıl başıma gelebiliyor? Bebeğime. Neden bunları yaşamak zorundayız?"

Bu anlara tanık olmak çok üzücüydü. Neyse ki, ailem nadiren onun yanından ayrılıyordu. Rosy'nin babası, komaya girdikten bir gün sonra, kelimelerle anlatılamayacak kadar yıkılmış bir halde uçağa atladı. Güçlü bir adamın karısını kollarında tutup çocuk gibi ağlamasını izlemek çok zordu.

Donald da ilk günden itibaren oradaydı. Herkesten uzak duruyordu; çoğunlukla köşede durup hiçbir şeye bakmadan boş boş bakıyordu. Rosy'nin asistanı da oradaydı; kız sürekli ağlıyordu ve Donald sonunda kızı kollarına alıp onu teselli etmeye başladığında çok şaşırdım.

İkinci gün, Donald hastanede bana öfkeyle yaklaşp neyin yanlış gittiğini sordu.

Ben huysuz bir piç olduğum için, ona bunun onu ilgilendirmediğini söyledim. Donald, her zamanki gibi kendini beğenmiş haliyle, yumruğunu çeneme indirdi.

Tabii ki, tam da istediğim şey buydu. İnan bana, eğer duygusal olarak çok zor bir dönemden geçiyorsan — ve zor derken, *gerçek acıdan* bahsediyorum — o zaman her türlü fiziksel acı bile hoş karşılanır, çünkü hissetmesi daha kolaydır.

Adam oldukça sert yumruk atıyordu, bu yüzden acı çok şiddetliydi. Sonra ben de ona yumruk attım. Ardından kavga etmeye başladık. Birkaç doktor, hemşire ve insanın müdahalesiyle ayrılabilđimiz bir kavga ve bağırış çağırış seansıydı. İkimiz de hastaneden atıldık ve dudaklarımız kanlar içinde, çenelerimiz kırık halde hastanenin arkasına doğru homurdanarak yürüdük.

Kaldırırma oturup bir şişe suyu açtığımda kendimi daha insan gibi hissetmeye başlamıştım. Donald yanıma oturdu, suyu aldı ve ilk yudumu içti. Birkaç dakika sakinleşmek için bekledik ve sonra ona o gece olan her şeyi anlattım. Ayrıntılara girmeden, sadece temel bilgileri anlattım.

"Sana saldırdığım için özür dilerim. Son birkaç gün çok kanlı geçti," diye homurdandı.

İsteksizce kabul ettim. "Sorun değil. Eğer senin hissettiklerinin onda biri *benim* hissettiklerimin onda biri kadar bile olsa, o zaman bu öfkenin nereden geldiğini anlıyorum."

Bana baktı. "Biliyor musun, tüm bunları nasıl karşıladığını ve nasıl hissettiğini hiç düşünmedim. Nasıl hissediyor olabileceğini." Gözlerini kaçırdı. "Sanırım bu beni kötü bir insan yapıyor."

"Haklısın, öyle," dedim, hassas çenemi okşayarak.

Yumuşak bir kahkaha attı. Sonra rahat bir sohbeta geçtik. Bana Rosy ve komşu olarak geçirdikleri yıllar hakkında çok şey anlattı. Rosy hakkında daha fazla şey duymak içimi rahatlattı.

Donald ve ben bu şekilde birbirimize daha fazla... alıştık. Onun Rosy'nin sekreterine ilgi duyduğu kesinleştiğinde onun yanında daha rahat hissetmeye başladım. Kız hastanede ona nefes alacak kadar yakın olduğuunda gözlerini ondan ayıramıyordu. Kızın gözlerini yiyip bitirircesine bakması *beni* rahatsız ediyordu. Adam hiç de ince davranmıyordu.

Bir hafta geçti. Rutin bir hayata girdim. İşe gidip, dönüşte hastaneye uğrayıp eve gidiyordum. Hastaneye yatırılmasından üç gün sonra

resmi olarak ilaç tedavisine başladık. Donald, birbirimize öfkemizi boşalttığımız gün kutuyu bana geri vermişti, ama ben her şeyi ona anlattıktan sonra kutuyu doktora götürdüm.

Dr. Mehra'nın talimatına uygun olarak, doktora tüm talimatları verdim. Hintli doktor, Rosy'nin durumunu duyduğunda sempati göstermiş, ancak ona ilaç verilmesine izin vermişti.

İyimser bir şekilde hastaneden olumlu bir sonuç beklerken, aynı zamanda arkadaşım ve lanet olası takipçim Vik'ten de olumlu bir yanıt bekliyordum. O işinde en iyisiydi, bu yüzden umutluydum.

Sonunda, tüm bu bekleyişin karşılığını aldım.

O Cuma sabahı spor salonundan döndüm, güne başlamaya hazırdım. Rosy hala hastanedeyken o günün iyi bir yanı yoktu tabii. Spor salonundan terli bir şekilde banyoya gidip duş aldım. Saçımı kuruturken cep telefonum çaldı.

Telefonu açtım ve onun sesini duydum. "San-man!"

O sesi duyunca başımı hemen kaldırdım. "Lanet olsun, Vik. Çok uzun sürdü," diye hayal kırıklığımı dile getirdim.

"Ne bekliyordun ki dostum? Bana sadece bir isim ve birkaç bilgi verdin. Hangi ülke olduğunu bile bilmiyordun, ben de tüm dünyayı aramak zorunda kaldım." Onun da sinirli olduğu belliydi.

"Sen en iyi iz sürücü olmalısın. Fransa hükümeti bile sürekli senden bahsediyor."

"Ben mucize yaratıcı değilim. Tanrı da değilim," diye cevap verdi isteksizce.

"Peki, ne olacak? Ve Tanrı aşkına, bir kez olsun iyi haberler ver."

"Huysuz herif," diye mırıldandı.

Bu, dudaklarımdan bir kahkaha kopardı. Anında sönen bir kahkaha. "Ee?"

"Evet, tabii ki. Onları yakaladım."

"Ne!? Ciddi misin? Haydi ama dostum. Şaka yapmıyorsan iyi olur." Kaslarım gerildi. Serbest elim sıkıca yumruklandı.

O burun kıvırdı. "Şaka yapabileceğim şeyleri bilirim ve bu o listede yok. Adamlarını buldum dostum. Jason Romero ve Mardisone Dick. En iyi yanı da şu anda aynı ülkede olmaları. Aynı yerde."

Üç gün geçti. Hiçbir zaman kolaylaşmadı. Her gün, kolaylaşacağını düşünüyordun, ama hiç kolaylaşmadı. Rosy'ye baktım, başı bir tarafa dönük, bana bakıyor, yanağı hastane yastığına yaslanmış.

Hiçbir zaman kolaylaşmadı.

Yatağa oturdum, elini tuttum ve biraz sıktım. "Yine ülke dışına çıkacağım, bebeğim. İki saat sonra ayrılacağım. Tıpkı geçen seferki gibi, bu da daha iyi olacak. İkimiz için de." Elini biraz sıktım, yumuşaklığını özlemiştim. Tanrım, onu çok özlemiştim. Cildinin dokusuna sarılmayı özlemiştim.

"Jason ve Marde'yi buldum. Bebeğim, sonunda sana yaptıkları her şeyin bedelini ödeyecekler. Keşke bu anı görebilecek kadar bilincinde olsaydın. Hemen döneceğim. Döndüğümde gözlerini açık göreceğimi umuyorum. O gri kahverengi gözlerini görmeyi çok özledim."

Orada oturup, onunla biraz daha konuştum ve eliyle oynadım. Doktor, komada olan bazı hastaların sesleri duyabildiğini söyledikten sonra, ne zaman orada olursam olsun, ona bunu söylemeyi kendime özel bir görev edindim. Ona haftamı anlattım. Nasıl geçtiğini. Ona ailesinden bahsettim. "Babanın geri döndüğünü biliyor musun?" diye sordum, hafif bir gülümsemeyle. "Umarım yakında uyanır ve onu da görürsün. Eminim onun yüzünü görmeyi özölüyorsundur."

Hastaneden havaalanına gitmek için giyinip, rahatlayıp Rosy ile sohbet ettim. Sonunda gitme vaktim geldi.

BÖLÜM 53. YÜZ YÜZE.

Mardisone Dick, saat 3'te küçük dairesinde yatakta uzanıyordu. Kahretsin, kötü bir gün geçiriyordu. Orada kalıcı olarak kalmayı hiç planlamamıştı, ama Jason'ı ziyaret edip şehri gezdikten sonra, biraz dinlenmek için orada kalmıştı.

Sinirli bir şekilde mırıldanarak yataktan kalktı. Aslında bir daire tutması bile gerekmiyordu, ama Jason her zamanki gibi pislik gibi davranıyordu ve o da her zaman kendi kişisel alanını çok sevmişti.

Acıkmış olan Marde kalktı ve mutfığa gitti. Yemek yapabilen tiplerden biri değildi, ama bu, lanet mutfakta bir şeyler pişirip yemek yapamayacak tiplerden biri olduğu anlamına gelmiyordu.

Marde tam da bunu yaparken kapı ziline çaldığını duyduğunu sandı. Mikrodalgayı kapattı ve tekrar dinledi.

Evet, kapı zili gerçekten çalıyordu.

Marde, kim olabileceğini merak ederek kapıya doğru yürüdü. Orayı sadece birkaç kişi biliyordu ve bu birkaç kişinin çoğu da onun kadın fahişeleriydi. Onlardan biri olabilir miydi?

Bu düşüncüyü dostça aklında tutarak, Marde kapıyı açtı. Ve donakaldı.

Kapının arkasında duran adamı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Hareket etmeye çalıştı ama uzuvları ona uymadı. Sanki hayalet görmüş gibi.

"S-S-Santos!?" Sesi korku ve heyecanla titriyordu. Marde, uzun zamandır görmediği arkadaşına baktı, ama uzun zamandır görmediği bir arkadaşıyla karşılaştığında bir insanın hissetmesi gereken duyguları hissetmiyordu.

Hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Marde. Beni eve davet etmeyecek misin?" Santos'un yüzünde boş bir ifade vardı, hatta yüzünde bir gülümseme bile vardı. "Seni iyi tanımıyorsam, beni gördüğüne sevinmediğini düşüneceğim."

Marde kendini toparladı ve kapıyı daha fazla açarak kenara çekildi. "Üzgünüm, üzgünüm. Tabii ki seni gördüğüme sevindim dostum. Ne kadar oldu? Altı yıl mı?"

Santos içeri girdi ve kapıyı arkasında kilitledi. Marde, kilidin dönmesi neden kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi attığını bilmiyordu. Santos'un rahat ve mutlu yüz ifadesinden yola çıkarak, Marde arkadaşının altı yıl önce olanlardan haberi olmadığı sonucuna vardı. Değil mi?

"B-burada, Rusya'da olduğumu nasıl bildin?" diye sordu, şüphelerini gizleyemeden.

Santos omuz silkti, oturmak için hiçbir hareket yapmadı. "Şehirdeydim. Halletmem gereken bazı işler vardı."

Bu, Marde'nin sorusuna hala cevap vermiyordu ve Marde daha fazla ipucu veremeden, Santos ona yaklaşarak kişisel alanına girdi.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var dostum?" diye sordu Santos aniden. Yavaşça konuştu, ama sesindeki zehirli ton belliydi.

Marde yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. "Ne... ne diyebilirim ki..."

Santos çenesine sert bir yumruk attı. Çenesi çatırdadı. Acı tüm vücudunu sardı ve Marde acıdan çığlık attı, elini kaldırıp çenesini okşadı. Santos'a baktı ve ondan dalgalar halinde yayılan kin gördü. Öfke. Kin ve... *bilgi*.

O biliyor! Marde'nin yüzü dehşetle kaplandı. *Santos biliyor!*

Her şeyi biliyor!

SANTOS

Öfke beni sardı. Marde'ye tekrar yumruk atmaktan kendimi alamadım. Ve tekrar.

Yere düştü. "Neden bana vuruyorsun dostum?" Marde dişlerinden kan tükürerek ona bağırdı.

"Neden!? *Neden!?* Bana NEDEN diye sorma cüretini nereden buluyorsun!?" diye öfkeyle bağırdım ve onu yerden kaldırdım. Onu en yakın duvara sürükledim ve kafasını duvara sertçe vurdum. Gözleri donuklaştığında, muhtemelen yıldızlar gördüğünü bilmek bana büyük bir keyif verdi.

"O istedi! O kaltak istedi!" Marde aniden bağırdı. "Onun istemediği hiçbir şeyi vermedik!"

Gözlerimde kırmızı noktalar dans ediyordu ve onun patlaması karşısında öfke şeytanının beni ele geçirdiğini hissettim. "Seni lanet olası canavar!" Onu tekmelemeye ve dövmeye başladım.

O da karşılık vermeye başlayınca kavga çıktı. Bu beni caydırmadı. Marde benim rakibim olamazdı, özellikle de ben kızginken.

Ve o anda çok *öfkelenmiş*tim.

Birkaç dakika sonra, ben onu defalarca tekmelediğimde yerde yığıldı. Tanrım, bu yetmezdi! Üstüne oturdum ve öfkemi onun üzerinde çıkardım.

"O ne istedi? Sen onu uyuşturdun! *Sen ona tecavüz ettin!* O ne istedi?" Saçını tutup kafasını fayans zemine defalarca vurdum. O piçi öldürmek istedim.

Hâlâ öfkeliydim ki, iki adam aniden beni ondan uzaklaştırdı. Beni rahat bırakmaları için onlarla mücadele ettim. Rosy'nin durumunun görüntüsü kafamda, o pisliği öldürmek istiyorum!

"Beni rahat bırakın!" diye bağırdım ve onları sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım.

"Onu öldüreceksiniz, efendim. Onu öldüremezsiniz, hatırladınız mı?" Ağır aksanlı İngilizce, sarhoş öfkemi delip geçti ve sis dağıldı.

Beş Rus polis memuru evde duruyordu ve ikisi beni Marde'den ayırmaya çalışıyordu. Polisi arayan bendim ve onlarla birlikte buraya gelmiştim.

O pisliği öldüremeyeceğimi hatırlayarak başımı salladım. Hapse giremezdim... kendim ve Rosy için.

Onlar eğilip kanlı Marde'yi yerden kaldırırken onları izledim. Adam kamyon çarpmış gibi görünüyordu ve bu bana tatmin verdi.

"Polis, bu adamı tutuklayın! Evime gelip bana saldırdığını gördünüz!" Marde acı içinde inleyerek sızlandı.

Polislerden biri rozetini gösterdi. "Mardisone Dick, Rosianna Bells'i kaçırıp tecavüz ettiğin için tutuklusun. Ayrıca cinayete teşebbüs ve yasadışı uyuşturucu bulundurmaktan da. Sessiz kalmanı tavsiye ederim, çünkü söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılacaktır."

Marde'nin gözleri panik ve dehşetle büyüdü. "Hayır, hayır, hayır! Hapse giremem!" diye çığlık attı.

Ben araya girdim. "Tabii ki hapse girebilirsin. Amerika'ya sınır dışı edileceksin ve hapse gireceksin. Güven bana Mardisone, ömür boyu hapis ve ağır iş cezası alacaksın." Yüzüne yaklaşarak

“Birinci derece cinayet suçundan hapis cezası alsanız bile, sen ve Jason'ın bu cezayı alacağından emin olacağım.”

Marde'nin gözleri, ona öfkeli sözlerimi tükürdüğümde büyüdü ve sonra ağlamaya ve bana yalvarmaya başladı.

Her şey plana göre gidiyordu. Devam ettim. "Tabii ki cezayı indiretebilirim. Eğer söylediğim her şeyi yapacağına söz verersen. Benimle işbirliği yapacağına söz verersen."

O zaten kanlı kafasını sallıyordu ve ben tatmin oldum. Gerçek şu ki, Marde benim önceliğim değildi.

Benim önceliğim Jason'dı.

Marde başını sallayarak kabul etti ve Jason'ın kaderini belirlemişti.

O işe yaramaz piç kurusu.

BÖLÜM 54. PLANLAR VE HAZIRLIKLAR.

Donald Grey, hastane odasındaki tek sandalyede oturmuş, Fiona'nın Rosy'nin kollarını dikkatlice bezle silip temizlemesini izliyordu.

"İyi olacak, değil mi?" diye sordu, ona bakmadan.

Donald, bu birkaç kelimedede endişeyi duyabiliyordu.

"İyileşecek. Rosy bir savaşçıdır," diye fısıldadı Donald ve Tanrı'dan haklı çıkmasını diledi.

Fiona başını salladı ve diğer elini temizlemek için kaldırdı. "Haklısınız. Bayan Rosy çok güçlüdür." Fiona temizlik yaparken patronuna baktı. "Ofis veya işlerimiz için endişelenmeyin, hanımefendi. Her şeyi ben hallediyorum. Siz sadece iyileşin, hanımefendi."

Donald, kızın hareketlerini takip etmekten kendini alamadı. Son zamanlarda, Fiona'ya çok bakarken ve onun hakkında çok düşünürken yakalıyordu kendini. Gözlüklerin birine bu kadar yakışabileceğini hiç bilmiyordu ve son zamanlarda, gözlükler hakkında daha fazla fanteziler kuruyordu.

Onun altında uzanmak nasıl bir his olurdu? Onun içine bu kadar derine girmek nasıl bir his olurdu? Bu lanet düşünceyle penisi seğirdi ve Donald içinden küfretti. Tanrım, son günlerde vücudu, kadınları gerçek anlamda tatmamış bir ergen gibi tepki veriyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Fiona'nın Rosy ile fısıldayarak konuşmasını, vücudunun çıplak kısımlarını temizlerken sohbet etmesini izlerken, Donald, Rosy'ye karşı hissettiği o şiddetli arzuların çoğunun artık o kadar şiddetli olmadığını fark etti.

Oh, o hala arkadaşını seviyor ve ona değer veriyordu, ve onun durumu onu çıldırtıyordu, ve onun ayağa kalkıp gülümsemesini görmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama sanki onunla arkadaşlıktan daha fazlasını isteyen tarafı birdenbire çökmüş gibiydi. Günler geçtikçe, Rosy'nin masum küçük asistanından ellerini uzak tutmanın

Rosy'nin masum küçük asistanından ellerini uzak tutmasının daha zor olduğunu fark etti.

OceanofPDF.com

SANTOS

Rus polisi planımıza göre dışarıda rahatça vakit geçiriyordu ve ben Marde ile içeride kaldım. O, vücudu morluklar içinde ve pes etmiş bir halde oturuyordu.

"Jason'dan bahsedelim. Şu anda nerede?" diye sert bir sesle sordum, bir zamanlar arkadaşım sandığım o piç bakarak.

Şimdi ona bakınca, bir zamanlar hep birlikte futbol oynadığımıza inanamıyordum. Birlikte kadınların peşinden koştuğumuza. Birlikte yaz kampına gittiğimize. Aynı yerde yemek yediğimize. Aynı lanet kutudan içtiğimize.

"Jason bir yerde uzun süre kalmaz. Gerçek bir evde bile yaşamıyor. Sadece bir yerden diğerine gidip geliyor, zengin piç kurusu," diye homurdandı Marde.

Jason her zaman ürkek bir piç olmuştu. Görünüşe göre yıllar geçse de bu değişmemişti. "Şu anda nerede?"

"En son birkaç gün önce baktığımda, bir sonraki caddede bulunan Demidov Otelindeydi. 15. katta."

Bir kez başımı salladım. "Bu belli oldu, kaset nerede? Tecavüz kaseti?" "Tecavüz mü? Ciddi misin? O sadece se..."

Ona o kadar sert baktım ki, ağzını kapattı. Dikkatli gözleri, sıkıca yumrukladığım yumruklarına kaydı ve o yumruğu çenesine indirmemek için büyük bir irade sarf ettiğimi görebiliyordu.

"Tecavüz kaseti nerede?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

Birkaç saniye sessiz kaldı, elleri sinirli bir şekilde kucağında dolaşıyordu. "Lanet olsun, bunu söylersem Jason beni öldürecek."

"Henüz ölmemiş olsaydı. Beni dinle, Marde. Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. İşbirliği yaparsan, cezayı indirilmesini sağlarım. Ya da seni ölümüne dövüp ihtiyacım olan bilgiyi alırım ve sen hapiste çürürsün."

Onun donuk beyni iyi bir seçim yaptığında ve yenilgiyi kabul ederek başını eğdiğinde gördüm. "Kasetler yok edildi."

Sessizlik. Sonra, "Şu anda benimle ciddi ciddi dalga mı geçiyorsun? Senin saçmalıklarını dinleyecek sabrım olduğunu mu sanıyorsun?" Düşük sesim, bastırılmış öfke ve sabırsızlıkla titriyordu.

"Şaka yapmıyorum ve yalan söylemiyorum." Kendini kabullenmiş görünüyordu. "Kain hayattayken, günler geçtikçe olanlar yüzünden tedirgin ve üzgün hale geldi. Suçluluk duyuyordu ve bu suçluluk duygusuyla yaşıyordu. Bir gün, Çin'den Rusya'ya kadar gelip Jason'ı ziyaret etti. Jason'a sana olanları anlatacağını söyledi. Sana ve polise her şeyi anlatmaya hazırdı ve teslim olmaya hazırdı. Rosy'ye aşırı doz verdiğimizi ve onun o ilaçtan asla tam olarak kurtulamayabileceğini vurgulayıp durdu." Marde burun kıvırdı. "Bu çok saçmaydı. Ona mantıklı davranmasını söylemeye çalıştık ama bizi kurtların önüne atmanın ona istediği huzuru vereceğine inanıyordu. Jason'ın evinden ayrılırken kasetleri de yanında götürdü."

Hikayenin devamını anlatırken gözlerinde biriken bilgiyi gördüm. Daha fazlası olduğunu ve bundan hoşlanmayacağımı hissediyordum. "Ne oldu? O kasetler neden bana veya polise ulaşmadı?" diye dikkatlice sordum.

Tereddüt etti ve yerinde duramadı. "Jason ayrılırken çok kızgındı. Kain'in kasetleri de aldığını öğrendiğinde öfkeden deliye döndü." Bir süre durdu. "Jason, kendisine borcu olan adamdan bir iyilik istedi. Adam kamyon şoförüydü. Kain'i ezdi."

Bu bilgi, beni lanet olası aklımdan çıkararak hareketli bir kamyon gibi içime çarptı. Bu, düşündüğümde daha kötüydü. "Tanrım. Jason, bir şeytan." Marde'ye öfkeyle baktım. "Jason, Kain'i öldürdü! O piç Kain'i öldürdü ve sen bunu bunca zaman sır olarak mı sakladın? Sen de onun gibi bir katilsin."

Orada, ağa yakalanmış bir kedi gibi yatıyordu, hiçbir şey söylemiyordu. Kain'e karşı öfke ve kin beslememe rağmen, Jason'ın yaptığı şey için üzüldüm. Üçü arasında pişmanlık duyan tek kişi Kain'di. Yanlışlarını düzeltmek isteyen tek kişi. Vicdanı olan tek kişi. O şekilde öldürülmeyi hak etmemişti.

"Kasetlere ne oldu?" Boğazımı kaplayan sisin içinde zar zor sorabildim.

"Adam kazadan sonra kasetleri çıkarmalıydı, ama bunu yapamadan Kain'in arabası alev aldı. Her şey yanıp kül oldu."

Bu bilgi beni sersemletti. "Yani kaset yok mu?" diye sordum, her şeyi netleştirmek için.

"Bir tane kaldı. Jason'ın gece gündüz izlediği bir dakikalık bir video. Kain diğerlerini alırken bu kaset yoktu. Kalan tek kaset bu."

Tek bir kaset. Jason'ın tek bir kaseti ve Rosy'nin seks kasetleri ortadan kalkacaktı. "Tamam. Çok yardımcı oldun," dedim alaycı bir tonla.

Kalkıp gitmek için ayağa kalktım, ama önemli bir şeyi hatırlayınca durdum. Dönüp Marde'ye baktım. Onu görmek bile beni tiksindiriyordu, sanki şeytanın reenkarnasyonuna bakıyormuşum gibi. Jason'a bakmak nasıl bir his olurdu acaba? Aramızda kan bağı olmamasına rağmen kız kardeşime uyuşturucu verip tecavüz eden arkadaşlarım. Rosy'nin benim kız kardeşim olduğunu biliyorlardı. Lanet olası canavarlar.

"Rosy'ye verdiğiniz o ilaç..." "AF-2 mi?" diye sözümü kesti.

Bu ilacın adı olmalı. "Evet, AF-2. Bana lazım. Nereden bulabilirim?"

"Hay aksi, dostum, çok pahalı ve tedarikçiler önümüzdeki aya kadar tekrar tedarik etmeyecekler. Sadece üç dozum kaldı," diye inledi.

"O üç doza ihtiyacım var. Güven bana, hapishanede AF-2'ye ihtiyacın olmayacak.

O zaman neden hepsini bana vermiyorsun? Sana nakit olarak öderim."

Kendi kendine homurdandı ve isteksizce başını salladı. "Tamam."

"Ve Tanrı aşkına, bana gerçeği söyle Marde. Bu dünyada Rosy gibi kaç kadını sen ve Jason mağdur ettiniz?"

"Başka kadın yok, yemin ederim. Jason'ı bilmiyorum ama benim için bu ilaç sadece sertleşmek ve çok uzun süre sert kalmak içindi. Ayrıca, lanet fahişeler buna bayılıyor," dedi.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Eminim severler... aşırı doz almadıkları sürece." Bir duraklama. "Şimdi, seninkileri nereden bulacağım?"

Gece geç saatlerde, otel odamdan evi aradım ve Clarissa teyzemle konuştum. Günün çoğunu Rosy ile hastanede geçirmişti.

Durumu değişmemişti.

Jason Romero berbat bir gün geçiriyordu. Böyle bir şey nasıl başına gelebilirdi?

Bu gece yatağını paylaşması gereken kaltak son anda iptal etti. Ayrıca, eve para istemek için aradı ama babası ona maddi olarak yardım etmekten bıkmı tı. Jason'ın sorumluluk alacak yaşta olduğu ve benzeri saçmalıklar hakkında bir şeyler söyledi. Babası onu her zaman sinirlendirirdi.

Ayrıca, Marde ile iletişime geçmeye çalışıyordu, ama o orospu çocuğu telefonlarına cevap vermiyordu. Evet, son birkaç gün gerçekten berbat geçmişti.

Jason oturma odasına gitti ve video oyunu oynamaya karar verdi. Geceyi eğlenceli hale getirecek bir şey, diye düşündü.

Hâlâ oyunu kurarken kapı zilinini çaldığını duydu. Otomatik olarak gözleri saate gitti. Saat 20:00'ydi ve Jason bu saatte onu kimlerin arayabileceğini merak etti.

"Kim var orada?" diye seslendi, tedbiren. Her zaman dikkatli davranırdı çünkü çok kötü şeyler yapmış bir adamdı. Kötü ve şüpheli şeyler. Dikkatli olmak zorundaydı.

"*Bebeğim!*" diye çok kadınsı bir ses duyuldu.

Bu sesle kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Meğer o kaltak sonunda fikrini deği tirmı .

Jason mutlu oldu. En azından gece eğlenceli geçecekti.

Kapıya yürüdü ve kapıyı açtı. Güzel sürtük, onun sikini sertle tirmesi gereken flörtöz bir gülümseme attı, ama bunun yerine, kadının arkasında duran adamı görünce kalbi durdu.

"Merhaba Jason," dedi Santos.

Jason dilini yuttu. Çok  a ırmı tı ve cevap veremedi. Kafasında birçok şey dönmeye başladı, ama hepsini anlayamadı. Kafası tek bir düşünceye odaklandı. *Santos buradaydı. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama Santos tam kar ısındaydı.*

Santos'un kadına dönmesini izledi. "Te ekk rl r, Jenna," dedi ve cebinden bir tomar para çıkarıp kadına uzattı.

"Rica ederim, tatlım. Harika bir nakit için her şeyi yaparım," dedi ne eyle, döndü ve uzaklaşmaya ba lamadan önce ona bir öpücük gönderdi.

Jason'ın zihni tekrar çalışmaya başladığında, Santos'un arkasında karanlıkta duran iki iri yarı adamı fark etti — ok iri yarı adamlar.

Jason'ın omurgasından bir korku dalgası geçti.

"S-Santos! Uzun zaman oldu dostum." Sesinde heyecan yaratmaya çalıştı, ama ne yazık ki başaramadı.

Santos gülümsemedi. İki eski dostun buluşması gibi davranmaya bile çalışmadı. Yüzü granit gibi sertleşmiş bir şekilde, "Beni içeri almayacak mısın?" dedi.

Jason bu konuyu tartışmak istedi, ancak Santos ona fırsat vermedi. Bunun yerine, onu omuzlayarak evin yolunu tuttu ve Jason'ı peşinden gelmeye zorladı.

Jason gerçekten takip etmek istemiyordu, ama orada dururken, iki iri yarı adam ona doğru tehditkar bir adım attı. Jason döndü ve evine geri dönmeye başladı, Santos'un ziyaretinden korkmadığını göstermeye çalışıyordu.

Jason, işini kolaylaştırmayacağına karar verdi. Buraya ne için gelmiş olursa olsun, işini asla kolaylaştırmayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55. ŞEYTANIN KAPISINDA.

SANTOS

Bir konuda haklıydım. Jason'a bakmak, şeytanın kendisine bakmak gibiydi. Onun kapıyı kapatıp evin içine doğru yürüdüğünü izlerken, gözlerimdeki küçümsemeyi saklamadım. Hissettiğim öfkeyi de kesinlikle saklamadım.

"Ee, burada ne işin var San-man?" diye sordu buzdolabına doğru ilerlerken.

Onu takdir ettim. Marde gibi korkmuş ya da suçluluk duygusuyla boğulmuş görünmüyordu. Profesyonel bir suçlu. "Ama neden burada olduğumu biliyorsun, Jason. Sadede gelelim, olur mu? Bu arada, hala her zamanki gibi yakışıklısın."

"Sen de fena görünmüyorsun." Piç kurusu gülümsüyordu bile. "Uzun zaman oldu."

"Evet. Birkaç yıl önce o gece beni aradıktan sonra, her şeyle bağlantımı kaybettim sanırım. Hiçbir erkek, en iyi arkadaşının kendi kadınıyla yattığını duymak istemez."

Buna başını salladı, hatta mutsuz görünmeyi bile başardı. "Her şey için gerçekten üzgünüm. Ben de hatalıyım. Onun cazibesine direnmeliydim. Ama Rosy her zaman çok seksi bir adam olmuştur. En seksi. Direnemedim."

Gözlerindeki şehvet, göğsümde bir şeyleri kırdı. Ellerimi arkamda saklamak ve yumruklarımı o kadar sıkmak zorunda kaldım ki kaslarım titredi. *Sakin ol dostum. Sakin ol. Şimdi ona saldırmamalısın. Her şeyi sakinlikle ele almalısın. Hala, ortaya çıkarsa Rosy'nin hayatını daha da mahvedebilecek bir şeyi var.*

"Ne içmek istersin? Hala biraya bayılıyor musun?" diye sordu, içkileri doldururken.

Ve ona beni zehirleme şansı mı vereyim? Hayır, teşekkürler. "Hiçbir şey istemiyorum, teşekkürler."

Gözlerimle onunla tartışmaya cesaret ettim, ama o tartışmadı. Sonunda Jason kendi içkisiyle oturdu. O sakinleşip içkisini yudumlarken, ben onu bakışlarımla delik delik deldim.

"Jason?"

"Evet?"

"Dünyada o kadar çok kadın var ki. Aslında çok daha güzel ve seksi mankenler var. Neden o? Neden Rosianna?" Bu, kesinlikle cevabını duymak istediğim bir soruydu. Bu soru bir süredir beni rahatsız ediyordu.

Onun lehine olan şey, ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi davranmamasıydı. "Onun senin olduğunu bilirken neden onunla yattığımı mı soruyorsun?"

Kafamı bir kez salladım. "Hayır. Demek istediğim, onun benim olduğunu bilirken neden ona *tecavüz* ettin?"

O kelimeyi duyunca irkildi. "Bu bir yalan. Sana söylediği her şey lanet bir yalandı. San-man, beni uzun zamandır tanıyorsun. Ben..."

"Seni hiç tanımamışım, Jason, değil mi? Seni hiç tanımamışım. Senin ne kadar alçak bir adam olduğunu zamanında anlamalıydım," dedim soğukkanlılıkla.

Yüzü soldu, rahatsız görünmeye başladı. "Onun tüm yalanlarına inandın. Sana videoları gösterdim dostum! O da çok istiyordu. Bana yalvardı ve ben de insanım! Aramızdaki azizler bile Rosy gibi seksi bir cazibeye kapılırdı! Sana o lanet videoyu gösterdim."

Artık bir yerlere varıyorduk. "Lanet olası video, hiçbir şey ortaya çıkarmayan kısa bir klipti. Üstelik, o lanet klibi izleyeli altı yıl oldu ve hafızamda çok belirsiz. Rosy, ona zorla sahip olduğunu söyledi."

"O yalancı kaltak," diye fısıldadı Jason.

Omuz silktim. "O benim nişanlım, Jason. Ve bana senin ona *tecavüz* ettiğini yemin etti. Rosy'yi tanırım, o gereksiz yere yalan söylemez."

"Yalan söylüyordu; o bunu istedi. Sana bunu kanıtlayacak bir klip daha var. O klip bende ve sana göstereceğim; belki hafızanı tazeler," dedi ve ayağa kalktı.

Anladım seni, piç kurusu. "Öyle yap. Çünkü şu anda hissettiğim şey, onun sözünün seninkinden daha değerli olduğu ve polisi devreye sokmayı düşündüğüm. Kayıtları getir ve masum olduğunu kanıtla, eğer öyleyse."

OceanofPDF.com

Jason öfkeliydi. O kaltak Rosy, Santos'a nasıl cüret eder de lanet olası sırrı açığa çıkarır? Kaltak, hayatının onun elinde olduğunu unutmuştu. İnternette çıplak fotoğraflarının yayınlanmasından korkmayı mı bırakmıştı?

Peki Santos'un birdenbire ona şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde güvenmesi ne anlama geliyordu? Rosy'nin ona söylediğı gerçeğe inanmış ve onunla bir tür oyun oynuyor olabilirdi.

Ama altı yıl önce ona gönderdiği kısa video ne olmuştu? Belki de ona gerçekten inanmıştı. Belki de Santos, hafızasının paslandığını ve tazelemesi gerektiğini söylerken doğruyu söylüyordu.

Jason ona klibi göstereceğine karar verdi. Sonuçta, Santos olan biten her şeyi bilse bile, sadece bir klip kaldığını bilmesinin imkanı yoktu.

Jason dolabına gitti ve değerli videosunu çıkardı. Odadan çıkarken aklına bir düşünce geldi.

Her ihtimale karşı...

Cep telefonunu çıkardı ve kendisine borcu olan Rus gangsteri aradı.

Arama bağlandığında Jason konuştu. "Senden o iyiliğı istiyorum, Vlad. Adamlarını topla, ne kadar toplayabilirsen. Onların benim evime gelmelerini istiyorum ve bunu sessizce yapmalılar. Görünmemeleri gerekiyor. Onların yardımıyla ortadan kaldırmam gereken bir tehlike olabilir."

"Tamam. Anlaşıldı, J," diye cevapladı Rus gangster ağır aksanlı bir sesle.

BÖLÜM 56. GÖZ GÖZE.

SANTOS

Jason oturma odasına çıktığında, bana yaklaşırken saniyeleri saydım ve bana klibi içeren hafıza kartını uzattı.

"Tekrar izleyebilirsin dostum. Rosy ve benim yaptığımız şey karşılıklı rızayla oldu," diye mırıldandı ve kartı bana uzattı.

Ondan klibi almak için kendimi zorlukla yumruklamaktan alıkoydum. Sonra burnuna yumruk attım... ve kıldım.

"Orospu çocuğu!" diye küfretti, burnunu avuçlayarak ondan uzaklaştı.

Rosy'nin hayatını mahveden küçük hafıza kartına baktım. Homurdandım, sertçe sıktım ve üç yerinden kıldım.

"Siktir! Ne yapıyorsun, San?" diye bağırdı Jason.

"Son altı yıldır Rosy'nin hayatını mahvetmek için kullandığın şeyi yok ediyorum," dedim basitçe ve oturduğum yerden kalkmadım.

"Beni neyle suçladığını hiç anlamıyorum," diye öfkeyle bağırdı. Lanet olsun, daha iyi bir aktör görmedim.

Ona bakarak, eskiden benim lanet olası arkadaşım olan adamı görmeye çalıştım. Tek gördüğüm, insan kılığına girmiş bir canavardı. Tanrım, onda ne bulmuştum ki?

"Biliyorsun, seni sadece bir tecavüzcü ve kaçakçı olarak görüyordum. Seni bir katil olarak görmedim. Tabii ki, hata bendeydi. Sonuçta, Rosy'yi kaçırdığın ve onu ölümün eşiğine getiren o üç gün içinde onun hayatını mahvettin."

Yüzü bembeyaz oldu, ama piç kurusu masum olduğunu kanıtlamaya kararlıydı. "K-katil mi? Şaka yapıyorsun!" Lanet piç kurusu, bu fikir akıl almazmış gibi geveledi.

Bir kez başımı salladım. "Söylesene Jay. Sadece meraktan. Kaine'i öldürdüğünde şaka mı yapıyordun?" diye sordum açıkça.

Anında rengi attı. Sanki tüm cesareti onu terk etmiş ve yüzündeki tüm renk kaybolmuş gibiydi.

Kafamı salladım. İşimi bitirmiştım.

"Çocuklar!" diye bağırdım.

Kapı birden açıldı. Kolon ve Kolkata, sanki otel odası kendilerininmiş gibi içeri girdiler ve Jason bayılacak gibi görünüyordu. Bu ona da yakışıyordu.

Yaşadığım hayat olmasaydı, bu ikisi beni de çok korkuturdu. Ama sonra, Paris'te onlarla çalışmışım. Onlar, yasaların iyi tarafına geçip ordu için çalışmaya başlamadan önce, daha karanlık bir hayat süren gangsterlerdi.

Arkadaşım Tee'nin yardımıyla, özellikle Jason için bu ikisini Fransa'dan tutmuştum. Çok iyi bir seçim yapmışım. Onlardan daha kötüsü olamazdı.

Kolon ve Kolkata, askeri kurumda Büyük İşkenceciler olarak tanınıyorlar. Lanet olsun, ama bu ikisi kadar kan görmekten ve çığlık duymaktan hoşlanan adamlar görmedim.

Arkanıza yaslanıp onun acı çekmesini izleyebilecekken neden ellerimi kirletesin ki?

Kolkata bana doğru yürüdü ve kulağıma bir şey fısıldadı. Bu bilgi karşısında vücudum gerildi, ama sadece gülümsedim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Sonra ikisi birlikte, bir aslan avını takip eder gibi Jason'ı takip etmeye başladılar. Jason onlardan birkaç adım uzaklaşarak bana saldırı diye bağırdı ve bana akla gelebilecek her türlü kötü isimle hitap etti, ama açıkçası umurumda değildi.

Sonraki otuz dakika benim için en tatmin ediciydi. Peki ya Jason için? Eminim onun için en acı verici dakikalar olmuştur. "Yeter, çocuklar. Ara verelim," dedim.

Çocuklar mola vermek istemiyor gibi görünüyordular, ama sonunda dışarı çıktılar.

Jason'ı yerde yatarken izledim. Dayak yemiş ve morarmış görünüyordu, tam da olması gerektiği gibi. Bana Marde'yi hatırlattı. Ve Marde gibi, lanet olası bir küçük kız gibi ağlıyordu. Ayrıca, hareket halindeki bir kamyonla çarpışmış gibi görünüyordu.

"Sen bir canavarsın, Santos! Bana bunu nasıl yaparsın?" diye öfke ve kızgınlıkla bağırdı.

"Her zamanki gibi, yerde yatarken bile aptal gibi bağıarak kendini üstün göstermeye çalışıyorsun. Sen onlardan daha acınası birisin, Jason."

Ona yaklaştım ve önünde çömeldi. "Hapse gireceksin. Hayatının geri kalanını lanet olası hapishanede geçireceksin."

"Hapse giremem! Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bir bakalım, bir adamı öldürdün, bir kadını kaçırdın, uyuşturup tecavüz ettin. Uyuşturucu satıyorsun ve yasadışı uyuşturucu bulunduruyorsun. Neden en kötü türden bir canavar olduğunu biliyor musun?" Cevap vermesini beklemedim. "Onun hayatını mahvettiğin için pişmanlık bile duymuyorsun. Bunu kendine bile itiraf etmek istemiyorsun. Ona şimdiye kadarki en ölümcül uyuşturucuyu verdin, seni piç kurusu!" Yüzüne yumruk attım.

Acı içinde inledi. "Saçmalamayı kes. O lanet olası kaltak, birçok kişinin sahip olmak için öldüreceği bir uyuşturucuyu tattırdığım için bana minnettar olmalı! Kaç fahişe benim ona bedavaya verdiğim şeyi tatmak istiyor biliyor musun?"

O anda, sabrımı ve bu sinir bozucu konuşmaya devam etme isteğimi tamamen kaybettim. Arka cebime uzandım ve şırıngaları çıkardım.

Dozlar üç şırıngayı doldurdu. Üç şırıngayı havaya kaldırdım. Gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

"Onlarla ne yapacaksın?" Sesi kısıldı ve çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Sanki işaret almışlar gibi, Kolon ve Kolkata eve geri girdiler. Mücadele eden Jason'ı yere yatırıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi aptalca sırtarak onu tutuyorlardı.

"Bu bebeklerle ne yapıyorum diye sordun mu? Şey, sana kendi ilacının tadına baktırıyorum diyelim. Rosy'ye yaptığın gibi sana da aynısını yapacağım."

"Sen sadistsin! Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Omuz silktim. "Belki de istiyorum. Diyelim ki biz aynı hamurdan yoğrulmuşuz, Jay. Ne de olsa bir zamanlar arkadaştık. Arkadaşlarını göster bana, sana nasıl bir insan olduğunu söyleyeyim, diye bir söz vardır, bilir misin?" Enjeksiyonları kaldırdım. "Rosy iki tane aldı, ama sen üç tane alacaksın. O bir kadın, sen ise bir erkeksin. Muhtemelen şu anda çok minnettar hissediyorsundur, ama merak etme. Arkadaşlar birbirlerine yardım eder." Bunun üzerine, iğneleri arka arkaya koluna batırdım. Muhtemelen bunu yaptığım için kendimi kötü hissetmeliydim, ama gerçekte hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey.

"Bana böyle davrandığın için pişman olacaksın, Santos! Yemin ederim, pişman olacaksın!" diye bağırdı bana, onların tutuşundan biraz kurtulup burnuma yumruk atmaya çalıştı.

Acı içimi kapladı. Lanet olası piç sert bir yumruk attı, ama ben bile kıpırdamadım. *Kadınım intikamımı aldım. Kendime intikamımı aldım.* Kafamdan geçen tek düşünce buydu.

İntikam baş döndürücü bir duygudur. "Bu bir göz göz, diş diş, Jay. Elli-elli. Bir göz bir göz, bir diş bir diş."

Kolon ve Kolkata, yemek sandalyesini oturma odasının ortasına sürüklediler ve onu bağlarken zorla oturtmaya çalıştılar.

Jason'dan uzaklaştım ve izledim. İlaç etkisini göstermeye başlaması uzun sürmedi.

Başını tavana doğru kaldırdı ve acı içinde uludu. Kulağıma lanet bir müzik gibi geldi.

Oraya oturup onu izledim, kendimi çok iyi hissediyordum. İntikam soğuk servis edildiğinde çok tatlıydı.

BÖLÜM 57. GERÇEK İTİRAF.

Bütün geceyi Jason'la geçirdim. Onun çılgınlıklarını, küfürlerini, yalvarışlarını izledim. Kendi uyuşturucusunun onu işkence etmesini izledim. Gecenin bir bölümünde ona acımaya başladım, ama bu duygu ortaya çıkar çıkmaz, Rosy'nin kriz anındaki yüzü aklıma geldi.

Acıma ateşi, başlar başlamaz söndü.

İlk başta, ona bir kadın vereceğimi düşünerek, bir kadınla sevişmek için çılgılık atmaya devam etti. Planın işleyişi böyle değildi. Ona getirdiğim kayıt cihazlarından bahsettim ve yaptığı her şeyi itiraf ettiğini kaydedeceğini söyledim. En iyi kanıt, suçlunun ağzından çıkan itiraftır.

"Siktir git!" diye bağırarak bunu yapmayı reddetti. Bunu bekliyordum. Yapacak başka bir şeyim yoktu, bu yüzden onun pes etmesini bekledim.

Gece uzadıkça, bağırıp küfür etmekten yalvarmaya ve yakarmaya başladı. Elleri arkadan bağlı olduğu için mastürbasyon yapamıyordu. Tekrar tekrar havayı sikti, ama rahatlayamadı. Kalçaları yukarı aşağı sallanırken, Kolon ve Kolkata Fransızca olarak ona gülüp alay ediyorlardı.

"Lütfen! Yardım edin! Lütfen, ölmek istemiyorum!" diye bağırdı gece yarısı, sonunda pes etti.

"Her şeyi itiraf edecek misin? Yaptığın her şeyi anlatacak mısın?" diye sordum.

"İtiraf edeceğim! İtiraf edeceğim!" diye hemen kabul etti ve sandalyede defalarca kıvrıldı. Başını geriye attı ve tekrar bağırdı.

Neyse ki açgözlü piç kurusu kalmak için VIP ses geçirmez bir oda seçmişti. Eminim fahişelerini sesleri dert etmeden sikmek istemişti.

"Bu kaydı yaparken, kendi uyuşturucunla aşırı doz aldığını dünyaya anlatarak bitirmeni istiyorum," dedim ona.

"Ama bunu bana sen yaptın!" diye öfkeyle bağırdı. Ben sadece ona baktım.

"Tamam, kendime yaptım! Kendime yaptım! Lütfen, lütfen! Ölüyorum, lütfen, San!"

Arkamdan Kolon'a işaret ettim. Dışarıya baktı ve Kolkata'ya Fransızca bağırdı.

Birkaç dakika içinde kapı açıldı ve Kolkata, geceyi birlikte geçirmeyi planladığı fahişe Jenna ile birlikte içeri girdi.

Onun fahişelerle geceleri yaptığı anlaşmaları duyduğumda, onu yakalamanın bu kadar kolay olacağını anlamıştım. Onun için planladığım şeyi bilerek, Jenna da dahil olmak üzere dört fahişe ayarladım.

Tabii ki hepsine para ödedim ve hepsi de bundan çok memnun kaldılar.

Kapı açılıp bir kadın içeri girdiğinde, Jason daha önce hiç bir kadını görmekten bu kadar mutlu olmamıştı. Ölüyor gibi hissediyordu. Sanki içinden parçalanıyormuş gibi.

Rosy de böyle mi hissetmişti? Samara da böyle mi hissetmişti? Hayır, olamazdı.

Olabilir miydi?

Gözleri yaşlarla doldu, ama gözlerini kırpıştırarak yaşları geri çekti. Bütün vücudu yanıyordu ve vücudunda bu lanet olası dayanılmaz yanmayı hissedeceği ve sikişmezse ölecekmiş gibi hissedeceği bir zamanın geleceğini bilmiyordu.

Korkunç Fransız adam onu çözdüğünde, Jason kadına atladı, ama kadın bu hareketi bekliyor gibiydi, yere diz çöküp üst vücudunu deri koltukta dengeledi. Elbisesini yukarı kaldırdı.

Jason düşünemiyordu. Göremiyordu. Boxerını aşağı indirip, sikini fahişenin amına yerleştirip ona sertçe girerken, sarsıntılı hareketlerini zar zor kontrol edebiliyordu.

Neredeyse anında boşaldı. Lanet olsun, çok iyi hissettirdi. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Bu kadar acı veren bir şeyin nasıl bu kadar zevk verebileceğini merak etti.

Rosianna da böyle mi hissetmişti? Samara da böyle mi hissetmişti? Tanrım, olamazdı.

Pişmanlık onu sert bir şekilde vurdu. Pişmanlığı zihninin arkasına itti ve ikinci tura geçti, korkunç dürtü ve arzuyu atlatmaya çalıştı.

Üç saat sonra ve sayamayacağı kadar çok turdan sonra, Jason biraz rahatladı. Sonunda net düşünebiliyordu. Daha net görebiliyordu.

Uzun zamandır ilk kez etrafına bakındı. Santos kanepede oturmuş gazetesini okuyordu. Uzun bir cinsel maratondan çıkmış bir adam gibi görünmüyordu.

Lanet olası kontrol delisi.

İki büyük kötü adam ortalarda yoktu. Fahişe onun altından kalkarken, yüzünde parlak ama yorgun bir gülümsemeyle tamamen bitkin görünüyordu. Sendeleyerek dışarı çıktı ve geriye sadece o ve Santos kaldı.

Saate baktı ve saatin sabah üçü geçtiğini gördü. Az önce biraz rahatlamış olsa da, daha fazlasının geleceğine dair bir önsezi vardı.

"Rosy de böyle mi hissediyordu?" Sesi kısılmıştı.

"Bunu sana sormalıyım Jason. Sonuçta, başlangıçta onun yanındaydın."

Santos'un sesi rahattı, ama Jason, vücudunun tekrar tekrar gerilmesinden rahatlık hissetmedi. Çığlıkları hatırlayarak gözlerini sıkıca kapattı. Onun çığlıkları. Onun yalvarışları. Gerçekten de böyle olmuştu. Yıllar önce yaptıklarının farkına vardığında, gözyaşları gözlerini kör etti. "Gerçekten üzgünüm, San-man," diye fısıldadı.

Santos alaycı bir şekilde burnunu çekti.

Jason pişmanlıkla başını eğdi. Bilmiyordu. Hiç bilmiyordu. Santos ona asla inanmayacaktı ama o çok üzgündü. Böyle olabileceğini bilmiyordu. Acı verdiğini biliyordu ama acının boyutunu hiç bilmiyordu.

AF-2'nin tehlikeli olduğunu biliyordu, ama böyle olabileceğini hiç bilmiyordu! Samara'ya şaşmamalı...!

Jason kendini bu korkunç düşünceden kurtardı. "Bana inanmadığını biliyorum, ama üzgünüm," dedi boğuk bir sesle, dizlerinin üzerine çökerek.

Santos gazeteyi yüzünden uzaklaştırdı. "Özrün yanlış yere geliyor Jason. Benden değil, Rosy'den özür dilemelisin. Onu acımasızca davranıp hayatını mahveden ben değilim!"

"Ne...?"

Santos onun gözlerinin içine baktı. "Son altı yıldır vücudunu kontrol edemediğini biliyor musun? Seks bağımlısı oldu ve birkaç günden fazla erkek olmadan duramıyor, yoksa lanet olası acı daha da kötüleşiyor! O acıyı biliyorsun, değil mi? Az önce yaşadığın acıyı!"

"Lanet olsun!" Jason dehşete kapıldı ve yüzü soldu.

"Haklısın, pislik herif! Onun hayatını mahvettin! Senin yaptıkların yüzünden çocuk bile sahibi olamıyor! Ve şu anda komada, hayat mücadelesi veriyor!" Santos konuştuğu sesi yükseldi, sonunda bağırmağa başladı. Jason daha da ağladı. Santos'un Rosy'nin hayatı için duyduğu acı daha da arttı. "Ben... ben bilmiyordum! Üzgünüm, bilmiyordum!" Jason'ın yüzü yere değdi diz çökmüş pozisyonda yere değdi ve ağladı.

Santos yine hiçbir şey söylemedi. Jason hayatından ve lanet olası eylemlerinden pişmanlık duyarken dakikalar geçti. Böyle olabileceğini hiç bilmiyordu!

Uzun dakikalar sonra, iri yarı adamlardan biri içeri girdi ve Santos'a iki kayıt cihazı uzattı. Santos onları aldı ve gözlerinde büyük bir nefretle Jason'a baktı.

"Rosy için şu anda yapabileceğin tek şey, gerçekten pişman isen, itiraf etmek ve ondan özür dilemek. Bu iki kayıt cihazı bunun için. Bunu yapabilir misin?"

Jason içtenlikle başını salladı. O anda Jason, affedilmek için her şeyi yapardı. Hiç hak etmediği bir şeydi bu.

Santos'un dediğini yaptı ve sonraki otuz dakika sorunsuz geçti. Jason, bir kayıt cihazına Rosy'ye birçok özür sözü söyledi.

Ve bir sonraki...

"Benim adım Jason Romero. Altı yıl önce, iki arkadaşımı yönlendirerek Rosianna adında bir kadını kaçırdık, ancak bu itirafımla onun hayatının altüst olmaması için soyadını açıklamayacağım. Ona AF-2 adlı yasadışı ve tehlikeli bir cinsel güç artırıcı ilaç verdim. Ben, Mardisone Dick ve Kain Jackson onu üç gün boyunca tecavüz edip işkence ettik, neredeyse ölene kadar, sonra da onu hastaneye bıraktık. Her şeyi videoya çektik ve ona olanları bir kelime bile ağzından kaçırırsa videoları internete sızdırmakla tehdit ettim."

"Üç yıl önce, Kain Jackson yaptıklarımızdan dolayı suçluluk duymaya başladı ve tüm seks kasetleriyle polise gidecekti. Ben de..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Onu bir araba kazasında öldürdüm ve kasetler de onunla birlikte yandı. Sonra iki yıl önce, hoşlandığım bir kadın gördüm ve ona çıkma teklif ettim ama o beni reddetti. Adı Samara Sokolova'ydı." Santos'un gözleri ona çevrildi ama Jason devam etti. "Onu kaçırttım, AF-2 verdim ve istediğim kadar onunla yattım. Sonra öldü, çoğunlukla AF-2 yüzünden. Acıya dayanamadı." Jason kayıt cihazına baktı. "Bu benim itirafım ve ben gönüllü olarak polise teslim oluyorum. Ben bir uyuşturucu kullanıcısıyım ve son zamanlarda kendime alışılmadık bir doz AF-2 verdim ve bu

onların neler yaşadığını anlamamı sağladı. Samara ve Rosianna, içtenlikle özür dilerim ve suçlarımın bedelini ödemeye hazırım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58. İKİ DÜNYA ARASINDA DÜNYA ARASINDA

SANTOS

Jason'ın itirafından sonra kalbim biraz sakinleşti. Rosy dışında başka bir kadını da mağdur ettiği gerçeği hala beni sarsıyordu.

Ve o kadın hayatta kalamamıştı.

Bunu aklımın bir köşesine attım ve Kolon'a kayıt cihazlarını verirken kendimi bunu düşünmemeye zorladım.

Jason bir bez parçası gibi yatıyordu, pes etmiş bir şekilde ağlıyordu. Vücudunun tekrar hareketlendiği anı tam olarak biliyordum. Kolkata'ya işaret ettim ve o da ona başka bir kadın buldu.

Planladığımız gibi, birkaç saat sonra, şafak sökünce Rus polisi otele geldi. Jason'la işim bitmişti ve Rosy'ye dönmek için sabırsızlanıyordum.

Onun vücuduna giysiler giydirip kelepçe takarken, Jason kan çanağına dönmüş, yorgun gözlerle bana baktı. "Anladığım kadarıyla adamlar buraya gelediler mi?"

"Beni almaya çağırdığın gangsterleri mi kastediyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Başını yenilgiyle eğdi.

Yine de ona cevap verdim. "Buraya gelediler. Kolon ve Kolkata onları toplayıp, polis için evinin arkasında bağladılar."

"San?" Ben ayrılmak için döndüğümde sesi beni durdurdu.

Sağduyuma aykırı olarak, bir zamanlar bana çok yakın olan adama geri döndüm. "Ne?"

"Beni affedebilir misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ağzımdan hemen bir cevap çıkmak üzereydi ama kendimi tuttum. Ona Tanrı'nın gerçeğini söyledim.

"Gerçeği mi, Jay? Seni affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum ve denemeyeceğim bile. Kutsal Kitap'ta yazan doğru, değil mi?"

Affetmek ilahi bir şeydir. Şu anda hiçbir bilmece bana bu kadar anlamlı gelmemiştir.

Anladığını belirtmek için bir kez başını salladı. "Tamam, anlıyorum dostum. Lütfen Rosy'ye kaydımı ilet. Ona ve ailesine özür dilerim."

Kısa bir baş sallama ile cevap verdim ve arkama bakmadan dışarı çıktım.

Sonraki iki hafta boyunca Amerika'daydım. İtiraf kaydı kamuoyuna açıklandıktan sonra, Jason ve Marde haberlerde boy gösterdi. Yaptıkları her şey ortaya çıktı. Rosy'nin ailesi ve benim ailem, Rosy'nin kaçırılması ve hayatındaki travmanın arkasında onların olduğunu öğrendiğinde, bu yeni ve farklı bir acı gibiydi.

Rosy'nin annesi teselli edilemez bir haldeydi. Jason, Marde ve Kain'i tanıyordu. Onları ailesi gibi görürdü. Kızının acılarının ardındaki suçluları öğrenmek ona yeni bir boyutla acı verdi.

Rosy'nin durumu değişmemişti ama biz umudumuzu kaybetmemiştik. Jason'ın yaptığı özür kaydını, Rosy sonunda iyileştiğinde ona dinletmek için sakladım.

Her gün, hiç aksatmadan hastaneye gidiyordum. Yanında oturuyordum. Onunla konuşuyordum.

Ona günün olaylarını anlatarak gelişmelerden haberdar olmasını sağladım.

Donald ve Fiona'dan ve ilişkilerinin yeni halinden bahsettim. Çıkıyorlardı ve oldukça mutlu görünüyorlardı.

Doktor hala ona ilacı veriyordu ve ben bu ilacın onun içinde mükemmel bir iş çıkardığını umuyordum.

İki hafta sonunda, Jason ve Marde güvenli bir şekilde parmaklıklar ardına girmişti. Marde, ağır iş cezası ile yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Jason ise ağır iş cezası ile ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı.

Medya, Rosianna'nın kim olduğunu bulmak için araştırmaya devam etse de, hastanede yatan kişinin Rosy olduğu konusunda hiçbir ipucu bulamadı. Onu "kahraman" ve "en güçlü kadın" olarak nitelendirdiler. Ona birçok güzel isim taktılar ve onunla röportaj yapmak istediler, ancak Rosy'nin kimliğini asla açıklamadık ve onun kamuoyuna duyurulmasını engelledik.

Bu karar ona ait olmalıydı. Uyanıp bu kararı kendisi vermeli ve o zamana kadar bir karar verilmeyecekti.

O iki hafta içinde, Rosianna'ya yapılan yanlış düzeltmişim. Üvey kız kardeşim.

Arkadaşım.

Nişanlım.

Kadınım.

Bu bana huzur verdi. Rosy uyanmış olsaydı tam bir huzur olurdu. Rosy'nin durumu daha iyiye gidiyordu.

İki ay sonra, doktorun muayenehanesinde oturmayı reddederek ayakta duruyordum. Bana ne söylemek istediğini tahmin edebiliyordum ve içimden bir ses bunun duymak isteyeceğim bir şey olmadığını söylüyordu.

Bu yüzden kollarımı kavuşturup duvarın karşısında durdum ve duvara yaslandım. Sinirlenerek gözlerimi kısarak, yaşlı doktorun ne söyleyeceğini düşünür gibi gergin bir şekilde yutkunmasını izledim.

Konuşmaya başladı. "Bence hem zihnen hem de bedenen kendinizi hazırlamaya başlamalısınız..."

"Söyleme lan doktor," diye sözünü

kestim. "... Rosy'nin bir daha

uyanmayabileceğine."

"Sana *söyleme* dedim *lan!*" diye öfkeyle bağırdım.

Doktor üzgün bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Bak

evlat..."

"Ben senin lanet oğlun değilim!" Göğsüm sıkıştığı için nefes almakta zorlanıyordum.

Evet, son birkaç gündür Rosy'nin bana geri döneceğinden şüphelerim vardı.

Evet, son birkaç gündür, onu en ufak bir düşüncede bile gözlerim yanıyordu.

Evet, son birkaç gündür, geceleri yalnız yatağıma uzanıp onu düşündüğümde gözlerimden yaşlar akıyordu.

Ama lanet olası doktor, şüphelerimi ve acımı kelimelere dökmek zorunda değildi. Yapmamalıydı! Buna hakkı yoktu!

"Sen bir doktorsun! Onun doktorusun! Böyle şeyler söylememelisin! Umudu öldürmemeli, canlandırmaya çalışmalısın! *Bana böyle şeyler söylemeye hakkın yok!*" diye bağıırıyordum.

Hemşireler doktorun ofisine koşular ve ben onlara o kadar sert baktım ki, sanki kışları yanıyormuş gibi kapıdan dışarı fırladılar.

Doktor pes etmiş gibi iç geçirdi. "Nasıl hissettiğini biliyorum, Santos. Gerçekten. Rosy benim için sıradan bir hasta değil, peki ya sen? Seni oğlum gibi görüyorum. Umursamıyor olsaydım bunu asla söylemezdim. Kendini zihinsel olarak hazırlaman gerekiyor "

"Onu kaybetmeyeceğim, lanet olsun!" Bunu söylerken bile göğsüm sıkıştı. Belki de doktorun sözlerinde samimiyet ve gerçeklik duyduğum içindi.

Benim düşünmediğim bir şey söylemedi. Ve bu yüzden, çok acı veriyor.

O anda bir karar verdim.

Hastaneden doğrudan eve döndüm, Rosy'nin odasına uğramadım.

Araba sürerken, eve giderken yolumun üzerinde bulunan büyük kiliseye bakmadan edemedim. Arabamı park yerine çektim, sonra dışarı çıktım ve kutsal eve doğru yürüdüm.

Rosy'ye olanlardan beri çok daha fazla dua ediyordum. Bu kiliseye çok sık gidiyordum ve hastaneye gittiğim kadar sık Tanrı ile konuşuyordum. Yani sürekli.

Eve gitmeden önce tekrar içeri girip dua ettim. Rosy için dua ettim.

Çünkü ben şüphelerim olsa da... Doktor şüpheleri olsa da. Yukarıdaki tanrı son sözü söyler.

Üç saat sonra, son üç ayda bana çok tanıdık gelen hastane odasına girdim.

Rosy her zamanki gibi yatıyordu. Uyuyormuş gibi görünen melek gibi bir yüzü vardı. Ama uyumuyordu.

O gidiyor. Rosy beni terk etmek istiyor. Tamamen pes etti ve beni bu şekilde terk etmek istiyor.

Koma girmesinin sebebi bu mu? Ölmesine alışmam için bana zaman tanımak mı? Onu bırakmaya yavaş yavaş alışmam için mi? Onu kaybetmeye?

Dudaklarımı sıkıp kararlı adımlarla, tüm bunlar başladığından beri benim olan sandalyeye doğru yürüdüm.

Bugün bir amacım var. "Burada oturup senin beni terk etmeni izleyeceğim diye lanetleneceğim, Rosianna," dedim, yüzüne bakarak.

Hastaneye getirdiğim plak çaları çıkardım ve başlığının yanındaki tek masanın üzerine koydum.

Plak çaları yerleştirdikten sonra, çalmaya bırakmadım. Bunun yerine, onun yumuşak ellerini ellerime aldım.

"Bir an bile olsa seni bırakacağımı düşünme, Rosianna. Kafanda ne dönüyorsa, bana bunu yapma. Nasıl yaşamaya devam etmemi bekliyorsun?" Sesim çatladı.

Sonra kayıt cihazını çalıştırdım.

"Merhaba Rosy. Benim, Jason. Eğer şu anda bunu dinliyorsan, muhtemelen sana yaptığım tüm yanlışların bedelini ödemek için parmaklıklar ardındayım. Ve öyle de oldu. Yanlışlar."

"Seni asla kaçırmamalıyım. Sana asla şehvet duymamalıyım. Hayır cevabını kabul etmeliydim. Seninle yatmak istediğimi söylediğimde ve sen yüzüme Santos'u istediğini haykırdığında, seni dinlemeli ve kararını saygı duymalıyım."

Rosy için gözlerim doldu ve elini nazikçe sıktım. Beni terk etmemeliydi, lanet olsun!

Jason'ın sesi hala devam ediyordu.

"Sana asla ilaç vermemeliydim. Acı içinde çığlık attın ve beni bırakmam için yalvardın ama ben alçak bir pisliktim ve sana aşırı dozda ilaç verdim. Çok üzgünüm, Rosianna."

"Kara kalbimin derinliklerinden. Sana içtenlikle özür diliyorum. Yardım için çığlık attığında bile... Santos'unu çağırdığında bile... Ölüyorsun diye yalvardığında ve vücudun yanarken bile... Senin seçme hakkını zorla elinden aldığım ve sana tecavüz ettiğimiz için özür dilerim."

Rosy'nin yüzüne sertçe bakıyordum, lanet olası gözyaşlarını tutmaya çalışıyordum.

Elini tutuyordum, yoksa yolumu kaybederdim...

Elini benimkine hafifçe sıktı.

Gözlerim onun eline kaydı. Bu bir rüya mı? Çaresizliğimden hayal mi ettim? Yüzüne baktım ama başka bir değişiklik yoktu.

Kayıt cihazı çalmaya devam etti. Jason konuşurken ağlıyordu...

"Çok üzgünüm. Üçüncü gün, neredeyse ölmek üzereyken bile. Acı içinde... ve ölümün eşiğindeyken, seninle dalga geçip, kırık bedeninden zevk aldığımız için özür dilerim. Çok üzgünüm, Rosianna."

Hıçkırıklar boğazını tırmalıyordu. "Senin affını istemiyorum çünkü bunu hak etmiyorum. Ben buna layık değilim. Hapse gireceğim ve suçlarımın bedelini ödeyeceğim, hak ettiğim tek af bu. Çok üzgünüm, Rosy "

Elini tekrar onun eline attı.

Kapalı gözlerinden yaşlar süzüldü.

BÖLÜM 59. SANTOS VE ROSIANNA.

"R-Rosy?" Onun yüzüne yakından odaklandım, göğsüm hızla çarparak, kapalı gözlerinden gözyaşları süzülüyordu.

Yavaşça, çok yavaşça gözlerini açtı.

"Rosy! Bebeğim!" Kalkıp onun üzerine eğildim. Kontrol etmeye çalıştığım gözyaşları o anda akmaya başladı.

"Santos..." diye fısıldadı nefes nefese.

O ses. O kadar özlediğim o ses! "Oh, Rosy! Teşekkürler, bebeğim. Bana geri döndüğün için teşekkürler. *Doktor!*" diye bağırdım.

Gözlerinden daha fazla gözyaşı aktı ve bana küçük bir gülümseme attı. "Santos'um..."

"Tanrım, seni çok özledim! Çok özledim! Beni gerçekten terk ettiğini sandım!"

Tam o anda kapı açıldı. Doktor ve iki hemşire odaya koştu. Doktor, Rosy'yi görünce yüzünde şaşkınlık ve büyük bir rahatlama belirdi.

Sonraki otuz dakika hayatımın en yavaş ve en mutlu dakikalarındandı.

Rosy geri dönmüştü! Rosy komadan çıkmıştı!

Doktor beni odadan dışarı çıkarıp onu muayene ederken, dışarı çıkar çıkmaz hemen herkesi aradım — Rosy'nin ailesinden başlayıp benim aileme, Donald ve Fiona'ya kadar.

Bekleme odası kısa sürede doldu. Kadınlar sevinçten ağlıyorlardı. Rosy'nin annesi, gözleri yaşlarla dolu olsa da, son birkaç gündür gördüğümünden daha mutlu görünüyordu.

Otuz dakika sonra doktor çıkıncaya kadar sabırsızlıkla bekledik. Herkes ona doğru yürüdü, oturanlar sandalyelerinden fırladı. Hepimiz doktora umutla baktık.

"O iyi. Santos'un ne yaptığını bilmiyorum, ama her ne yaptıysa onu bilinçaltından koparmış olmalı. Önümüzdeki günlerde çok zayıf olacak ve kasları güçsüz olacak. Eskisi gibi her şeyi yapmasını beklemeyin. Vücudunun yavaş yavaş gücünü geri kazanması için ona zaman tanıyın. Bu arada, hemşireye tekerlekli sandalyeyi getirmesini söyleyeceğim.

kaslarını da çalıştırması gerekecek. Hepiniz onu görebilirsiniz, ama çok dikkatli olmalısınız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedim, diğerleri de hızla başlarını salladılar.

Doktor kapıdan çıktı ve oda aniden doldu.

Clarissa teyze, kızı ona biraz gülümsediğinde sevinçten ağlamaya başladı. "Oh, bebeğim!" diye bağırarak yanına koştu, ama doktorun talimatını hatırlayarak Rosy'yi nazikçe kucakladı.

Bütün aile sırayla onu tekrar gördü ve onunla konuştu.

Rosy olabildiğince yavaş cevap verirken herkes sabırlı davrandı.

Hastaneden bıkmış ve o kadar uzun süre hastanede kaldıktan sonra onu evde görmek isteyen ben, doktora gidip onu eve götürmek için uğraştım. Doktor birkaç dakika boyunca bana daha fazla talimat verdi, ben de her kelimesini dikkatle dinledim, her şeyi anlamaya ve onun hayatını tekrar tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamaya kararlıydım.

O günün ilerleyen saatlerinde nihayet onunla yalnız kaldım. Ailesi ayrılmak istemiyordu, ama bir noktada hepsi yarın tekrar gelmeye karar verdiler.

Sonunda Rosy ile baş başa kaldığımda, yatakta uzanmış, gözlerinde büyük bir sevgiyle bana bakarken ona baktım. "Çok üzgünüm, canım," diye fısıldadı.

"Ne için?" diye sordum, saçlarına nazikçe dokunarak.

"Son üç aydır seni yalnız bıraktığım için," diye yavaşça fısıldadı.

Gülümsedim ve öne eğilip alnını öptüm. "Önemli değil. Önemli olan şu anda burada olman. Bana geri döndüğün için teşekkür ederim."

Bana çok parlak bir gülümseme verdi ve üç aydır ilk kez kalbim tatmin edici bir huzura kavuştu. O gece, onun yanında uzandım ve bir bebek gibi uyudum. Çok uzun zamandır ilk kez kesintisiz ve huzurlu bir uyku uyudum.

SONUÇ/EPİLOG

ROSIANNA

Günler geçtikçe, Santos başımda bekleyip iyileştiğimden emin oldu. Beni tekerlekli sandalyeyle gezdirmek ve en ufak şeyleri bile yapmama yardım etmek için zaman ayırdı. Günler geçtikçe tekrar normale döndüm ve her ilerlemeyle büyük bir sevinç ve huzur hissettim.

En çok aklımı başımdan alan şey, iyileşme sürecimde bir haftanın üç haftaya dönüşmesi ve bağımlılığımı besleyen en ufak bir dürtü bile hissetmememdi.

Sanki artık bir bağımlılığım yokmuş gibiydim. Bu çok saçma... değil mi? Ne kadar çok düşünürsem, içimdeki fırtına aniden sakinleşmiş gibi hissediyordum.

Komadan sonra içimde bir şeyler değişmişti.

Jason'ın itirafı olabilir miydi? Ya da onların şu anda hapiste olması? Bunun bir parçasıydı, ama hepsi değildi, kabul ettim. İçimde büyük bir sükunet hissediyordum.

Bir gece, Santos gelip yanıma oturdu. "Tatlım, itiraf etmem gereken bir şey var."

"Ne oldu?" diye sordum, ama korkmuyordum. Bu adam beni o kadar çok seviyordu ki, bana asla zarar vermezdi. Neredeyse benim onu sevdiğimden daha çok seviyordu. Neredeyse.

"Son seyahatimde yalan söyledim. İş seyahatine çıkmadım. Hindistan'a gittim, ama iş için değildi."

"Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Bağımlılığın için bir tedavi buldum, Rosy. Beklediğimden uzun sürdü, ama tedaviyi buldum ve sen 'dinlenirken' doktor sana reçete edildiği şekilde ilacı vermeye başladı."

O konuşmasını bitirmeden gözlerim doldu. *Tabii ki! Şimdi her şey mantıklı geliyordu.*

"Demek gerçekten bir tedavi vardı! Oh, Santos! Çok teşekkür ederim, bebeğim. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum!" Yataktan atladım ve kollarıma sarıldım.

"Önemli değil, tatlım," dedi, saçlarımı okşayarak beni sakinleştirdi ve sevinç gözyaşları gözlerimi doldurdu. Bağımlılığım iyileşiyordu; içimdeki bu sakinlik hissine şaşmamalı!

Tanrım, bu adamı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, ama hediye atın dışına bakmam. Onu bana verdiğin için teşekkür ederim Tanrım.

Geri çekildim ve onu çok istediğim için dudaklarımızı birbirine bastırdım. Tanrım, onu özlemişim. Bunu özlemişim — son birkaç haftayı. Onun için neredeyse dört ay oldu.

Ateşli bir şekilde öpüştük ve gömleğine uzandım, ama o tereddüt etti. "Emin misin?"

"Evet. Hem de çok. Seni nefes almaktan daha çok istiyorum," dedim ona içtenlikle.

Öpüşmeden, dokunmadan, sarılmadan ve daha fazla öpüşmeden önce ihtiyacı olan tek şey buydu. Ne zaman kıyafetlerimizi çıkardığımızı bilmiyordum. Birbirimize o kadar dolanmıştık ki, doyamayacağımız gibi öpüşüyor ve dokunuyorduk ve Santos beni sert penisiyle delmeden önce, onu istemekten deliye dönmüş, arzuyla titriyordum.

Çok geçmeden birlikte doruğa ulaştık. Doruğa ulaştığımızda, onun kasıkları benim çığlıklarımla karışıyordu.

"Seni çok seviyorum bebeğim," diye fısıldadım onu sıkıca sarılırken. "Ben de seni seviyorum Rosy'm," diye inledi.

Ve bu, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz güzel gecenin sadece başlangıcıydı.

İki ay sonra, mihrapta durup yeminlerimizi ettik. Resmi olarak evlendik ve o gün hayatımın en güzel günüydü. Santos'un yüzündeki kocaman gülümsemeden, onun için de öyle olduğu belliydi.

Tüm ailemiz ve birçok arkadaşımız törene geldi, birkaç aydır birlikte olan Donald ve Fiona da dahil. İkisi birbirlerine o kadar sevgiyle bakıyorlardı ki, bunu her gördüğümde çok mutlu oluyordum. Donald'ın kalbi nihayet doğru yerdeydi ve bu beni mutlu ediyordu. Fiona'dan daha iyisi olamazdı.

Düğünümüze katılan herkesi selamlarken, arkamdan üç yaşlı çift bana doğru yürüdüğünde donakaldım.

"Rosiana." Jason'ın annesiydi.

İki kez yutkundum ve onlara dönerek baktım. Jason'ın anne babasına baktım. Marde'nin anne babasına baktım. Kain'in anne babasına baktım.

Aylar boyunca defalarca ziyaret etmişler ve birçok kez af dilemişlerdi. Anneler sık sık ağlıyordu ve babalar her zaman

pişman görünüyorlardı. Onlara defalarca aynı şeyi söyledim: "Olanlar onların suçu değildi. Affedilecek bir şey yok çünkü günahlar onların değildi. Çocuklarının eylemlerinden sorumlu değiller."

Onlara bakarken tek mutluluğum, kayıp oğullarının dışında başka çocukları da olmasıydı. Jason'ın anne babasının evlenmiş bir kızı daha vardı. Marde'nin bir erkek ve bir kız kardeşi daha vardı. Kain'in anne babasının Kain'in küçük kardeşi olan bir erkek çocuğu daha vardı.

Onlara gülümsedim ve sırayla hepsini kucaklayarak düğünümde geldikleri için teşekkür ettim. Hepsi rahatlamış görünüyordu ve bu da onların ne tür bir karşılama beklediklerini merak etmeme neden oldu.

Onlarla gerçekten hiçbir sorunum yoktu. Zaten Jason, Kain ve Marde'yi affetmek için kalbimde bir yer bulmaya çalışıyordum. Henüz başaramamıştım, ama bunu zamana bıraktım.

Affedecek ve unutacak bir zamanın geleceğini biliyordum.

Diğer kadın, Samara Sokolova'ya acıyorum ve her gün ruhunun huzur içinde yatması için dua ediyorum.

Balayımız için iki hafta Paris'te kaldık. Santos beni, hayatının altı yılını geçirdiği yere götürdü ve çoğu meslektaşıyla tanıştırdı.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü. Santos ve ben, taşıyıcı annelik yoluyla bebek sahibi olmayı planlıyorduk ve aynen öyle yaptık. Çok tavsiye edilen bir taşıyıcı anneye para ödedik. Ertesi ay hamilelik testi pozitif çıktığında çok heyecanlandık.

Bir bebeğimiz olacaktı, birlikte yaptığımız bebeğimiz. Ne yazık ki bebeğimi ben taşı mıyordum.

Mutluydum ve biraz da üzgündüm. Ama minnettardım.

Hayatımdan daha çok sevdiğim bir adamla ikinci hayatımı yaşıyorum. Onu karnımda taşı mamış olsam da, bebeğimi doğurmak üzereyim.

Dokuz ay uçup gitti, ta ki doğum gününe kadar. Santos, doğumda üçümüzün de orada olduğunu söyledi: o, ben ve Lia, taşıyıcı anne.

İlk çocuğumuz, bir erkek oldu.

Bebeğimi kucağıma aldığımda hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Santos, bebeğimizi kucağına aldığında gözlerinde yaşlar parıldayacak kadar mutluydu.

"Çocuğumuz," diye saygıyla fısıldadı. Boğazıma takılan düğümü yutarak başımı salladım.

O bizim oğlumuzdu ve ben onu Lia'nın karnında bir fetüsken bile çok seviyordum. Artık bizim bir bebeğimiz var.

Zaman geçti ve farkına varmadan, iki çocuğumuzla evliliğimizin beşinci yıl dönümünü kutladık.

Oğlumuz Daemon ve kızımız Annie.

SANTOS

Yıldönümümüz güzel geçti. Karıma onu ne kadar sevdiğimi hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmadım ve bunu her gün yaptım.

Beş yıl önce, kendimi dünyadaki en mutlu adam gibi hissediyordum ve beş yıl sonra da bu his hala devam ediyor. Mükemmel bir eşim ve dünyadaki en güzel çocuklarım var.

Rosy'nin bağımlılığı sonunda tedavi edildi. Gerçekten tedavi edildi. Artık krizleri yoktu, ama bana olan sevgisi yıllar boyunca hiç değişmedi. Uyuşturucu olmasa bile birbirimizin bağımlılığıyız.

Bugüne kadar Dr. Mehra onu hala Tıbbi Mucize olarak adlandırıyor.

Uyuşturucudan bahsetmişken, üç yıl önce Jason'ın hapishanede öldüğü haberini aldık. Kendini bıçaklayarak intihar etmişti. Bir zamanlar arkadaşım olan kişiyi yasını tuttum, ama onun dönüştüğü canavarı yasını tutmadım.

Donald ve hamile eşi Fiona, yıldönümü partimize katıldı. Rosy mutluydu, ama eski asistanına ve şişkin karnına baktığı her an gözlerinde özlem gördüm.

Yıldönümümüzden birkaç ay sonra Rosy hastalandı, o kadar hastalandı ki hastaneye gittik.

Doktor bize ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle "Hamile" dedi.

İlk başta Rosy'nin durumu ve sağlık sorunları nedeniyle endişelendim. Ama onun ne kadar mutlu olduğunu gördüm ve hiçbir şey söyleyemedim. Doktor, uygun bakım ve ilaçlarla sorunsuz bir şekilde doğum yapabileceğini söylediğinde mutluluğum daha da arttı.

Dokuz ay kolay geçmedi. Kolay bir hamilelik değildi, ama üç gün süren zorlu bir doğumun ardından ikiz bebeklerimizi kucağımıza aldığımızda, Rosy bana yorgun ama ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı.

"Buna değdi. Onlar buna değer," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolarken.

Ona yaklaşıp alnını öptüm. Hiç de haksız değildi. Minik erkek bebeği ve minik kız bebeği izlerken, onların buna değer olduğunu biliyordum.

Rosy, Daemon ve Annie'yi karnında taşıyamamış olmaktan her zaman rahatsızlık duyuyordu, ama bu beni hiç rahatsız etmiyordu.

Ama şimdi ona bakarken, sanki hayatı sonunda tamamlanmış gibi, sanki eksik olan son parça yerine oturmuş gibi bir ışıltı vardı.

Üç yıl sonra, aile fotoğrafı çekirmek için bir araya geldik. Rosy ile birlikte dört çocuğumuzun arkasında durduk: Daemon, Annie, Alessandro ve Alessandria.

"Anne! Annie bana bastı!" küçük Sandria her zamanki gibi sevimli minik sesiyle ağladı.

"Üzerime bastı," diye Rosy gülümseyerek nazikçe düzeltti, sonra Annie'ye dönüp onu nazikçe azarladı. Annie isteksizce küçük kıza özür diledi.

Fotoğraf makinesinin deklanşör sesi çınlarken, farklı pozlar verdiler. Çocuklar eğlenerek poz verdiler, yetişkinler de öyle. Son fotoğraf, karımı kollarıma alıp dudaklarından nazikçe öptüğüm sırada çekildi.

"Sekizinci yıldönümümüz kutlu olsun. Seni çok seviyorum, hayatım," diye içtenlikle fısıldadım, çünkü bunca yıl sonra bile bu hala geçerliydi.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye gülümseyerek fısıldadı ve öpüştük.

Bunca yıl sonra bile, kendimi hala çok şanslı bir adam, çok mutlu bir adam gibi hissediyordum. Karımın da aynı şekilde hissettiğinden emindim.

Aşk hikayemiz pürüzsüz geçmedi, ama önemli olan sonunda birbirimize sahip olmamızdı.

...Birbirimiz ve dünyadaki en güzel çocuklar.

Kiss Leilani'nin diğerk kitapları:

ALFA KRALININ NEFRET ETTİĞİ KÖLESİ

Danika, kralın ziyaretinden hemen sonra nihayet kafesinden çıkarıldı. Soğuk ve çorak kafesinden başka yerler gördü ve bu onu daha iyi hissettirdi. Ancak, bir haftadır ilk kez hücrelerinden çıkarıldığı nedeni hatırladığında kalbi hala daha hızlı atıyordu.

O bir küvete konuldu ve hizmetçiler kralın talimatına uygun olarak onu yıkadılar. Hizmetçilerin bir köleyi yıkaması komikti. Ama kölenin varış noktası kralın yatağıysa, bu da şaşırtıcı değildi.

Üç hizmetçi ona bakıyordu. Bunlardan en yaşlısı olan Baski, sorumluydu.

Saçlarını gevşetip dolaşıklıkları taradılar ve uzun, kıvrıkcık bir dağınıklık bıraktılar. Danika'ya giydirdikleri kıyafetler onu utandırdı. Neredeyse hiç giysi yoktu; çıplak da olabilirdi. Kalçalarını zar zor örten kırmızı deri etek ve göğüs uçlarını örten, karnının hemen üstünde biten kırmızı deri üst, giydiği tek şeydi.

Sonra çıplaklığını örten uzun bir cüppe giydirdiler. Üzerine parfüm de sıktılar.

"Hepsi bitti," dedi Baski.

Danika aynada kendine baktı ve bir an için eskiden olduğu gibi kendini gördü: Prenses Danika.

"Artık kralın odasına gidebilirsin. Onu bekletmen pek uygun olmaz," dedi Baski kısa ve keskin bir şekilde.

Danika hiçbir şey söylemedi. Bu insanlara "halkının" nasıl olduğunu sormak için can atıyordu. Buraya getirildiğinden beri halkından kimseyi görmemişti.

Onlar da köle miydi? Seks kölesi olarak satılmışlar mıydı? Salem'in ayrıcalıklı zengin aileleri arasında paylaşılmışlar mıydı? Sonuçta, babası da Salem halkına tam olarak bunu yapmıştı. Endişeliydi, ama endişelenmeye hakkı olmadığını biliyordu.

Endişelenmesi gereken daha acil şeyler vardı. Örneğin, onu tüm varlığıyla nefret eden Salem kralının onunla yatmak üzere olduğu gerçeği gibi.

O, odasının önünde durdu, kapıya bakarak tereddütle kapıyı çaldı.

"Girin," diye kısa bir cevap geldi. Derin sesi içini titretti.

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Işık odayı aydınlattı. Odalar altın rengiyle kaplıydı. Gördüğü en güzel manzaraydı, ama durum Danika'nın keşif ve takdir duygusunu pek desteklemiyordu. Odanın bir tarafını kaplayan iri yarısı adama bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Otuz beş yaşında olmasına rağmen, Kral Lucien'den daha heybetli bir adam görmemişti.

Onun masadaki mürekkebe bir tüy batırıp çıkardığını ve önündeki parşömene yazmaya devam ettiğini izlerken, bu adamın bir zamanlar köle olduğuna inanmak zordu.

Ama öyleydi. On yıl boyunca babasının elinde tarifsiz işkencelere katlanmıştı. Şimdi ise intikamını alıyordu.

Kral sonunda başını kaldırdı ve Danika'ya baktı, tüyü elinde tutarak onu açıkça izledi. Gözleri, elleri gibi Danika'nın her yerini taradı. Danika titredi. Gözleri soğuktu. Yüzünde saf bir hor görme ifadesi vardı. Danika, bu adamın gülümsemenin ne olduğunu hiç bilecek mi diye merak etti.

Kral, Danika'ya bakmaya devam ederek yavaşça sandalyesini geriye itti. "Cüppeyi çıkar," diye emretti.

Danika tereddüt etti.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ve hesaplayıcı bir şekilde dudaklarını yaladı.

Danika ellerini zorla hareket ettirdi. Cüppesini vücudundan çıkardı ve çıplak kaldı.

Gözleri yüzünden hiç ayrılmadı. "Bir şeyi netleştirelim, köle. Bir dahaki sefere sana seslendiğimde cevap vermezsen, kırbacımı çıkarır ve sırtına yirmi kırbaç atarım. Anlaşıldı mı?"

Danika'nın gözleri acı çekiyordu. Etkilendiğini görmemesi için hemen sakladı.

"Evet... Efendim," dedi, isyanını gizlemeye çalışarak. Boyun eğmeyi ifade etmesi gereken bu kelime, saf isyanı yansıtıyordu.

Eğer fark ettiyse de, hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve masanın etrafında yavaşça dolaştı, sonra masaya yaslandı ve soğuk gözlerle ona baktı.

"Soyun." Tek kelime. Tek emir.

O tek kelimeyle isyan kaçtı. "Lütfen..." diye fısıldadı içinden gelen bir dürtüyle.

Ama zaten bir hata yaptığını biliyordu.

Bir panter gibi ona yaklaştı ve ondan uzaklaşmamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Saçını o kadar sertçe çekti ki, başı geriye doğru savruldu ve acıdan çığlık atmamak için dudaklarını ısırıldı. Gözlerinde pişmanlık falan yoktu, sadece onu ürperten saf nefret vardı. "Ya soyunursun ya da muhafızları çağırırım."

Elleri bornozunun yakasına gitti ve giysiyi bir arada tutan ipleri çözmeye başladı. Tamamen soyunduktan sonra bornozu yere düşürdü. Durumunda panik ve çaresizlik hissetti. Tüm bunlar başladığından beri bir soru kafasını kurcalıyordu.

Sormak zorundaydı. Cezalandırılrsa bile, bunu sormak zorundaydı. "Neden ben?" diye fısıldadı.

Gri, duygusuz gözler onun gözleriyle buluştu, kaşları yukarı kalktı. "Neden babam değil? Neden ben?" diye sordu boğuk bir sesle.

Adam sessiz kaldı, elini kaldırıp kızın yüzünü okşadı. Kızın çenesini kaldırdı. "Neden ben, Danika?"

"Anlamıyorum."

"Baban bize saldırdığında babam tahtta oturuyordu. Annem hamile küçük kardeşim Nina'nın yanındaydı ve ben sadece yirmi yaşındaydım. Baban neden hepsini öldürüp beni esir aldı?" Sesi alçak, ölümcül ve duygusuzdu.

Hamile bir kız kardeşi mi vardı? Danika'nın gözleri yaşlarla doldu, çünkü tüm bunlar onun için hiç de iyi görünmüyordu.

"Son on beş yıldır kendime bu soruyu soruyorum. Neden ben?" diye homurdandı. "Neden tüm ailemi öldürüp sadece beni cehenneme götürdün?"

Danika suskun kaldı. Ağzını sıkıca kapattı. Bunun cevabını bilmiyordu.

Yutkunduğunda soğuk gözler boynunu takip etti.

"Sana baktığımda en büyük öfkemi biliyor musun?"

Danika çaresizce başını salladı.

Boynundaki tasmayı okşadı — onu damgalayan tasmayı. "Sen onun tek çocuğu sensin. Neden sadece bir çocuğu olsun ki? Benim aklımdakiler için sen yetmezsin, Danika. Sen tek başına benim nefretim ve öfkemin yükünü taşıyamazsın. Sen tek başına benim serbest bırakacağım tüm şeytanları kaldıramazsın."

Danika'nın vücudu, onun söylediği her cümle ile ürperdi. Her biri, yıllardır büyüyen duyguları vurguluyordu — yıllardır büyüyen ve

derinlerde beslenen duyguları vurguluyordu.

Ölü gözleri sonunda tekrar onun gözlerine baktı. "Sen, Danika, yeterli olmayabilirsin... ama işimi görürsün. Şimdi, yatağa uzan."

Amazon/KindleUnlimited'da mevcuttur.

Güncellemeler için beni instagram'da takip edin:

kiss_leilani Facebook hesabım: Kiss Leilani

TikTok'ta: kissleilaniauthor

OceanofPDF.com

BU YAZARIN DİĞER KİTAPLARI.

NATURIAH SERİSİNİN ALFA KRALI.

- Alfa Avcının Eşi
- Tanrı Olarak Adlandırılan Alfa'nın Eşi
- Tüm Alfaların Alfası'nın Eşi

ALFA KRALININ NEFRET EDİLEN KÖLESİ ÜÇLEMESİ.

- Kölem, Mülküm
- Efendim, Kralım
- Kadınım, Sahibim

NEFES ALAN ÖLÜLER (Noel Ruh) Kısa bir roman.

VÜCUDUMUN İSTEDİĞİ (Onun Seks Bağımlılığı)

EVSİZ MİLYARDER — Mart 2023'te çıkacak

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Aileme, sarsılmaz destekleri için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Yazım ortağım ve en yakın arkadaşım Faith Lucky'ye, sevgin ve desteğin için teşekkür ederim. Benim için çok değerlisin.

Sevgili dostum David, her zaman beni dinleyip rehberlik ettiğin için teşekkür ederim. Dostluğun benim için çok değerli.

Sevgili Ada, Deraclassic, benim bir numaralı hayranım olduğun için teşekkür ederim.

UB Yazarlarıma, kararlılığınız ve sarsılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi ailem olarak görmekten gurur duyuyorum.

Sevgili Facebook hayranlarım, desteğiniz ve cesaretlendirmeniz benim için her şey demek. Sevginiz ve dualarınız en zor zamanlarda bile bana güç verdi ve yıllar boyunca sarsılmaz sadakatiniz için çok minnettarım. Her birinizi seviyor ve takdir ediyorum."

OceanofPDF.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

